

บทที่ 4

การวิเคราะห์กลวิธีในการสื่อความหมายผ่านการแอบมองจ้องดูในภาพยนตร์

ในบทนี้ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์ถึงกลวิธีในการสื่อความหมายผ่านการแอบมองจ้องดูในภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่องที่นำมาศึกษา เพื่อหาความหมายจากตัวบทของภาพยนตร์ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจได้ว่าในภาพยนตร์ที่นำมาศึกษาการแอบมองจ้องดูมีบทบาทในการสื่อความหมายได้อย่างไร และในลักษณะใดบ้าง และเนื่องจากการแอบมองจ้องดูเป็นพฤติกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับลักษณะและสภาพจิตใจของผู้แอบมองจ้องดู ดังนั้นในการวิเคราะห์นี้จึงจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับด้านจิตวิทยาเข้ามาประกอบ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจถึงความหมายและความสำคัญที่ซ่อนอยู่ภายใต้การแอบมองจ้องดูนั้น ๆ การวิจัยในบทนี้จะอาศัยทฤษฎีเรื่องการแอบมองจ้องดูเป็นทฤษฎีหลักในการวิเคราะห์ภาพยนตร์แต่ละเรื่องไปโดยที่จะใช้ทฤษฎีสัญญาะวิทยา และทฤษฎีสัญญาะวิทยาของสื่อภาพยนตร์ในการอธิบายความหมายที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังการแอบมองจ้องดูนั้น

ในการวิเคราะห์ภาพยนตร์แต่ละเรื่องผู้วิจัยจะวิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ลักษณะของการแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์ แบ่งออกเป็น

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู เพื่อเป็นการอธิบายถึงจุดประสงค์ของการแอบมองจ้องดูของตัวละคร ซึ่งเมื่อได้จุดประสงค์ในการแอบมองจ้องดูแล้วจะได้นำไปเปรียบเทียบกับภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ ต่อไปว่าความต้องการและความปรารถนาของตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูในภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้นมีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู เพื่อศึกษากลวิธีในการแอบมองจ้องดูและการสื่อความหมายว่าที่แท้แล้วภายใต้วิธีการแอบมองจ้องดูที่แตกต่างกันนั้นมีการสื่อความหมายที่เหมือนหรือต่างกันอย่างไร

2. ผลจากการแอบมองจ้องดู โดยแบ่งออกเป็น ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดูและผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดู แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและจ้องดูผู้อื่น สำหรับผลในข้อนี้จะศึกษาผลที่เกิดขึ้นกับพฤติกรรมของตัวผู้แอบมองจ้องดูเมื่อเขา/เธอได้แอบมองจ้องดูผู้อื่น ซึ่งผลของการแอบมองจ้องดูนั้นอาจทำให้เกิดการถอยห่างจากสังคม หรือในทางตรงข้ามอาจเกิดความรู้สึกมีส่วนร่วมในสังคมมากขึ้น อย่างไรก็ตามสังเกตได้ว่าผู้แอบมองจ้องดูมักจะหมกมุ่นกับวัตถุแห่งการจ้องมองของตนมากขึ้นเรื่อย ๆ

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและจ้องดู เป็นการศึกษาถึงผลสรุปที่ภาพยนตร์แสดงให้เห็นถึงผลสุดท้ายของการแอบมองจ้องดู จากการศึกษาภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่องผู้วิจัยสันนิษฐานว่าผู้แอบมองจ้องดูได้รับผลดีจากการแอบมองจ้องดูของตน ซึ่งผลดีที่ว่านี้มักจะเน้นการที่ตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูนั้นได้เข้าใจโลกและชีวิตมากขึ้นจากการแอบมองจ้องดูของตน นอกจากนี้ในบางเรื่องผลสืบเนื่องจากการแอบมองจ้องดูยังสามารถทำให้ผู้แอบมองจ้องดูสามารถก้าวผ่านปมปัญหาในชีวิตของตนได้

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและจ้องดู เป็นการศึกษาถึงผลสรุปที่ภาพยนตร์แสดงให้เห็นถึงผลสุดท้ายของการแอบมองจ้องดู เนื่องจากว่าผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่าตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูจะมีลักษณะด้อยบางประการเพื่อเป็นการลงโทษที่ตัวละครมีนิสัยชื่นชอบการแอบมองจ้องดู เช่น เป็นคนโดดเดี่ยวอ้างว้าง ไม่มีเพื่อนฝูง มีปัญหาทางจิต ร่างกายพิการ บาดเจ็บ หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นที่รังเกียจของคนในสังคม ฯลฯ ยิ่งไปกว่านั้นชีวิตของผู้แอบมองจ้องดูยังมีลักษณะไม่มั่นคง เช่น ถูกข่มขู่ ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิด ถูกลอบทำร้าย หรือไม่เช่นนั้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูกับตัวละครอื่นก็จะเป็นไปในลักษณะที่เลวร้าย นอกจากนี้การแอบมองจ้องดูของตัวละครยังทำให้เกิดผลซึ่งอาจเป็นจุดหักเห หรือจุดไคลแมกซ์ของภาพยนตร์อีกด้วย การศึกษาเรื่องสิ่งที่ผู้แอบมองจ้องดูต้องสูญเสียและผลจากการแอบมองจ้องดูจึงมีประโยชน์ คือ ทำให้ได้ทราบลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่างกันของตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูในภาพยนตร์แต่ละเรื่อง ซึ่งจะได้นำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจว่าภาพยนตร์ที่คัดเลือกมาใช้ในการวิจัยนี้สามารถนำมาจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกันได้หรือไม่

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู เพื่อเป็นการศึกษาว่าการแอบมองจ้องดูนั้นมีผลดีหรือผลเสียอย่างไรต่อผู้ถูกแอบมองจ้องดูและผู้ถูกแอบมองจ้องดูนั้นรู้หรือไม่ว่าตัวเองกำลังถูกแอบมองอยู่

และหากรู้ตัวเขา/เธอรู้สึกอย่างไรต่อการที่ตัวเองตกเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองของผู้อื่น

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม (A film as a whole) การศึกษาภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวมจะทำให้เราสามารถเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใต้การแอบมองจ้องดูชนิดต่างๆ ได้ชัดเจนและหลากหลายมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้การศึกษาภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวมยังทำให้เราเห็นภาพว่าผู้กำกับภาพยนตร์ได้ใช้การแอบมองจ้องดูเพื่อสื่อความหมาย เช่น เป็นการอธิบายถึงลักษณะนิสัยของตัวละคร หรือเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงแก่นของเรื่องที่ผู้กำกับต้องการนำเสนอได้

ในการวิเคราะห์ทั้งสามหัวข้อนี้ผู้วิจัยจำเป็นต้องใช้การวิเคราะห์ลักษณะทางจิตวิทยาของผู้แอบมองจ้องดูเป็นหลัก เพราะการศึกษาลักษณะทางจิตวิทยาของตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูนั้นย่อมทำให้เราสามารถไขรหัสที่เป็นตัวควบคุมความหมายของการแอบมองจ้องดูได้ชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งในระดับตัวละคร และระดับภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม จากนั้นผู้วิจัยจึงใช้ทฤษฎีสัญญาวิทยาและทฤษฎีสัญญาวิทยาของสื่อภาพยนตร์ประกอบในการอธิบายความหมายที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังการแอบมองจ้องดูนั้น

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง **Rear Window**

1. ลักษณะของการแอบมองจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

เจฟฟรี มีอาชีพเป็นโฟโต้เจอเนออลิสต์ (photojournalist) เห็นได้ว่าเขาเป็นผู้แอบมองจ้องดูโดยอาชีพ เจฟฟรีหมกมุ่นอยู่กับการจ้องมองคนอื่น เขาปฏิเสธการเป็นดากล้องประจำสตูดิโอให้กับนิตยสารผู้หญิงเพราะว่าเขาชอบการสืบสาวเรื่องราวและกิจกรรมของคนอื่น ๆ มากกว่าการถ่ายรูปนางแบบบนแคทวอล์ค หรือในห้องสตูดิโอ การเป็นโฟโต้เจอเนออลิสต์ทำให้เจฟฟรีมีข้ออ้างสำหรับการแอบจ้องมองผู้อื่นผ่านเลนส์กล้องถ่ายรูปของเขา เขาได้ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของตัวเองและในขณะเดียวกันเขาก็ได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเขากำลังทำตามหน้าที่ของเขาอยู่เพราะการถ่ายรูปของบุคคลหรือการกระทำกิจกรรมใดๆ ของผู้อื่นเป็นอาชีพของเขา เจฟฟรีเป็นคนที่ต้องการรู้เรื่องราวต่างๆ ให้มากกว่าที่ผู้อื่นรู้ เขาไม่เคยมีวันหยุดจริงๆ เลยสักครั้งเหมือนดังที่เขาได้เคยบอกกับเพื่อนที่เป็นนักสืบของเขาว่าเขาจะได้อุปกรณ์ที่ดีที่สุดในวันหยุดของเขา ซึ่งจากคำพูดนั้นแสดงให้เห็นว่าเจฟฟรี

กลัวการพลาดโอกาสในการบันทึกภาพต่าง ๆ มากดังนั้นเขาจึงมีกล้องติดตัวตลอดเวลาเพื่อบันทึกภาพเหตุการณ์หรือภาพบุคคลต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่เห็นข้อความคาดหมายซึ่งอาจจะเกิดขึ้นเมื่อใดก็ได้ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของผู้แอบมองจ้องดูที่ไม่เคยหยุดความอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวของผู้อื่น

เจฟฟรีย์ซึ่งได้รับบาดเจ็บขณะออกถ่ายภาพจนต้องเข้าเฝือกที่ขาข้างหนึ่งต้องนอนอยู่แต่ในห้องพักอากาศที่ร้อนและการที่เขาไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ตามที่ต้องการทำให้เจฟฟรีย์ซึ่งธรรมดาเป็นคนที่กระตือรือร้นรู้สึกเบื่อหน่ายเป็นอย่างมาก เจฟฟรีย์ใช้เวลาด้วยการมองออกไปนอกหน้าต่าง ครั้งแรกที่เจฟฟรีย์มองไปที่อพาร์ทเมนต์ฝั่งตรงข้ามเขาไม่พบสิ่งใดที่น่าสนใจ แต่เมื่อเขามองเห็นหญิงสาวสองคนที่คาดฟ้าของตึกฝั่งตรงข้ามกำลังเตรียมตัวสำหรับการเปลือยกายอาบน้ำแดด เจฟฟรีย์ก็เริ่มให้ความสนใจตึกฝั่งตรงข้ามขึ้นมาเป็นครั้งแรก เจฟฟรีย์เริ่มสังเกตกิจกรรมของเพื่อนบ้านที่ตึกฝั่งตรงข้ามของเขาโดยเฉพาะหญิงสาวนักเต้นรำซึ่งดึงดูดความสนใจของเขาเป็นพิเศษ เธอแต่งตัวด้วยชุดที่ดูคล้ายกับชุดบิกินีสีชมพู และเธอมักจะเดินรำไปทำงานบ้านไป เจฟฟรีย์ได้รับความพึงพอใจทางเพศเมื่อเขาจ้องมองเธอเต้นรำกลางทำงานบ้านในชุดที่เปิดเผยให้เห็นเรือนร่างอย่างชัดเจน

การที่ต้องนั่งติดอยู่กับเก้าอี้ในห้องพักในช่วงที่อากาศร้อนจัดทำให้ทำให้เจฟฟรีย์รู้สึกเบื่อหน่ายและอึดอัด แต่การจ้องมองออกไปนอกหน้าต่างห้องพักเพื่อแอบมองดูพฤติกรรมของเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ฝั่งตรงข้ามทำให้เขารู้สึกเพลิดเพลินจนลืมเรื่องน่าเบื่อต่างๆ ไปจนหมดสิ้น กรอบหน้าต่างของห้องพักฝั่งตรงข้ามแต่ละกรอบมองดูเหมือนกับเฟรมแต่ละเฟรมในฟิล์มภาพยนตร์ และเจฟฟรีย์ก็ได้รับความเพลิดเพลินจากการ "ชมภาพยนตร์" เมื่อเขาจ้องมองเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเพื่อนบ้านของเขา กรอบหน้าต่างแต่ละกรอบล้วนมีเรื่องราวของตนเองและเรื่องราวแต่ละเรื่องล้วนถูกเรียงร้อยเข้าด้วยกันจนเป็นเหมือนดังภาพยนตร์เรื่องยาวหนึ่งเรื่อง นอกจากนี้ยังสังเกตเห็นได้ว่าที่ฝั่งตรงข้ามห้องพักของเจฟฟรีย์มีศิลปินอยู่สองคน คนหนึ่งเป็นชายหนุ่มนักแต่งเพลงซึ่งมักเล่นเปียโนขณะแต่งเพลงและเมื่อมีงานเลี้ยง (เสียง) ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นปฏิมากรหญิงซึ่งอยู่ในวัยกลางคน (ภาพ) ซึ่งทั้งสองคนนี้เมื่อเรานำมาประกอบกันเราจะได้องค์ประกอบหลักของภาพยนตร์ซึ่งก็คือ ภาพและเสียงนั่นเอง

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู

ในยามปกติเจฟฟรีย์ได้ใช้กล้องถ่ายรูปเป็นเครื่องมือในการช่วยให้เขาได้แอบมองจ้องดูผู้อื่นและบันทึกภาพเหล่านั้นเอาไว้ ดังนั้นในยามที่เจฟฟรีย์ต้องนั่งพักพึ่อยู่ในห้องเขาจึงเลือกใช้กล้องส่องทางไกลและกล้องถ่ายรูปที่ติดเลนส์เทเลโฟโต้ในการแอบมองและจ้องดูเพื่อนบ้านของเขา เห็นได้ว่าในตอนแรกที่เจฟฟรีย์จ้องมองเพื่อนบ้านของเขานั้นเขามองด้วยสายตาปกติ แต่เมื่อความสนใจที่เขามีต่อเพื่อนบ้านเพิ่มมากขึ้นเขาได้ใช้กล้องส่องทางไกลแบบสองตาในการขยายภาพของตึกฝั่งตรงข้ามให้เขาเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และสุดท้ายเจฟฟรีย์ได้ใช้กล้องที่ติดเลนส์เทเลโฟโต้ซึ่งเป็นกล้องที่มีกำลังขยายสูงมากกว่ากล้องส่องทางไกลแบบสองตามาใช้ในการแอบมองและจ้องดูเพื่อนบ้านของเขาเมื่อเขารู้สึกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลที่ตึกฝั่งตรงข้าม กล้องที่ติดเลนส์เทเลโฟโต้ได้เพิ่มพลังในการแอบมองและจ้องดูให้แก่เจฟฟรีย์เพราะเขาสามารถดึงภาพในจุดที่เขาสนใจเป็นพิเศษให้เข้ามาใกล้เขามากขึ้น เขาจึงสามารถเห็นรายละเอียดในจุดนั้น ๆ ได้มากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามกล้องติดเลนส์เทเลโฟโต้ก็ได้จำกัดขอบเขตในการมองเห็นของเขาให้แคบลงไปเพราะเขาไม่สามารถมองเห็นภาพที่อยู่นอกกรอบของเลนส์ได้

การจ้องมองโดยใช้สายตาคติของเจฟฟรีย์ในตอนต้นเรื่องนั้นทำให้เจฟฟรีย์สามารถมองเห็นภาพโดยรวมของคนที่อาศัยอยู่ในตึกฝั่งตรงข้าม สิ่งที่จะมาจำกัดความสามารถในการมองเห็นของเขาก็คือระยะทางระหว่างตัวเขากับสิ่งที่เขาจ้องมอง และตัวตึกที่บังลานสายตาของเขา ภาพที่เขาเห็นจะเป็นภาพมุมกว้างซึ่งทำให้เขาเห็นส่วนประกอบต่างๆของสิ่งที่เขาจ้องมองได้ เช่น ภาพสนามหญ้า แปลงดอกไม้ นักปฏิมากรหญิงและรูปปั้นของเธอ เป็นต้น ต่อมาเมื่อเขาใช้กล้องสองตาในการแอบมองและจ้องดูเพื่อนบ้านที่ตึกฝั่งตรงข้าม เจฟฟรีย์ได้พยายามลดระยะห่างระหว่างตัวเขากับสิ่งที่เขาจ้องมองโดยยอมแลกการมองเห็นภาพตึกทั้งตึกโดยรวมกับความสามารถในการจ้องมองภาพที่เขาสนใจให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การจ้องมองของเขาในขณะนี้จึงเป็นการจ้องมองเฉพาะจุดที่เขาสนใจเท่านั้น และเมื่อเขาหันมาใช้กล้องติดเลนส์เทเลโฟโต้ในการจ้องมอง เจฟฟรีย์สามารถมองเห็นภาพที่เขาสนใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้นโดยการดึงภาพเข้ามาใกล้ (Zoom In) แต่ขอบเขตในการมองเห็นของเขาก็ลดน้อยลงด้วยเพราะเขามองเห็นเฉพาะภาพในกรอบของเลนส์เท่านั้น อย่างไรก็ตามการที่เขาสามารถดึงภาพเข้ามาใกล้และดึงภาพออก (Zoom Out) ตามความสนใจของเขานั้นทำให้เจฟฟรีย์รู้สึกมีอำนาจเหนือกว่าสิ่งที่เขาจ้องมองเพราะเขารู้สึกว่าเขาเป็นคนเลือกว่าเขาจะมองหรือจะไม่มองอะไรก็ได้ตามความพอใจของเขาเอง

นอกจากนี้ยังสังเกตได้ว่าเจฟฟรีย์นั้นไม่ได้บันทึกภาพเหตุการณ์ใดๆในห้องของมิสเตอร์ทอร์วาลด์เลยแม้แต่น้อยถึงแม้ว่าเขาจะใช้กล้องถ่ายภาพที่ติดเลนส์เทเลโฟโต้ในการแอบมองห้องดู ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเจฟฟรีย์นั้นคาดเดาเหตุการณ์เรื่องการฆาตกรรมจากสิ่งที่เขามองเห็น แต่เขาไม่ได้มองเห็นการฆาตกรรมจริงๆ เจฟฟรีย์ผู้เคยชินกับการบันทึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงจึงไม่อาจบันทึกภาพใด ๆ มาใช้เป็นหลักฐานยืนยันเรื่องที่เขาปะติดปะต่อขึ้นได้

2. ผลสืบเนื่องจากการแอบมองห้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดู แบ่งออกเป็น

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและห้องดูผู้อื่น

เจฟฟรีย์รู้สึกสนใจเรื่องราวของเพื่อนบ้านที่อยู่ในตึกฝั่งตรงข้ามมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นความหมกมุ่น เขาให้ความสนใจวัตถุแห่งการจ้องมองของเขาจนถึงขนาดตั้งชื่อให้แต่ละคนตามลักษณะที่เขามองเห็น เจฟฟรีย์ยอมทนนอนที่เก้าอี้เพื่อที่จะได้มองเห็นภาพต่าง ๆ ในตึกฝั่งตรงข้ามอย่างไม่ให้คลาดสายตา ในขณะที่จ้องมองดูคนเหล่านั้นเจฟฟรีย์เกิดความรู้สึกร่วมไปกับวัตถุแห่งการจ้องมองของเขา เมื่อคนเหล่านั้นเศร้าเจฟฟรีย์ก็รู้สึกเศร้า เมื่อพวกเขาหัวเราะเจฟฟรีย์ก็หัวเราะไปด้วย ท่าทางและใบหน้าของคนในตึกฝั่งตรงข้ามที่เจฟฟรีย์มองเห็นผ่านเลนส์กล้องติดเลนส์เทเลโฟโต้นั้นมีขนาดใหญ่กว่าภาพที่เขามองเห็นด้วยตาเปล่า และสัดส่วนของภาพที่ขยายใหญ่ขึ้นนี้ทำให้เจฟฟรีย์สามารถมองเห็นรายละเอียดภายในกรอบของเลนส์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นดังนั้นเขาจึงมองเห็นอารมณ์ ความรู้สึกของคนเหล่านั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย เจฟฟรีย์จึงเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับสิ่งที่เขามองเห็น

นอกจากนี้การแอบมองห้องดูของเจฟฟรีย์นั้นยังเป็นการสร้างหัวข้อสนทนาและสร้างสถานการณ์ที่ทำให้เขาได้รู้จักกับลิซ่า สเตลล่า และคอยล์ได้มากขึ้น เจฟฟรีย์ไม่เคยปกปิดเพื่อน ๆ ของเขาเรื่องการแอบมองห้องดูการดำเนินชีวิตของเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ในตึกฝั่งตรงข้าม ยิ่งไปกว่านั้นการแอบมองห้องดูของเจฟฟรีย์ยังเป็นที่ตั้งกิจกรรมที่เพื่อน ๆ ของเขาสามารถเข้าร่วมเพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ในหมู่มิตรสหาย เหมือนกับการทำงานอดิเรกประเภทดูนก ตกปลา หรือเล่นหมากรุก สุดท้ายพวกเขาได้มาร่วมกันจ้องมองผู้คนที่อาศัยอยู่ในตึกฝั่งตรงข้ามและนั่งถกเถียงกันถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายในห้องเหล่านั้นโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอายแต่อย่างไร

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและจ้องดู

การแอบมองจ้องดูของเจฟฟรีย์ทำให้เกิดผลดี คือ ทำให้ตำรวจสามารถทราบความจริงว่ามีสเตอร์ทอร์วัลด์เป็นฆาตกรที่วางแผนการฆาตกรรมได้อย่างดีเยี่ยม เขาทำลายหลักฐานแทบทุกอย่างจนหมดพร้อมกันนั้นเขาก็ได้สร้างหลักฐานใหม่ขึ้นเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง ตำรวจไม่สามารถหาหลักฐานมาใช้ในการสืบสวนและจับกุมทอร์วัลด์ได้ แต่การแอบมองจ้องดูของเจฟฟรีย์ได้เปิดเผยความลับที่ทอร์วัลด์พยายามปิดบังอยู่ เห็นได้ว่าการแอบมองจ้องดูเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อสังคม แต่ในขณะเดียวกันมันก็เป็นสิ่งที่สังคมไม่ต้องการเพราะผู้แอบมองจ้องดูในยุคหลังสมัยใหม่จะเป็นผู้จ้องมองเพื่อค้นหาความเป็นจริงที่ถูกซุกซ่อนเอาไว้ พวกเขาเฝ้าภาพเหตุการณ์ต่างๆที่ผ่านเข้ามาและพยายามค้นหาความจริงที่ถูกปิดบังอยู่ พวกเขาจะมองเห็นสิ่งที่คนอื่นไม่สามารถมองเห็น และมักจะได้มองเห็นสิ่งที่ผู้อื่นไม่ต้องการให้มองอยู่เสมอ (Denzin, 1991)

นอกจากนี้การแอบมองจ้องดูของเจฟฟรีย์ยังทำให้เจฟฟรีย์มองชีวิตการแต่งงานในแง่ลบที่ลึกซึ้งขึ้นอีกด้วย เห็นได้ในภาพยนตร์เรื่อง *Rear Window* นี้ สิ่งที่อยู่กับความต้องการจะนำเสนออีกเรื่องหนึ่งก็คือเรื่องของความรักและชีวิตสมรส ในตอนต้นเรื่องเจฟฟรีย์เห็นว่าการแต่งงานเป็นเรื่องไร้สาระและมีแต่ความทุกข์ เขาไม่เคยสนใจที่จะแต่งงานถึงแม้ว่าเขาจะมีเพื่อนหญิงที่หน้าตาสะสวยและดีพร้อมอย่างลิซ่า ภาพของคนในตึกฝั่งตรงข้ามที่เขามองเห็นในตอนต้นเรื่องนั้นเป็นเหมือนภาพสะท้อนความคิดของเขาที่มีต่อการแต่งงานและความรักชีวิตของคู่แต่งงานหลายๆคู่ที่เขาจ้องมองบางคู่ก็ดูประหลาด เช่น คู่สามีภรรยาที่ไม่มีลูกจึงเลี้ยงสุนัขแทนลูก คนทั้งสองไม่ยอมนอนในห้องแต่ออกมานอนที่ระเบียงทุกวัน หรือคู่แต่งงานใหม่ที่สนใจแต่เพียงเรื่องเพศสัมพันธ์โดยไม่สนใจคนอื่น รวมไปถึงคู่ของครอบครัวทอร์วัลด์ที่ไม่มีความสุขในการแต่งงาน ทั้งสองคนทะเลาะกันทุกวันจนในที่สุดทอร์วัลด์ก็ลงมือสังหารภรรยาเพื่อทำให้ตัวเองหลุดพ้นจากการแต่งงานที่ไม่มีความสุข เจฟฟรีย์เห็นว่าการแต่งงานและความรักเป็นจุดเริ่มต้นของความยุ่งยากมากมาย อย่างไรก็ตามภาพของ *Miss Lonely Heart*, นักแต่งเพลงหนุ่ม และ *Miss Torso* ก็ทำให้เจฟฟรีย์รู้สึกสะท้อนใจกับความเดียวดายหากเขาเป็นคนที่ไม่รู้คู่ เจฟฟรีย์รู้สึกสับสนเพราะเขาไม่สามารถเลือกได้ว่าเขาจะอยู่คนเดียวหรือจะแต่งงาน เห็นได้ว่าเจฟฟรีย์ปฏิเสธการแต่งงานกับลิซ่าแต่เขาก็ไม่ยอมที่จะยุติความสัมพันธ์กับเธอ แต่สุดท้ายเมื่อเจฟฟรีย์ได้เห็นชีวิตที่หลากหลายและซับซ้อนของผู้คนในตึกฝั่งตรงข้าม เขาจึงได้ตระหนักว่าทุกอย่างในโลกล้วนมีทั้งด้านดีและด้านเลว การแต่งงานและความรักก็เช่นกัน ในตอนจบของเรื่องเจฟฟรีย์ซึ่งต่อต้านการแต่งงานมาตลอดจึงยอมรับการแต่งงานได้มากขึ้น

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและจ้องดู

ชีวิตการทำงานเป็นโฟโต้เจอนอลิสต์ของเจฟฟรีย์นั้นเต็มไปด้วยความอันตราย เขามักจะพบกับเรื่องราวยุ่งยากต่าง ๆ มากมายเนื่องมาจากลักษณะนิสัยแบบนักข่าวประเภทพาราซซี่ (paparazzi) ซึ่งมักจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชีวิตของผู้อื่นอยู่เสมอ

เจฟฟรีย์ : เธอเคยถูกยิงไหม เธอเคยถูกพุ่งเข้าชนหรือเปล่า ตอนกลางคืนเธอเคยโดนขว้างด้วยถุงทรายเพราะคนอื่นเขาไม่อยากจะมาเป็นข่าวด้วยกล้องของเธอหรือเปล่า.....

และ

เจฟฟรีย์ : หันมาเผชิญหน้ากับความจริงเถอะ ลิซ่า เธอไม่เหมาะที่จะมาใช้ชีวิตอย่างผมหรอก...ดูไอ้เจ้าในลอนพวคนี่สิ...มันอาจจะดังในฟินแลนด์ก็ได้แต่หลังจากนั้นเธอจะต้องแข็งตายแน่ ๆ และบางทีไอ้อาหารที่เธอกินนะมันอาจจะทำมาจากสิ่งที่เธอไม่อาจจะทนมองมันได้ด้วยซ้ำเมื่อตอนที่มันยังมีชีวิตอยู่นะ

สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เจฟฟรีย์จะต้องชดใช้สำหรับการเป็นผู้แอบมองจ้องดูของเขา เขาต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ต้องเดินทางไปตามสถานที่ต่าง ๆ คนมากมายไม่ชอบหน้าเขาเพราะว่าเขาเป็นพวกชอบสอดแทรกเรื่องของผู้อื่น ยิ่งไปกว่านั้นเขายังถนัดรูปเหตุการณ์ต่าง ๆ เอาไว้อีกด้วยซึ่งรูปถ่ายเหล่านั้นอาจจะเป็นสิ่งที่ผู้ที่ถูกถ่ายภาพไม่ต้องการให้คนอื่นได้พบเห็นเขาขณะกระทำกิจกรรมนั้น ๆ ก็เป็นไปได้ ถึงแม้ว่าเจฟฟรีย์จะต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากและต้องเสี่ยงกับเรื่องอันตรายต่าง ๆ แต่เขาก็กลับรู้สึกชื่นชอบชีวิตอย่างนี้เพราะมันเป็นหนทางที่จะแสดงให้เห็นให้ผู้อื่นได้ทราบว่าเขาเป็นหนึ่งในคนกลุ่มน้อยที่มีลักษณะพิเศษกว่าผู้อื่น เช่น มีความอดทนมากกว่าผู้อื่น มีความช่างสังเกตมากกว่าผู้อื่น เขารู้สึกว่าเขาเป็นพวกอภิสิทธิ์ชนเพราะเขารู้เรื่องราวต่าง ๆ มากกว่าที่ผู้อื่นรู้ และนอกจากนี้ยังได้รู้เรื่องบางเรื่องที่ผู้อื่นต้องการจะปกปิด การรู้เรื่องต่าง ๆ มากกว่าผู้อื่นทำให้เจฟฟรีย์สามารถดำรงสถานภาพของเขาในสังคมได้ เขาสามารถไปพุดจาไอ้พวกเรื่องอาชีพของเขาได้โดยไม่ต้องรู้สึกผิดเกี่ยวกับพฤติกรรมสอดรู้สอดเห็นของตัวเอง เจฟฟรีย์อ้างว่าเขาดีกว่า มีความสามารถมากกว่าพวกที่มีชีวิตสุขสบายในสังคม และในตอนนี้เจฟฟรีย์ต้องมารักษาตัวอยู่ที่ห้องพักรักษาตัวก็เนื่องมาจากการที่เขาต้องการจะไปเก็บภาพที่น่าประทับใจจากการแข่งรถ เมื่อเขาต้องมานั่งติดอยู่กับเก้าอี้ เจฟฟรีย์ผู้ชื่นชอบการแอบมองและการจ้องดูก็ได้หันมาแอบมองและสังเกตเพื่อนบ้านที่ฝั่งตรงข้ามห้องพักรักษาตัวของเขาแทน

ลิซ่า เพื่อนสาวของเจฟฟรีย์และสเตลล่านางพยาบาลปากร้ายที่มาคอยดูแลเจฟฟรีย์ไม่ชอบพฤติกรรมในการแอบมองจ้องคนอื่นของเขา ทั้งสองคนเรียกเขาว่า พวกถ้ำมอง (Peeping Tom) และเห็นว่าการกระทำของเขาเป็นเรื่องน่าอาย สเตลล่าเตือนเจฟฟรีย์ว่าการไปแอบดูคนอื่นนั้นรังแต่จะนำความเดือดร้อนมาให้ ทั้งยังเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผู้ที่แอบมองจ้องผู้อื่นนั้นจะต้องได้รับการลงโทษ

สเตลล่า : รัฐนิวยอร์กตัดสินลงโทษพวกถ้ำมองโดยการให้อยู่ในห้องขังถึงหกเดือน....และในห้องขังนั้นจะไม่มีหน้าต่างสักบาน คุณรู้ไหมว่าเมื่อก่อนเขาจะลงโทษพวกถ้ำมองด้วยการเอาเหล็กแหลมร้อน ๆ มาควักลูกตาออกไป อยากรู้กันว่าพวกแม่สาวนุ่งบิกินีอย่างที่คุณชอบแอบมองนี้จะคุ้มค่าไหมกับการถูกควักลูกตาออกมาด้วยเหล็กแหลมร้อน ๆ นะ ให้ตายเถอะ...นี่พวกเรากำลังกลายเป็นพวกชอบแอบมองจ้องคนอื่นไปกันหมดแล้ว ฉันทว่าที่พวกเราน่าจะทำก็คือเดินออกไปนอกบ้านแล้วมองเข้ามาในบ้านเสียบ้างเพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลง เป็นไงบ้างปรัชญาครอบครัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ข้อนี

ถึงแม้ว่าเจฟฟรีย์จะได้รับคำเตือนถึงความเดือดร้อนที่อาจจะเกิดขึ้นเนื่องจากการแอบมองจ้องของเขาแต่เจฟฟรีย์กลับอ้างว่าเขายินดีที่จะยอมรับเรื่องราวความยุ่งยากเล็ก ๆ น้อย ๆ ยิ่งไปกว่านั้นเจฟฟรีย์กลับยิ่งหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่เขาได้เห็น ก่อนที่สเตลล่าจะออกไปจากห้องพักของเขาเจฟฟรีย์ได้ขอให้เธอส่งกล้องส่องทางไกลมาให้เขาด้วยเพราะเขาจะได้มองเพื่อนบ้านของเขาได้ถนัดชัดเจนยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าทั้งลิซ่าและสเตลล่าจะเห็นว่าการแอบมองและการจ้องดูผู้อื่นของเจฟฟรีย์เป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่ง แต่ในที่สุดพวกเขาก็เห็นดีเห็นงามไปกับการแอบมองจ้องดูเพื่อสืบสาวเรื่องราวของผู้อื่นของเจฟฟรีย์ พวกเขาได้ใช้กล้องของเจฟฟรีย์ในการสังเกตพฤติกรรมของคนอื่น ซ้ำยังเป็นผู้ช่วยเจฟฟรีย์ในการเข้าไปสืบเรื่องที่เจฟฟรีย์สงสัยที่ตึกฝั่งตรงข้ามอีกด้วย

ความพึงพอใจในการจ้องมองของเจฟฟรีย์นั้นได้กลายมาเป็นความหมกมุ่นหลงใหลเมื่อเขาไม่สนใจสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเว้นแต่เพียงอพาร์ทเมนต์ฝั่งตรงข้ามห้องพักของเขา เจฟฟรีย์ตั้งชื่อให้เพื่อนบ้านของเขาตามภาพที่เขาเห็น เขาเรียกนักเดินร่าสาวว่า "Miss Torso" เนื่องจากเธอชอบสวมใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยให้เห็นสัดส่วนอย่างชัดเจน เขาเรียกหญิงสาววัยกลางคนที่อยู่ห้องพักชั้นล่างว่า "Miss Lonely Heart" เพราะว่าเธอเป็นหญิงสาวที่ไร้คู่ เธอต้องการหาเพื่อนคู่ใจแต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่สามารถหาคนที่เข้าใจและห่วงใยเธอได้ เจฟฟรีย์ไม่เคยทราบชื่อเสียงเรียงนามหรือรู้จักเพื่อนบ้านของเขาเป็นการส่วนตัวเลยแม้แต่คนเดียวแต่เขากลับสนใจเรื่องราวของพวกเขาจนเกินปกติ เจฟฟรีย์

ยอมทนนอนที่เก้าอี้เพื่อที่จะได้แอบดูกิจกรรมต่างๆของเพื่อนบ้านได้ตลอดเวลา นอกจากนี้เขายังมีความรู้สึกร่วมไปกับสิ่งต่างๆที่เขาได้เห็นจากหน้าต่างด้านตรงข้ามของเขาด้วย ยกตัวอย่างเช่น ในฉากที่ลิซ่าจัดเตรียมอาหารให้เขา เจฟฟรีย์มองออกไปนอกหน้าต่างห้องของเขา เขามองไปที่ Miss Lonely Heart ซึ่งกำลังจัดโต๊ะอาหารสำหรับคนสองคนอยู่ เธอจัดเก้าอี้ไว้มุมโต๊ะกลางโต๊ะแสดงให้เห็นว่าเป็นโอกาสพิเศษ จากนั้นเธอก็จุดเทียน Miss Lonely Heart จินตนาการว่ามีชายหนุ่มมาทานข้าวที่บ้าน เธอเดินออกไปแสดงท่าทางต้อนรับชายหนุ่มที่หน้าประตู จากนั้นเธอก็นำเขามาที่โต๊ะอาหารแล้วยกแก้วไวน์ขึ้นชนกับแก้วไวน์ในจินตนาการก่อนที่จะดื่ม เจฟฟรีย์ซึ่งหันหลังให้ลิซ่า (เป็นการจัดภาพเพื่อแสดงให้เห็นว่า เจฟฟรีย์ไม่สนใจลิซ่าเลยแม้แต่น้อย เขาทุ่มเทความสนใจทั้งหมดไปที่ภาพเหตุการณ์ต่างๆที่กำลังดำเนินไปในตึกฝั่งตรงข้าม) กำลังจ้องมองการกระทำของ Miss Lonely Heart อยู่ เขาได้ยกแก้วไวน์ของเขาขึ้นเพื่อชนแก้วกับ Miss Lonely Heart เพื่อเป็นการตอบรับการยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มของเธอ ในขณะที่ Miss Lonely Heart กำลังสนุกสนานอยู่กับเพื่อนชายในจินตนาการเสียงเพลง To See You Is To Love You ของ Bing Crosby ก็ดังขึ้นจากห้องใดห้องหนึ่งในตึก เมื่อ Miss Lonely Heart ได้ยินเสียงเพลงเธอก็มือขึ้นปิดหน้าและร้องไห้ เจฟฟรีย์ ซึ่งกำลังจ้องมองเธออยู่รู้สึกเห็นใจเธอแต่ตัวเองไม่สามารถทำอะไรได้เพราะเขาเป็นเพียงผู้แอบมองที่จะทำเพียงจ้องดูผู้อื่นเท่านั้น ผู้แอบมองจะไม่เปิดเผยตัวตนให้ผู้อื่นรู้ อย่างไรก็ตามเจฟฟรีย์ได้ก้าวเข้ามาที่มีความรู้สึกร่วมไปกับวัตถุแห่งการจ้องมองของเขามากขึ้นทุกขณะ

สุดท้ายความหมกมุ่นในการแอบมองจ้องดูผู้อื่นของเจฟฟรีย์ก็ได้มาหยุดที่คู่แข่งงานที่ไม่มีความสุขคู่หนึ่ง เจฟฟรีย์ใช้กล้องส่องทางไกลเป็นเครื่องมือในการจ้องมองเหตุการณ์ต่างๆในห้องพักของครอบครัวทอร์วาลด์ แต่หลังจากที่เจฟฟรีย์ได้ยินเสียงแก้วแตกและเสียงกรีดร้องของผู้หญิง เขาก็ตั้งข้อสงสัยว่ามิสเตอร์ทอร์วาลด์ได้ฆาตกรรมภรรยาของตัวเองเสียแล้ว กล้องส่องทางไกลไม่ใช่เครื่องมือที่เหมาะสมอีกต่อไป เจฟฟรีย์ได้เปลี่ยนมาใช้กล้องที่ติดเลนส์เทเลโฟโต้ซึ่งมีกำลังขยายมากกว่า กล้องส่องทางไกลมาใช้ในการจับจ้องมองดูพฤติกรรมของมิสเตอร์ทอร์วาลด์ การเปลี่ยนกล้องจากกล้องส่องทางไกลธรรมดาเป็นกล้องเทเลโฟโตนั้นแสดงให้เห็นว่าเจฟฟรีย์รู้สึกสนใจมิสเตอร์ทอร์วาลด์มากขึ้นทุกที จากนั้นเจฟฟรีย์ได้โทรศัพท์ไปหา โทมัส เจ.คอยล์ เพื่อนตำรวจสายลับของเขาให้มาสืบสวนสิ่งที่เขาคังข้อสงสัยว่าเป็นการฆาตกรรม แต่เพื่อนของเขากลับเห็นว่าข้อสันนิษฐานของเจฟฟรีย์นั้นเป็นเรื่องไร้สาระ คอยล์ต้องการหลักฐานเพื่อมาพิสูจน์ว่าเกิดการฆาตกรรมขึ้นจริงซึ่งเจฟฟรีย์ไม่สามารถหาหลักฐานมาทำให้เพื่อนของเขาเชื่อได้ เจฟฟรีย์ตั้งข้อสงสัยว่าทอร์วาลด์ฆ่าภรรยาและฝังเอาไว้ใต้แปลงปลูกดอกไม้ เมื่อสุนัขที่คู่แข่งงานซึ่งไม่มีบุตรไปขุดคุ้ยเข้าทอร์วาลด์จึงได้ฆ่าสุนัขตัวนั้นโทษ

ฐานที่รู้มากเกินไป ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเจฟฟรีย์ดูภาพสไลด์ที่เขาเคยถ่ายรูปแปลงดอกไม้เอาไว้ เขาได้เห็น
ว่าแปลงดอกไม้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด เขาจึงยังมั่นใจในข้อสันนิษฐานของตัวเอง ลิซ่า
เพื่อนสาวของเจฟฟรีย์รู้สึกหวาดกลัวการตั้งข้อสันนิษฐานจากจินตนาการของเจฟฟรีย์แต่สุดท้ายเมื่อ
เธอมองเข้าไปในห้องของมิสเตอร์ทอร์วาลด์ และได้เห็นพฤติกรรมต่างๆของเขา ช้ำยังได้เห็นภาพ
แปลงดอกไม้ที่เจฟฟรีย์เอามาให้ดู ลิซ่าจึงได้เริ่มเชื่อข้อสันนิษฐานของเจฟฟรีย์และสุดท้ายยังยอมเป็น
ขาให้กับเจฟฟรีย์ ในการเดินทางไปส่งข้อความให้ทอร์วาลด์ ทั้งยังไปจุดแปลงดอกไม้กับสเตลล่าเพื่อพิสูจน์
ว่าได้แปลงดอกไม้นั้นมีศพของมิสซิสทอร์วาลด์ฝังอยู่หรือไม่

เจฟฟรีย์หมกมุ่นกับการสืบสวนของเขามากขึ้นเรื่อยๆจนสุดท้ายเขาได้เปิดเผยตัวออกมาจาก
ที่ซ่อนของเขา เจฟฟรีย์ได้ส่งข้อความและโทรศัพท์ไปหาทอร์วาลด์และกล่าวเป็นนัยว่าเขารู้เรื่องที่ทอร์วาลด์
ฆ่าภรรยาของตัวเอง แผนการฆ่าทอร์วาลด์ของเจฟฟรีย์นั้นเป็นเรื่องที่เป็นการเสียสติอยู่กลายๆ เพราะ
การทำให้มิสเตอร์ทอร์วาลด์กลัวนั้นก็เหมือนการฆ่าตัวของเจฟฟรีย์เองด้วย ด้วยเหตุว่าในขณะนี้ผู้ที่
ถูกแอบมองทราบแล้วว่ามีใครคนหนึ่งกำลังแอบมองการกระทำของตัวเองอยู่ตลอดเวลา บทบาทการ
เป็นผู้แอบมองจ้องดูของเจฟฟรีย์เริ่มสั่นคลอน จากนั้นลิซ่าได้แอบเข้าไปในห้องของทอร์วาลด์เพื่อค้นหา
แหวนแต่งงานและหลักฐานอื่นๆ เมื่อเจฟฟรีย์ได้เห็นลิซ่าในห้องของทอร์วาลด์ความรู้สึกที่เขามีต่อเธอ
ก็เปลี่ยนไป เจฟฟรีย์เคยเห็นลิซ่าที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสวยงามทันสมัย ใส่ส้นสูง เดินกรวยกรายเหมือน
นางแบบ จนเขาคิดว่าลิซ่าสมบูรณ์แบบเกินไปสำหรับตัวเขาและวิถีชีวิตของเขา ยิ่งไปกว่านั้นเขาค่อน
ข้างจะมั่นใจว่าเขาไม่ได้ชื่นชมอาชีพการเป็นโฟโต้เจอนอลิสต์ของเขาเลยแม้แต่น้อย แต่ในขณะนี้เขา
ได้เห็นลิซ่าที่เชื่อมั่นในข้อสมมติฐานของเขาที่ขอมเสี่ยงภัยเข้าไปในห้องของคนที่เขาเชื่อว่าเป็นฆาตกร
ลิซ่าที่มาร่วมรับประสบการณ์ในการเป็นผู้แอบมองจ้องดูเหมือนเขา ในตอนนี้เจฟฟรีย์ มองเห็นเธอ
เป็นคู่ที่เหมาะสมกับเขาที่สุด

ในภาพยนตร์เรื่องนี้เราจะเห็นได้ว่าอุบัติเหตุที่เจฟฟรีย์ได้รับจนทำให้ต้องเข้าเพื่อรักษาตัวอยู่
นี้ทำให้เจฟฟรีย์เป็น "ผู้หญิง" (feminized) ไปชั่วคราว เขาถูกตรึงติดอยู่กับเก้าอี้ในขณะที่ลิซ่าเป็นผู้
หญิงที่มีลักษณะของเพศชายเป็นคนเรียกร้องให้มีการแต่งงานทั้งๆที่ในสังคมทั่วไปผู้ที่จะเป็นฝ่ายขอให้
แต่งงานมักจะเป็นฝ่ายชาย ในช่วงแรกของภาพยนตร์เราจะเห็นได้ว่าเจฟฟรีย์บ่นกับเจ้านายของเขาว่า
เขากำลังเบื่ออย่างมาก นอกจากนี้เรายังได้เห็นเจฟฟรีย์บ่นกับสเตลล่าอีกว่าเขารำคาญใจที่ลิซ่า
"สมบูรณ์แบบเกินไป" ซึ่งการบ่นของเจฟฟรีย์นั้นสื่อให้เห็นว่าความสมบูรณ์แบบของลิซ่าได้เข้ามาข่ม
ความรู้สึกสมบูรณ์แบบในความเป็นชายของเจฟฟรีย์ ทำให้เขาไม่อยากจะใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงที่มีความ

สมบูรณ์แบบเหนือเขาไปหมดทุกอย่าง นอกจากนี้เรายังสังเกตได้ว่าผู้หญิงที่อยู่รอบตัวเจฟฟรีย์เป็นผู้หญิงที่มีลักษณะของผู้ชาย (masculine female) ซึ่งจะแสดงออกในลักษณะของการเป็นผู้หญิงที่เป็นผู้กระทำ (active) มีความเป็นผู้นำอยู่ในตัวเอง ค่อนข้างก้าวร้าว หัวแข็ง ชอบเอาชนะ และเป็นคนที่ไม่ยู่หนึ่ง ในขณะที่ตัวเจฟฟรีย์เองมีลักษณะเป็นผู้ชายที่มีลักษณะของผู้หญิงอยู่ในตัว (feminine male) เห็นได้ว่าเจฟฟรีย์จะเป็นฝ่ายถูกระทำเสมอ (passive) ถึงแม้เขาจะก้าวร้าว อยากรู้อะไรแต่เขาก็ไม่สามารถเอาชนะหญิงสาวที่อยู่รอบข้างเขาได้ ซึ่งลักษณะที่ปรากฏตรงกับปัจจัยที่เป็นตัวผลักดันให้ผู้ชายกลายเป็นผู้แอบมองจึงคิดว่าเมื่อรู้สึกว่าเป็นชายของเขาดีกว่าคนอื่น เขาจะหมดความรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นชายของตัวเองเขาจึงไม่กล้าที่จะจับผู้หญิงหรือมีเซกส์กับผู้หญิงทั่วไปเหมือนผู้ชายคนอื่น ๆ เพราะเขากลัวว่าจะถูกประณามโดยหญิงอื่น ๆ เขาจึงใช้การแอบมองคนอื่นเป็นการระบายออกแทน เพราะเขาเชื่อว่าไม่มีการล้มเหลวแน่ ๆ และในช่วงเวลาที่เขาแอบดูนั้นเขาจะรู้สึกว่าเขามีอำนาจเหนือคนอื่น เขาสามารถเป็นผู้ชนะ เป็นผู้กำความลับโดยคนที่ถูกแอบดูจะต้องอับอายเขา เขาจึงยอมเสี่ยงต่อกฎหมายหรือเสี่ยงต่อการถูกทำร้ายเพื่อจะรู้สึกเช่นนั้น (วิทยา นาควัชระ, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2541) แต่มุมมองและความรู้สึกที่เจฟฟรีย์มีต่อลิซ่านั้นได้เปลี่ยนไปในทันทีเมื่อเขาได้เห็นลิซ่าในชุดกระโปรงลายดอกไม้ธรรมดาไม่ได้เป็นเสื้อผ้าจากร้านเสื้อชั้นนำ ซึ่งชุดกระโปรงชุดนั้นแสดงถึงความเป็นผู้หญิงที่อยู่ในฐานะคนชั้นกลางเท่าเทียมกับเจฟฟรีย์กำลังป็นเข้าไปในห้องของทอร์วัลด์ ลิซ่ากำลังทำงานที่โดยปกติแล้วผู้ชายที่เข้มแข็ง อดทน กล้าหาญเท่านั้นถึงจะทำได้ เห็นได้ว่าลิซ่าได้แสดงความเป็นชายในตัวเองออกมาอีกครั้ง การกระทำของเธอแสดงให้เห็นว่าเธอมีความเป็นนักผจญภัยอยู่ในตัวซึ่งลักษณะชอบผจญภัยของลิซ่าเป็นลักษณะที่เจฟฟรีย์ไม่เคยเห็นมาก่อน นอกจากนี้เมื่อเขาได้เห็นลิซ่าถูกมิสเตอร์ทอร์วัลด์ทำร้ายนั้นเขาก็ได้เห็นลิซ่าไม่ได้เป็นคนที่สมบูรณ์แบบเกินไปอย่างที่เขาเคยเห็นมาตลอด เธอกำลังถูกผู้ชายทำร้ายซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเป็นชายในตัวของเธอไม่ได้มีอำนาจมากมายอย่างที่เขาคิด ความเป็นชายในตัวของผู้หญิงอย่างลิซ่าไม่ได้มีอำนาจเท่าเทียมกับความเป็นชายที่อยู่ในตัวผู้ชายอย่างเขาเลย ในขณะที่นั้นเองความรู้สึกว่าตัวเองถูกลิซ่าข่มขู่และบงการชีวิตก็หายไป เจฟฟรีย์เริ่มรู้สึกว่าเขารักและเป็นห่วงลิซ่าอย่างที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน อย่างไรก็ตามนักแอบมองจึงดูอย่างเจฟฟรีย์ก็ไม่สามารถออกไปช่วยเหลือผู้หญิงที่เขารักจากการถูกทำร้ายได้เจฟฟรีย์ได้แต่นั่งมองเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยที่ไม่อาจลุกขึ้นไปปกป้องลิซ่าด้วยตัวเองได้ ผู้ชมภาพยนตร์ต่างก็อยู่ในสถานภาพเดียวกับเจฟฟรีย์คือต้องการที่จะลุกขึ้นไปช่วยลิซ่าแต่ไม่สามารถทำได้

เมื่อลิซ่าถูกมิสเตอร์ทอร์วัลด์จับ ตำรวจได้บุกเข้ามาในห้องของทอร์วัลด์ ขณะที่ตำรวจกำลังสอบถามทอร์วัลด์เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ลิซ่าได้แอบขู่นิวที่สวมแวนแต่งงานของมิสซิสทอร์วัลด์

ให้เจฟฟรีย์ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามดู การชูแขนแต่งงานให้เจฟฟรีย์ดูนั้นเป็นการเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการแต่งงานและเป็นการเรียกร้องโดยนัยถึงการแต่งงานระหว่างเธอกับเจฟฟรีย์ รวมถึงเป็นการยืนยันข้อสันนิษฐานที่เจฟฟรีย์ตั้งเอาไว้ อย่างไรก็ตามพฤติกรรมของลิซ่าไม่ได้รอดพ้นสายตาของมิสเตอร์ทอร์วาลด์ ขณะนี้ทอร์วาลด์ได้รู้ความจริงแล้วว่าผู้ที่แอบมองจ้องดูเขาอยู่ตลอดเวลาที่ติดฝั่งตรงข้ามห้องใต้ห้องหนึ่ง ทอร์วาลด์ได้กวาดสายตามองหาห้องที่สามารถมองเข้ามาในห้องเขาได้อย่างชัดเจน การจ้องมองกลับมา (The return gaze) ของทอร์วาลด์ทำให้เจฟฟรีย์รู้สึกหวาดกลัว ความกลัวของเจฟฟรีย์ก็คือความกลัวของผู้แอบมองจ้องดูที่ถูกเปิดเผยตัว ความอับอาย ความกลัวที่จะถูกโต้ตอบทำให้เจฟฟรีย์รู้สึกกังวล และเจฟฟรีย์ก็ต้องชดใช้ที่เขานั่งเฝ้าแอบดูคนอื่น ในที่สุดทอร์วาลด์ก็ได้ทราบว่าเป็นใครคือคนที่แอบดูการกระทำของเขาและพยายามข่มขู่ให้เขากลัว ความรู้สึกกลัวและอับอายที่ความลับจะถูกเปิดเผยทำให้ทอร์วาลด์บุกเข้ามาในห้องของเจฟฟรีย์เพื่อทำการลงโทษเจฟฟรีย์สำหรับการเป็นนักถ้ำมองที่แอบดูการฆาตกรรมที่เขาทำขึ้น เหมือนกับเรื่องราวของ Peeping Tom ในตำนานที่ถูกลงโทษด้วยการเอาเหล็กแหลมร้อน ๆ ควักลูกนัยน์ตาออกมา นอกจากนี้เรื่องนี้ยังตรงกับการคุกคามเรื่องการตัดต่อรสชาติที่ฟรอยด์ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง The Uncanny อีกด้วย การบุกรุกของมิสเตอร์ทอร์วาลด์ถือเป็นการเข้าคุกคามการจ้องมองและเป็นการลงโทษการใช้ดวงตาในการมองความลับของคนอื่นของเจฟฟรีย์ ทอร์วาลด์กำลังจะลงโทษเจฟฟรีย์เหมือนกับที่เขาลงโทษสุนัขของคู่แต่งงานวัยกลางคนโทษฐานที่มันรู้มากเกินไป ในฉากที่ทอร์วาลด์เข้ามาในห้องของเจฟฟรีย์นั้น เจฟฟรีย์ได้กดหลอดไฟแฟลชเพื่อทำให้ทอร์วาลด์มองไม่เห็นไปชั่วขณะหนึ่ง หลังจากที่แสงสีน้ำเงินอมขาวสว่างวาบขึ้นมาจะปรากฏแสงสีแดงทึบ ๆ ตามขึ้นมาเต็มเฟรมภาพในจอภาพยนตร์ ในช่วงเวลานั้นเองที่ผู้ชมภาพยนตร์ได้รับการลงโทษไปพร้อมกับเจฟฟรีย์ ผู้ชมภาพยนตร์ได้ถูกทำให้ตาบอดไปชั่วขณะหนึ่ง เพราะทุกคนมีความผิดเหมือนเจฟฟรีย์ที่แอบมองเรื่องราวชีวิตของคนอื่น เหมือนดังที่ฟรอยด์ได้เคยกล่าวไว้ว่า "เป็นเพราะเจ้าใช้วิธีวะในการมองเห็นของเจ้าสำหรับความพึงพอใจที่ชั่วร้าย มันสาสมแล้วที่เจ้าไม่ควรที่จะมองเห็นสิ่งอื่น ๆ ได้อีกต่อไป" หลังจากที่เจฟฟรีย์กดไฟแฟลชไปได้สามครั้งทอร์วาลด์ก็ก้าวเข้ามาถึงตัวเขา ทอร์วาลด์คว้าตัวเขาไว้ได้และพยายามที่จะโยนเขาออกไปนอกหน้าต่างเพื่อที่จะได้ลงโทษเจฟฟรีย์สำหรับนิสัยชอบแอบดูของเขา เจฟฟรีย์ตะโกนเรียกให้ลิซ่ากับดอยล์ซึ่งอยู่ในห้องของทอร์วาลด์มาช่วยเขา ทอร์วาลด์ต่อสู้กับเจฟฟรีย์ เขาพยายามที่จะบีบคอเจฟฟรีย์และโยนออกไปนอกหน้าต่าง เจฟฟรีย์ถูกผลักออกมาจากหน้าต่างและใช้มือเกาะขอบหน้าต่างเอาไว้ เขาอยู่เหนือพื้นสูงสามชั้น และทอร์วาลด์ยังไม่ละความพยายามที่จะทำให้เขาตกลงไป ในช่วงเวลานี้เองที่วัตถุแห่งการจ้องมองของเจฟฟรีย์ได้กลับกลายเป็นผู้จ้องมองเขาไปเสียหมด ผู้คนที่อาศัยอยู่ในตึกแถบนั้นได้ยินเสียงการต่อสู้ ทุกคนวิ่งออกมาดูที่หน้าต่างของตัวเอง เจฟฟรีย์ผู้ซึ่งเคยเป็นผู้แอบมองจ้องดูผู้อื่นได้กลับมาเป็น

เป่าสายตาของคนทุกคน พวกนักสืบได้เข้ามาในห้องของเจฟฟรีย์ และจับตัวมิสเตอร์ทอร์วาลด์เอาไว้ได้ ส่วนเจฟฟรีย์นั้นทนเกาะขอบหน้าต่างไม่ไหวจึงปล่อยมือ ร่างของเขาตกลงบนพื้นสนาม เจฟฟรีย์ นักแอบมองจึงดูได้รับการลงโทษอีกครั้ง เขาของเขาซึ่งกำลังจะหายในอาทิตย์หน้ากลับห้กอีกครั้งหนึ่ง และคราวนี้ขาอีกข้างหนึ่งของเขาพลอยหักไปด้วย

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

เจฟฟรีย์ได้แอบมองจ้องดูผู้คนมากมายในตึกฝั่งตรงข้ามโดยที่คนเหล่านั้นไม่รู้ตัวแม้แต่ผู้น้อย ทุกคนดำเนินชีวิตไปตามปกติโดยไม่คิดว่าจะมีใครมาสนใจจ้องมองตน พวกเขาต่างรู้สึกว้าหว้างพักของ พวกเขาเป็นที่ส่วนบุคคลที่พวกเขาจะทำอะไรก็ได้ ดังนั้น Miss Torso จึงแต่งกายในชุดที่เปิดเผยให้เห็นสัดส่วน เพราะเธอคิดว่าไม่มีใครเห็นเธอในขณะที่เธอแต่งชุดนั้น ทั้งยังทำงานบ้านไปเดินรำไปด้วย ทุกคนในตึกฝั่งตรงข้ามต่างดำเนินชีวิตของตัวเองไปตามปกติตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องมีเพียงมิสเตอร์ทอร์วาลด์ เท่านั้นที่มีท่าทีที่เปลี่ยนไปหลังจากคืนที่มีเสียงผู้หญิงกรี๊ดร้องดังขึ้น ทอร์วาลด์ซึ่งธรรมดาไม่เคยมอง ออกมานอกหน้าต่างเลยกลับมองออกมาด้วยท่าทางระแวงระวังเป็นพิเศษ เขาปิดหน้าต่างทิ้ง ๆ ที่ไม่เคย ปิดมาก่อน ท่าทางที่เปลี่ยนไปของทอร์วาลด์เป็นจุดจุดประเด็นทำให้เจฟฟรีย์สงสัยพฤติกรรมของเขา ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อทอร์วาลด์ได้รับจดหมายขู่จากเจฟฟรีย์ว่ามีคนเห็นว่าเขามากรรยาของตัวเอง ทอร์วาลด์ ตกใจและหวาดกลัวที่มีคนเห็นสิ่งที่เขาต้องการปกปิด เขาทำตามคำขู่ของเจฟฟรีย์ทุกอย่าง แต่เมื่อเขา ทราบแน่ชัดว่าเจฟฟรีย์เป็นคนที่แอบมองการกระทำของเขา ทอร์วาลด์ได้บุกเข้าไปเพื่อหวังจะกำจัดผู้ แอบมองจ้องดูที่แอบดูเรื่องราวที่เขาต้องการเก็บเป็นความลับ เห็นได้ว่าเมื่อทอร์วาลด์รู้ว่าว่ามีคนแอบ จ้องมองการกระทำของเขาอยู่ทำให้เขารู้สึกอับอายและหวาดกลัวความผิดที่เขาได้ก่อขึ้นเขาคิดว่าเจฟฟรีย์ ต้องการรีดไถเงินจากเขาเป็นค่าปิดปาก ดังนั้นเขาจึงต้องกำจัดเจฟฟรีย์เพื่อทำให้ความลับของเขาเป็น ความลับต่อไป

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

ภาพยนตร์เรื่อง Rear Window นี้เป็นภาพยนตร์ที่น่าสนใจในแง่ที่ว่าผู้ชมจะได้เห็นภาพ ต่างๆในภาพยนตร์ผ่านทางสายตาของผู้แอบมองจ้องดู มีการใช้ Point of view shot หลายครั้งตั้ง นั้นการจ้องมองของผู้ชมจึงเป็นการมองที่ผ่านสายตาของตัวเองละครเอก มุมกล้องที่ปรากฏก็มักจะเป็น มุมกล้องที่ออกมาจากห้องพักของเจฟฟรีย์ ดังนั้นผู้ชมภาพยนตร์จึงได้เห็นภาพชีวิตของผู้คนในห้อง

พักฝั่งตรงข้ามจากสายตาของเขา ผู้ชมได้มีส่วนร่วมอยู่ในประสบการณ์การเป็นผู้แอบมองจ้องดูของ เจฟฟรีย์อยู่ตลอดเวลา เราได้รู้จักตัวละครตัวอื่นๆ จากสายตาของเจฟฟรีย์ แต่เราไม่เคยที่จะได้เข้าไป ใกล้ตัวละครเหล่านั้นเลย ผู้ชมไม่สามารถที่จะมองเห็นตัวละครที่อยู่ในตึกฝั่งตรงข้ามอย่างละเอียดใน ระยะใกล้ ความรู้สึกดังกล่าวได้ทำให้ความเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ซ่อนอยู่ในตัวเราปรากฏออกมา เพราะ เราจะสังเกตเห็นได้ว่าพวกเราล้วนปรารถนาที่จะเห็นภาพของตัวละครที่อยู่ในตึกอีกฝั่งหนึ่งให้ใกล้กว่านี้ อีกสักหน่อย บางครั้งผู้กำกับก็ใช้ Iris shot ในการทำให้ผู้ชมรู้สึกว่าเขาเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ แอบดูชีวิตของคนที่อยู่ตึกฝั่งตรงข้ามด้วยตัวของเขาเอง ยิ่งไปกว่านั้นยังสังเกตได้ว่าเราจะไม่ได้เห็นตัวละครที่อยู่ในตึกฝั่งตรงข้ามกับเจฟฟรีย์ในลักษณะ Close-up shot เลย อิทธิพลก็จะใช้การถ่ายแบบ Long shot เพื่อทำให้เกิดระยะห่างระหว่างผู้ชมภาพยนตร์กับวัตถุแห่งการจ้องมอง การถ่ายภาพใน ลักษณะนี้ทำให้ผู้ชมภาพยนตร์มีอารมณ์ร่วมกับเจฟฟรีย์ในจุดที่ว่าทั้งผู้ชมภาพยนตร์และตัวเจฟฟรีย์ ต่างก็อยากที่จะมองเห็นภาพต่างๆ ในตึกฝั่งตรงข้ามให้ชัดเจนยิ่งขึ้นแต่ไม่สามารถทำได้มากกว่าการขยาย ภาพด้วยเลนส์เทเลโฟได้และกล้องส่องทางไกล เพราะผู้แอบมองจ้องดูจะกระทำการแอบดูชีวิตของผู้อื่น จากระยะห่างทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของผู้แอบมองจ้องดูเอง เพราะวัตถุแห่งการจ้องมองจะได้ไม่รู้สึกรู้ ชาติว่ากำลังถูกจ้องมองอยู่ ช่วงที่ตัวละครต่างๆ จะเหมือนอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง คือ ช่วงที่พวกเขา ยืนที่หน้าต่างและหันหน้ามาทางห้องของเจฟฟรีย์หรือในช่วงที่พวกเขาเข้ามาอยู่ในห้องเดียวกัน กับเจฟฟรีย์ ไม่เช่นนั้นพวกเขาก็จะเป็นเหมือนภาพเคลื่อนไหวที่ถูกแยกออกจากเจฟฟรีย์โดยเด็ดขาด พวกเขาเป็นเพียงวัตถุที่ทำให้เจฟฟรีย์ได้รับความพึงพอใจเมื่อได้จ้องมองเท่านั้น

อิทธิพลก็ได้ถ่ายภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วยความเชื่อที่ว่าไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไรคน 9 ใน 10 คนจะหยุดและจ้องมองสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

"พนันได้เลยว่า ถ้าหากคน 9 ใน 10 คนเห็นผู้หญิงที่ฝั่งตรงข้ามกำลังถอดเสื้อผ้าเตรียมตัวเข้านอน หรือกระทั่งเห็นผู้ชายเดินไปเดินมาในห้อง พวกเขาจะหยุดยืนและมองดู ไม่มีใครหันหน้าหนีแล้วพูดว่า 'ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของฉัน' พวกเขาสามารถดึงผ้ามาปิดได้แต่พวกเขาไม่มีวันทำอย่างนั้นหรอก พวกเขาจะยืนอยู่ที่นั่นแล้วมองดู" (Alfred Hitchcock quoted in Truffaut, Hitchcock : The Definitive Study of Alfred Hitchcock, p.216)

ในบางขณะจะสังเกตได้ว่าผู้ชมและเจฟฟรีย์ต่างกำลังนั่งอยู่ในเก้าอี้ของผู้กำกับ เจฟฟรีย์นั่งอยู่ที่ เก้าอี้เหมือนกับผู้กำกับที่นั่งจ้องมองผ่านเลนส์และสื่อสารเรื่องราวต่างๆ ด้วยภาพที่ตัวเองมองเห็น เจฟฟรีย์

เป็นนักล่ามอม่งที่ได้รับความพึงพอใจจากการได้มองเห็นผู้อื่นดิ้นรนไปตามวิถีชีวิตของตน ห้องพักทุกห้องที่เจฟฟรีย์มองเห็นเต็มไปด้วยละคร เรื่องราวของทุกคนกลายเป็นภาพยนตร์เล็ก ๆ ที่แอบซ่อนอยู่ในภาพยนตร์ใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นคู่แต่งงานที่อายุมากกว่าคู่อื่นซึ่งเลี้ยงสุนัขเป็นลูก คู่แต่งงานใหม่ที่ใช้เพศสัมพันธ์เป็นรากฐานของความสัมพันธ์ หรือ Miss Lonely Heart หญิงวัยกลางคนที่โดดเดี่ยวและไม่มั่นใจว่าก้าวต่อไปจะอย่างไร และอีกหลายชีวิตที่ตกเป็นเหยื่อของการจ้องมองที่เต็มไปด้วยความสอดรู้สอดเห็นของเจฟฟรีย์และของผู้ชมภาพยนตร์ทุกคน

อย่างไรก็ตามการจ้องมองของเจฟฟรีย์ก็มีจุดที่แตกต่างไปจากการจ้องมองของผู้กำกับ(อิทธิศคือก) การจ้องมองของเจฟฟรีย์จะถูกจำกัดด้วยกรอบของหน้าต่างและความสามารถในการมองเห็นของเขา เห็นได้ว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในจุดที่เจฟฟรีย์มองไม่เห็น และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกจอ (off screen) จะเป็นเหตุการณ์ที่เจฟฟรีย์ไม่อาจทราบได้ ในจุดนี้เองที่ทำให้ผู้ชมมีลักษณะร่วมกับเจฟฟรีย์มากขึ้น เพราะผู้ชมภาพยนตร์จะทราบเรื่องราวต่าง ๆ เท่า ๆ กับที่เจฟฟรีย์ทราบ การจ้องมองของเจฟฟรีย์เป็นการจ้องมองเพียงผิวเผินเท่านั้นไม่ใช่การจ้องมองที่ลึกซึ้ง เขารู้เท่าที่เขามองเห็น ในขณะที่การจ้องมองของผู้กำกับเป็นการจ้องมองที่มีส่วนใกล้เคียงกับดวงตาที่รู้แจ้งของพระเจ้า (God's knowing eyes) ผู้กำกับคือผู้ที่รู้เรื่องราวทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้น และเขาจะเป็นคนที่จะให้ผู้ชมได้รู้เท่าที่เขาอยากให้รู้ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดถึงความแตกต่างระหว่างการจ้องมองของเจฟฟรีย์และการจ้องมองของผู้กำกับคือ ฉากที่เจฟฟรีย์จ้องมองมิสเตอร์ทอร์วาลด์ที่ออกจากห้องพักไปในตอนที่ฝนกำลังตกในยามค่ำคืน ในขณะที่เจฟฟรีย์กำลังนอนหลับ มิสเตอร์ทอร์วาลด์ได้ออกไปจากห้องพักกับผู้หญิงวัยกลางคนในชุดดำที่ไม่มีใครทราบว่าเธอเป็นใคร เจฟฟรีย์ไม่เคยรู้เรื่องราวใด ๆ เกี่ยวกับผู้หญิงคนนี้ เห็นได้ว่าเขาไม่เคยอ้างถึงหญิงคนนี้เลยแม้แต่น้อยแต่ผู้กำกับเป็นผู้ที่รู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นและเขาได้ทำให้เรารู้สึกว่าการคาดการณ์เกี่ยวกับเรื่องกรรมของเจฟฟรีย์อาจจะเป็นเรื่องในจินตนาการของเจฟฟรีย์เท่านั้น เพราะหญิงชุดดำลึกลับคนนั้นอาจจะเป็นมิสซิสทอร์วาลด์ก็เป็นได้ ผู้กำกับได้ตั้งคำถามให้ผู้ชมต้องขบคิดในขณะที่เจฟฟรีย์ไม่รู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นได้ชัดถึงความแตกต่างระหว่างการจ้องมองของเจฟฟรีย์กับการจ้องมองของผู้กำกับคือ ในฉากจบของเรื่อง ในฉากนี้เราจะเห็นเจฟฟรีย์นอนหลับอยู่ที่เก้าอี้เหมือนในฉากเปิดเรื่อง แต่ในฉากนี้เจฟฟรีย์นอนอย่างมีความสุข อากาศไม่ร้อนอบอ้าวเหมือนในตอนต้นเรื่อง กล้องแพนให้เห็นภาพขาทั้งสองข้างของเจฟฟรีย์ที่เข้าเฝือกอยู่ กล้องแพนต่อไปที่เก้าอี้ยาว เราได้เห็นภาพของลิซ่าในเสื้อผ้าแบบผู้ชาย เธอใส่เสื้อเชิ้ตและกางเกงขายาวแทนการใส่ชุดสวยงามหรูหราจาก

ห้องเสื้อชั้นนำ เสื้อผ้าที่ทะมัดทะแมงแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ชอบผจญภัย จากนั้นลิซ่าก็วางหนังสือผจญภัยเรื่อง "Beyond the High Himalayas" ลงบนเตียง ลิซ่าหันไปคว้าหนังสือแมกกาซีนเกี่ยวกับแฟชั่นและผู้หญิงชื่อ "Harper's Bazaar" ที่เธอชอบอ่านขึ้นมาแทน ในฉากนี้ผู้กำกับคือผู้รู้เห็นความเป็นจริงที่ว่าสัก ๆ แล้วลิซ่าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลยแม้แต่น้อย แต่เธอทำทุกสิ่งทุกอย่างก็เพื่อที่จะได้รับความรักความเอาใจใส่จากเจฟฟรีย์เท่านั้น แต่เจฟฟรีย์ผู้ซึ่งมีข้อจำกัดในการมองไม่อาจรู้ความเป็นจริงนี้ได้จนกว่าวันหนึ่งเขาจะได้เห็นด้วยตาของเขาเองเท่านั้น

ในฉากเริ่มต้นของภาพยนตร์ในขณะที่รายชื่อของผู้แสดงและผู้ร่วมงานปรากฏอยู่บนจอภาพ เสียงดนตรีแจ๊สดังขึ้นพร้อมกันนั้นม่านไม้ไผ่ที่ปิดหน้าต่างสี่บานได้ถูกดึงขึ้นช้า ๆ เผยให้เห็นถึงภาพภายนอกหน้าต่าง ภาพของ กรีนวิช วิลเลซ อพาร์ทเมนต์ กล้องค่อย ๆ เลื่อนออกไปผ่านทางหน้าต่างแสดงภาพรอบ ๆ อพาร์ทเมนต์ โลว์เวอร์ อีสไซด์ กล้องแพนให้เห็นภาพสนามและสวนที่อยู่ด้านล่าง กล้องแพนตามแนวที่กำลังวิ่งขึ้นไปตามขั้นบันไดในส่วนหน้าของสนาม จากนั้นจึงค่อย ๆ เลื่อนขึ้นไปและแพนภาพในวงกว้างแสดงให้เห็นตึกเกือบทั้งตึก จากนั้นกล้องจึงเคลื่อนกลับเข้ามาในหน้าต่างอพาร์ทเมนต์ที่เปิดอยู่แสดงให้เห็นภาพของเจ้าของห้องกำลังนอนหลับอย่างไม่ค่อยมีความสุขเท่าไรนัก (ภาพ Close up ให้เห็นเหงื่อเต็มใบหน้าของตัวละคร) ภาพตัดไปที่เทอร์โมมิเตอร์ในห้องพักทำให้ทราบว่าเป็นอากาศร้อนมาก อุณหภูมิประมาณ 94 องศาฟาเรนไฮต์เป็นช่วงที่มีคลื่นความร้อนเข้ามาในเมือง กล้องเคลื่อนไปที่ห้องพักผ่อนตรงข้ามซึ่งเป็นห้องของนักแต่งเพลงที่กำลังโกนหนวดอยู่ เสียงวิทยุประกาศโฆษณา

"หนุ่ม ๆ ทั้งหมดหลาย คุณอายุเกิน 40 หรือเปล่า ตอนที่คุณตื่นขึ้นมาในยามเช้าคุณรู้สึกเหนื่อยและเซ็งบ้างหรือไม่ คุณอยากจะสนุกไหม" นักแต่งเพลงเปลี่ยนช่องวิทยุเป็นช่องดนตรีทันที

จากนั้นกล้องจึงแพนภาพต่อไปเรื่อย ๆ เป็นเวลานานกว่า 2 นาที กล้องแพนไปที่ตึกฝั่งตรงข้าม เห็นคู่แต่งงานวัยกลางคนนอนอยู่ที่ทางหนีไฟเพื่อคลายร้อนจากความร้อนในห้อง พวกเขาขยับตัวตื่นเมื่อได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกดัง และข้างล่างห้องของพวกเขาเอียงมาทางซ้ายจะเห็นหญิงสาวผมบลอนด์กำลังใส่บิกินีที่นอนบน เธอทำผ้าชิ้นนั้นตกลงกับพื้นแล้วเก็บขึ้นมาใส่ใหม่ เธอออกกำลังกายไปด้วยในขณะที่ทำงานบ้าน ชีวิตในตึกฝั่งตรงข้ามกำลังลุกขึ้นมาประกอบกิจกรรมของตน

กล้องได้หันกลับเข้ามาในอพาร์ทเมนต์ และค่อย ๆ เผยให้เห็นว่าชายเจ้าของห้องกำลังรักษาตัว เพราะเขาเข้าเฝือกอยู่ เขาอยู่เพียงคนเดียวและเขาจำต้องนั่งอยู่ที่เก้าอี้เข็นตลอดเวลา กล้อง

ค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปในห้องพักที่อยู่ชั้นสองของ แอล.บี. เจฟฟรี และทำให้ผู้ชมได้ทราบถึงอาชีพของ เจฟฟรี โดยที่ไม่มีคำบรรยายเลยแม้แต่คำเดียว

การเคลื่อนไหวของกล้องนี้แสดงให้เห็นถึงดวงตาที่ช่างสืบเสาะของผู้กำกับซึ่งในขณะนั้นผู้ชมต่างมีความรู้สึกร่วมไปด้วย ผู้กำกับได้บอกเล่าเรื่องราวผ่านการเคลื่อนไหวของกล้อง ในตอนนี้เราได้ทราบว่าชายที่ขาเข้าเฟือกอยู่นี้ชื่อ เจฟฟรี เขาเป็นดากล้องมืออาชีพและเป็นนักท่องโลก เขาทำข่าวเกี่ยวกับสงคราม กีฬา อุบัติเหตุในการแข่งขัน และภาพความหายนะอื่น ๆ ซึ่งสื่อให้เห็นถึงลักษณะนิสัยแบบพาราชาซึ่งของเขาและนิสัยการชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น ภาพต่างๆที่เจฟฟรีถ่ายเอาไว้ได้แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะในการเป็นผู้แอบมองจ้องดูของเขา เพราะภาพที่เขาบันทึกเอาไว้มักจะเป็นภาพที่ตัวนายแบบหรือนางแบบไม่รู้ตัวว่ามีคนบันทึกภาพของพวกเขาอยู่

ไม่เพียงแต่เจฟฟรีเท่านั้นที่หลงใหลอยู่กับการแอบดูคนอื่น กระทั่งลิซ่าและสเตลล่าซึ่งในตอนแรกต่างเห็นว่าการแอบมองและจ้องดูผู้อื่นของเจฟฟรีเป็นเรื่องผิดกฎหมายและผิดศีลธรรมกลับหันมาเข้าร่วมในการแอบดูคนอื่นอย่างเต็มใจและก้าวล้ำหน้าเจฟฟรีไปถึงขั้นลงมือหาหลักฐานด้วยตัวเอง เห็นได้ว่าในภาพยนตร์เรื่องนี้ตัวละครแทบทุกตัวไม่ว่าจะละสายตาออกจากตัวตึกฝั่งตรงข้ามของตัวเองได้ไม่ว่าจะมีอาชญากรรมเกิดขึ้นหรือไม่นี่คือธรรมชาติของมนุษย์ที่จะ "สอดแนมเรื่องราวของเพื่อนบ้าน" ในฐานะของผู้แอบมองจ้องดูที่เป็นช่างภาพเจฟฟรีได้นำเสนอข้อความที่อิทธิพลคือต้องการนำเสนอว่าสิ่งที่เราเห็นนั้นอาจจะไม่ได้เป็นไปดังที่เราเห็นจริง ๆ ก็เป็นไปได้

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Peeping Tom

1. ลักษณะของการแอบมองจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

มาร์คเป็นผู้ช่วยดากล้องในกองถ่ายภาพยนตร์แห่งหนึ่ง นอกจากนี้เขายังรับงานถ่ายภาพประเภทปลุกใจเสือป่าให้กับร้านค้าแห่งหนึ่งด้วย มาร์คเป็นคนที่หมกมุ่นกับการถ่ายภาพที่เกี่ยวกับความกลัวที่คนอื่นแสดงออกมา มาร์คจะได้รับความพึงพอใจทางเพศและตอบสนองความต้องการที่จะกระทำเรื่องที่ก้าวร้าวรุนแรง (sadistic desire) ได้ก็ต่อเมื่อมองผ่านเลนส์กล้องถ่ายภาพยนตร์ของเขาเท่านั้น

กล้องถ่ายภาพยนตร์ทำให้มาร์ครู้สึกเหนือกว่าคนอื่น ๆ โดยเฉพาะผู้หญิง เราทราบถึงสาเหตุของความผิดปกติของมาร์คได้จากภาพยนตร์ของครอบครัวที่คุณพ่อนักวิทยาศาสตร์ของเขาเป็นคนบันทึกภาพเอาไว้ ตั้งแต่สมัยที่มาร์คยังเป็นเด็ก ภาพยนตร์เหล่านี้มีมิติซ้อนกันอยู่ถึงสองมิติ มิติแรกก็คือการบอกเล่าเรื่องราวในอดีตของมาร์คด้วยภาพเคลื่อนไหว และมิติที่สองคือการอธิบายถึงสาเหตุของความผิดปกติทางจิตของมาร์ค

เบื้องหลังท่าทางที่แสนปกติของมาร์ค เขาได้ซ่อนสัญชาตญาณอันตรายเอาไว้ สาเหตุแห่งความวิปลาสของมาร์คฝังรากอยู่ในชีวิตวัยเยาว์ของเขา และความผิดปกตินั้นมีความผูกพันเหนียวแน่นกับพ่อของเขา พ่อของมาร์คเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่สนใจเรื่องผลของความกลัวในเด็กที่มีต่อระบบประสาท พ่อของมาร์คได้ใช้มาร์คเป็นหนูทดลองโดยการทำให้มาร์ครู้สึกกลัวแล้วถ่ายภาพยนตร์เก็บเอาไว้เพื่อเป็นหลักฐานที่จะใช้ในการศึกษา ในขณะที่มาร์คนอนหลับอย่างสบาย พ่อของเขาจะโยนสัตว์เลื้อยคลานลงไปบนตัวมาร์ค เมื่อเขาตกใจตื่นพ่อจะสั่งให้เขาควบคุมความกลัวและให้หยุดร้องไห้ การทดลองเช่นนี้เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าและทุกครั้งพ่อของมาร์คซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้มาร์คเกิดความกลัวจะบันทึกภาพเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นภาพยนตร์สารคดี ภาพยนตร์เหล่านี้เป็นหลักฐานที่พ่อของมาร์คใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับการตอบสนองที่ระบบประสาทมีต่อความกลัว ภาพยนตร์ที่พ่อของมาร์คถ่ายทำเอาไว้จะเป็นภาพยนตร์ไร้เสียง และภาพที่ปรากฏจะเป็นภาพขาวดำ

เครื่องมือสำคัญที่พ่อของมาร์คใช้ในการบันทึกผลการทดลอง คือ กล้องถ่ายภาพยนตร์ และพ่อของเขาได้มอบกล้องถ่ายภาพยนตร์ให้มาร์คเป็นของขวัญวันเกิด การที่พ่อให้กล้องเป็นของขวัญแก่มาร์คนั้นสื่อให้เห็นว่า พ่อของมาร์คได้มอบมรดกในการจ้องมองแบบชาติสม์ (sadistic gaze) ให้แก่มาร์ค สำหรับการจ้องมองแบบชาติสม์นั้น Freud ได้ให้คำอธิบายได้ว่าเป็นการนำลักษณะการแอบมองจ้องดูมาเกี่ยวข้องกับเรื่องการทำให้อันอื่นเป็นวัตถุ การทำให้ผู้อื่นอยู่ภายใต้อำนาจของการจ้องมองที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นและการบังคับ ซึ่ง Laura Mulvey (1975/1989) เห็นว่าการจ้องมองแบบนี้มักมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเอง หรือ ชาติสม์ (sadism) ความพึงพอใจจะเกิดจากการสืบทอดความผิด (ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุกคามเรื่องการตัดองคชาติ) การได้ควบคุมผู้ที่กระทำผิดด้วยการลงโทษหรือการให้อภัย การทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเอง นั่นอาจจะอยู่ในรูปแบบของการบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวบุคคลนั้นก็ได้ ในที่นี้กล้องถ่ายภาพยนตร์เป็นตัวแทนของดวงตาแห่งอำนาจ ดังนั้นในขณะที่พ่อของมาร์คให้กล้องถ่ายภาพยนตร์เป็นของขวัญมีความหมายในแง่สัญลักษณ์ คือ การส่งมอบอำนาจในการจ้องมองผู้

อื่น อำนาจในการทำให้ผู้อื่นกลายเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองให้แก่มาร์ค

ความรู้สึกที่ว่ากล้องถ่ายภาพได้แปรสภาพบุคคลให้กลายเป็นวัตถุทำให้มาร์คไม่มีความรู้สึกสงสารหรือเห็นใจวัตถุแห่งการจ้องมองของเขา สำหรับมาร์คทุกอย่างที่เขาบันทึกภาพเอาไว้ก็คือสิ่งที่เขาใช้ในการทดลองเหมือนดังที่พ่อของเขาได้บันทึกภาพเขาเพื่อบันทึกผลการทดลอง ทุกอย่างที่ผ่านมาเข้ามาในเลนส์ของมาร์คเป็นส่วนหนึ่งของการทดลอง เป็นส่วนหนึ่งของสารคดีที่เขาต้องการจะถ่ายทำให้เสร็จสมบูรณ์ ผู้ที่อยู่เบื้องหลังเลนส์คือผู้ที่มีอำนาจที่จะจ้องมองผู้อื่น กล้องถ่ายภาพได้มอบอำนาจในการควบคุมแก่เขา มาร์คเข้าใจสภาพจิตใจของเขาดีว่าสิ่งที่เขาต้องการที่สุดคือการถ่ายภาพความกลัวที่ปรากฏบนใบหน้าของผู้อื่น การได้มองเห็นสิ่งที่ผู้อื่นพยายามซ่อนเร้นจากสายตาของคนอื่นทำให้มาร์ครู้สึกตื่นเต้นและความรู้สึกนี้เองที่เป็นตัวผลักดันให้เขาลงมือสังหารเหยื่อทุกรายของเขา

วิธีการที่มาร์คใช้ในการฆ่าเหยื่อสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะการจ้องมองแบบชาติสม์ของมาร์คได้เป็นอย่างดี มาร์คแทงคอของเหยื่อด้วยมีดที่ซ่อนอยู่ในขาตั้งกล้อง (ตรงกับ "ขาที่สาม" ของฟรอยด์) ที่ติดอยู่กับตัวกล้องของเขา และในขณะที่เดียวกันนั้นเขาก็ถ่ายภาพเหยื่อของเขาเอาไว้ตลอดเวลามาร์คทำให้เหยื่อของเขารู้สึกกลัวจนเป็นทวีคูณเพราะเขาได้ติดกระจกที่ทำให้ภาพบิดเบี้ยวเอาไว้กับกล้องของเขาด้วย ดังนั้นในขณะที่เหยื่อของเขากำลังหวาดกลัวการถูกฆ่า พวกเขาจะได้เห็นภาพสะท้อนใบหน้าที่หวาดกลัวของตัวเอง พวกเขาจะได้มองเห็นภาพตัวเองในขณะที่เหล็กแหลมค่อย ๆ แทงทะลุคอจวบจนถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิตที่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นภาพอะไรได้อีกต่อไป การถ่ายภาพความตายของเหยื่อและฉายภาพเหล่านั้นดูครั้งแล้วครั้งเล่าเป็นวิธีการที่มาร์คประกาศชัยชนะที่เขามีต่อผู้หญิงเป็นการย้ำว่าเขาเป็นผู้มีอำนาจในการควบคุมผู้อื่น เขาสามารถควบคุมได้กระทั่งช่วงเวลาแห่งความตายของผู้อื่น ยิ่งไปกว่านั้นเขายังสามารถชื่นชมช่วงเวลาแห่งชัยชนะนั้นได้ทุกเมื่อที่เขาต้องการ

นอกจากนี้กล้องถ่ายภาพยนตร์ยังเป็นเครื่องมือที่ทำให้มาร์คได้รับความพึงพอใจทางเพศอีกด้วย ทั้งนี้เห็นได้จากในฉากที่มาร์คและเฮเลนกลับจากการทานอาหารค่ำด้วยกัน หลังจากที่ถูกคุยกัน เฮเลนได้นำกล้องของมาร์คที่เก็บไว้ในห้องออกมาคืนมาร์ค หลังจากนั้นเฮเลนได้จูบมาร์ค แต่แทนที่มาร์คจะจูบตอบเขาก็กลับปล่อยให้เธอเดินจากไป เมื่อเฮเลนกลับเข้าห้องไปแล้วมาร์คได้ก้มลงจูบกล้องคู่ใจของเขาแทน เห็นได้ว่ามาร์คนั้นไม่กล้าแสดงออกถึงความรู้สึกและความต้องการที่เขามีต่อเฮเลน เนื่องจากเขาเป็นคนไม่มีความมั่นใจในตัวเอง มาร์คซึ่งรู้สึกดีอยู่ในความเป็นชายไม่สามารถก้าวไปจนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กับคนที่เขารักได้ การถูกควบคุมและบีบคั้นจากพ่อตั้งแต่ยังเด็กทำให้เขาหมดความภาคภูมิใจ

ใจในความเป็นชาย และคิดว่าตัวเองด้อยความเป็นชายตลอดมา ซึ่งมีผลทำให้เขาไม่กล้าไปจีบผู้หญิงทั่วไป หรือว่าไม่กล้าแม้แต่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงทั่วไป เหมือนกับผู้ชายอื่น ๆ เพราะว่ากลัวการถูกปฏิเสธ กลัวความล้มเหลว และกลัวการถูกประนามโดยผู้หญิงอื่น ๆ อีก เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้การแอบมองคนอื่น หรือว่าร่างกายคนอื่น หรือว่าดูคนอื่นที่มีเพศสัมพันธ์เป็นการระบายออกและทดแทน เพราะเขาเชื่อว่าการแอบดูนั้นมันไม่ล้มเหลวแน่ ๆ สามารถทำได้และไม่ถูกด่าว่า มั่นใจ แม้จะเพียงเห็นก็ดี (วิทยา นาควัชร, สัมภาษณ์. 20 สิงหาคม 2541)

การที่มาร์คตกเป็นหนูทดลองของพ่อทำให้มาร์คได้ซึมซับการกระทำที่โหดร้ายของพ่อเอาไว้ที่เล็กน้อย และเมื่อพ่อของเขาตายจากไปแล้ว มาร์คผู้ได้รับสัญลักษ์แห่งอำนาจในการจ้องมอง (กล้องถ่ายภาพยนตร์) จึงได้ขึ้นครองอำนาจที่พ่อของเขาเคยมี อย่างไรก็ตามภาพของพ่อที่เป็นผู้ชายทำให้มาร์คไม่อาจเลือกเหยื่อที่เป็นผู้ชายได้ เพราะผู้แอบมองจ้องดูอย่างมาร์คถึงแม้จะพยายามทำตัวเป็นผู้ที่มีอำนาจเหนือผู้อื่นแต่ในความเป็นจริงแล้วมาร์คก็เป็นเพียงคนที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเอง เขาเป็นชายที่รู้สึกด้อยในความเป็นชาย มาร์ครู้สึกว่าเป็นชายของตัวเองด้อยกว่าของผู้อื่น ดังนั้นเหยื่อของมาร์คจะต้องเป็นคนที่ปราศจากความเป็นชายโดยสิ้นเชิง มาร์คจึงได้เลือกผู้หญิงเป็นเหยื่อของเขาทั้งสามครั้ง ในขณะนั้นมาร์คได้สานต่อการทดลองเกี่ยวกับความกลัวที่พ่อของเขาได้เริ่มเอาไว้ แต่เวลานี้มาร์คมิได้เป็นตัวทดลองอีกต่อไป เขาได้กลายเป็นผู้ที่กระทำการทดลองเสียแล้ว มาร์คผู้ที่อยู่เบื้องหลังกล้อง เขา คือ ผู้แอบมองจ้องดูที่เปี่ยมไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นความกลัวของผู้อื่น

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู

มาร์คเป็นทั้งผู้ถูกจ้องมองและผู้แอบมองจ้องดูมาตลอดชีวิต ในวัยเด็กมาร์คเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองเพื่อการศึกษาวิจัยของพ่อซึ่งใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์เป็นเครื่องมือบันทึกผลการทดลอง ส่วนในวัยหนุ่มมาร์คได้กลายเป็นผู้แอบมองและผู้จ้องดูที่สืบทอดการใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์ในการบันทึกภาพสารคดีส่วนตัวของเขาเอง นอกจากมาร์คจะถ่ายภาพยนตร์ด้วยตัวของเขาเองแล้วเขายังเป็นผู้ล้างฟิล์ม ตัดต่อและเป็นผู้ชมภาพยนตร์ด้วย มาร์คจึงเป็นผู้ควบคุมการจ้องมองอย่างเบ็ดเสร็จ เขาเป็นผู้คัดเลือกตัวแสดง สร้างฉาก สร้างเรื่องให้กับภาพยนตร์สารคดีของเขา ยิ่งไปกว่านั้นเขาเป็นผู้สร้างความหมายทั้งในฝ่ายของผู้สร้างภาพยนตร์และฝ่ายผู้ชมภาพยนตร์ให้กับภาพยนตร์ส่วนตัวที่เขาถ่ายทำขึ้นอีกด้วย การที่มาร์คได้เป็นผู้ที่กำหนดความเป็นไปในภาพยนตร์ทำให้เขารู้สึกมั่นใจในตัวเองที่ได้เป็นผู้ควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในภาพยนตร์ของเขา มาร์คใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์แบบ Super 8 ซึ่งเป็น

กล้องถ่ายภาพยนตร์แบบ 8 มิลลิเมตร ซึ่งเป็นที่นิยมสำหรับมือสมัครเล่นในช่วงทศวรรษที่ 50-80 ภาพที่ถ่ายออกมาจะมีลักษณะหยาบกว่ากล้องแบบ 35 มิลลิเมตร แต่ได้อารมณ์ในแง่ของความเป็นจริงมากกว่า มาร์คจะใช้กล้อง Super 8 ทุกครั้งที่ทำการถ่ายภาพที่เขาคิดว่าจะนำมาใช้ในการทำภาพยนตร์ของเขาทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาต้องการให้เกิดความรู้สึกว่าภาพยนตร์ของเขาเป็นภาพยนตร์สารคดี ซึ่งถ่ายทำจากเรื่องที่เกิดขึ้นจริง มิได้แต่งขึ้นหรือทำลอคตาผู้ชม

ตัวกล้องถ่ายภาพยนตร์เองเป็นตัวแบ่งแยกทำให้เกิดระยะห่างระหว่างผู้จ้องมองและผู้ถูกจ้องมอง ยิ่งไปกว่านั้นกล้องถ่ายภาพยังเป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์กลายเป็นสิ่งของทั้งในด้านร่างกาย(physically) และในด้านสัญลักษณ์ (symbolically) กล่าวคือ เมื่อเราใช้กล้องถ่ายภาพคน สัตว์ หรือสิ่งของ ภาพทุกอย่างจะกลายเป็นเป็นสิ่งเดียวกันหมด คือ ทุกสิ่งได้ถูกถ่ายทอดมาเป็นแผ่นฟิล์มเหมือนกัน สิ่งมีชีวิตไม่ได้มีความแตกต่างกับสิ่งของอีกต่อไป ภาพทุกภาพล้วนมีมิติและเวลาเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้นต่อให้ตัวบุคคลนั้นล้มหายตายจากไปแล้วแต่ภาพที่บันทึกเอาไว้ก็ยังคงอยู่ ผู้ใดที่มีภาพถ่ายหรือภาพยนตร์ที่ถ่ายเก็บเอาไว้จะหยิบเอาภาพเหล่านั้นขึ้นมาดูเมื่อใดก็ได้ ภาพจากกล้องถ่ายภาพจึงเป็นภาพนิมิตร (Simulacrum) ซึ่งจำลองความเป็นจริงมาโดยปราศจากตัวต้นแบบ (A copy without original) ตัวบุคคลที่ถูกถ่ายภาพไม่มีความสำคัญอีกต่อไป สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือภาพที่ผู้ชมภาพยนตร์หรือผู้ที่ชมภาพถ่ายกำลังจ้องมองอยู่นั่นเอง การจ้องมองภาพยนตร์หรือภาพถ่ายจึงไม่ต่างอะไรกับการมองภาพฝัน ซึ่งผู้ชมแต่ละคนต่างก็ได้อรรรถสในการจ้องมองภาพนั้นแตกต่างกันออกไป คนทุกคนจะสร้างความเป็นจริงของตัวเองขึ้นมาตามสภาพจิตใจและความคิดของตน ดังนั้นบุคคลแต่ละคนจึงมีความเป็นจริงที่แตกต่างกันไป แต่ละคนได้สร้างความเป็นจริงที่เหนือจริง (Hyperreality) ของตัวเองขึ้นมาและมีความสุขอยู่กับความเป็นจริงที่ตนสร้างขึ้นโดยไม่ใส่ใจสภาพความเป็นจริงอีกต่อไป มาร์คนำภาพยนตร์ที่เขาแอบถ่ายทำมาตัดต่อและฉายซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาได้รับความพึงพอใจอย่างเต็มเปี่ยมจากการจ้องมองภาพยนตร์ที่เขาถ่ายทำ เขารู้สึกตื่นเต้น และมีความสุขที่ได้เห็นความกลัวของคนอื่น ในขณะเดียวกันเมื่อเสเลนมาดูภาพยนตร์ที่เขาถ่ายทำเธอกลับตกใจและหวาดกลัวจนแทบจะสิ้นสติ

เห็นได้ว่าวิธีการแอบมองจ้องดูของมาร์คนั้นเป็นการแอบมองและจ้องดูผ่านเครื่องมือ คือ กล้องถ่ายภาพยนตร์ นอกจากนี้ยังมีการบันทึกภาพเอาไว้เพื่อนำมาล้างและตัดต่อเพื่อนำออกฉายซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามาร์คเป็นพวกย่ำคิดย่ำทำ และมีความต้องการแบบชาดิสม์ เพราะทุกครั้งที่เขาดูภาพยนตร์ที่เขาถ่ายทำขณะสังหารเหยื่อ เขาได้เห็นความหวาดกลัวของหญิงสาวเหล่านั้นและนั่นทำให้เขาเกิดความพึงพอใจอย่างที่สุด

2. ผลจากการแอบมองกล้อง

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองกล้อง

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองกล้องหลังจากที่ได้แอบมองและกล้องผู้อื่น

มาร์คหมกมุ่นกับวัตถุแห่งการจ้องมองของตนจนไม่สนใจที่ไปทำความรู้จักกับคนอื่น มาร์คถอยห่างจากคนในสังคมมากขึ้นทุกที เพราะสำหรับเขาสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการถ่ายภาพยนตร์สารคดีของเขา ไม่ใช่การทำความรู้จักกับคนอื่น มาร์คอยู่ในฐานะของผู้สังเกตการณ์เสมอ และการสังเกตการณ์ของมาร์คนั้นเป็นไปโดยที่ตัวเองไม่ได้มีความรู้สึกใด ๆ กับสิ่งที่เขาจ้องมองอยู่ เขาต้องการเพียงอย่างเดียวคือต้องการที่จะเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างไร การจ้องมองของมาร์คนั้นเหมือนกับการจ้องมองของนักวิทยาศาสตร์ที่มองตัวทดลองเพื่อบันทึกผลของการทดลอง ความรู้สึกเห็นใจหรือสงสารสิ่งที่เขาจ้องมองเป็นสิ่งที่มาร์คไม่เคยรู้สึก

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและกล้อง

สำหรับในภาพยนตร์เรื่อง Peeping Tom นี้เห็นได้ว่าผลในแง่บวกของการแอบมองและกล้องของมาร์คนั้นไม่มีปรากฏ ตัวมาร์คเองไม่ได้เรียนรู้อะไรมากขึ้นจากการแอบมองกล้องของตน ทั้งนี้เป็นเพราะตัวภาพยนตร์ต้องการเน้นให้เห็นถึงผลในด้านลบของการแอบมองกล้องโดยเฉพาะการแอบมองและกล้องแบบกระหายใคร่รู้จนเกินไป และการแอบมองกล้องแบบกระหายความรุนแรง

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและกล้อง

ชีวิตของมาร์คเป็นชีวิตที่ไม่มั่นคงทั้งทางด้านจิตใจและด้านสังคม มาร์คอาศัยอยู่เพียงคนเดียว เขาไม่มีครอบครัว ไม่มีญาติ และไม่มีแม้กระทั่งเพื่อน มาร์คหมกมุ่นอยู่กับการถ่ายภาพยนตร์สารคดีเกี่ยวกับความกลัวจนไม่สนใจที่จะคบหาสมาคมกับใคร เขาไม่เคยไปร่วมงานเลี้ยงและไม่เคยแวะคุยกับผู้เช่าห้องทั้งหลายที่เช่าห้องในบ้านของเขาอยู่ ที่สำคัญไม่มีใครสนใจมาร์คเลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาไม่เคยทราบว่ามีมาร์คเป็นเจ้าของบ้านที่พวกเขาเช่าอยู่ พวกเขาเห็นมาร์คเป็นคนประหลาดที่ไม่มีอะไรน่าสนใจถึงแม้มาร์คจะถูกคนรอบข้างทอดทิ้งเขาก็ไม่นำพาเพราะเขาใช้ชีวิตอยู่กับภาพยนตร์สารคดีของเขาและภาพของ "พ่อ" ที่ติดอยู่ในใจของเขา

การที่พ่อของมาร์คทำการทดลองเรื่องความกลัวกับมาร์คตั้งแต่เขายังเด็กมีผลต่อสภาพจิตใจของมาร์คอย่างมาก การข่มขู่และทำให้มาร์คกลัวครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้มาร์ครู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่าคนอื่น ซึ่งความรู้สึกด้อยกว่าคนอื่นเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้มาร์คกลายเป็นผู้แอบมองจ้องดู เพราะสาเหตุของการแอบดูคนอื่นสาเหตุหนึ่งมาจากการขาดความอบอุ่นตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งในแง่ความรักและความสนใจ ทำให้รู้สึกอึดอัด ไม่มั่นใจตัวเอง แม้ว่าบางคนจะมีพ่อแม่ที่เข้มแข็งก็ตาม เพราะพ่อแม่ที่เข้มแข็งมักจะอวดตัวเอง ยกตัวเอง และดูถูกลูกชายว่าด้อยด้อยกว่า การมีความรู้สึกด้อยในความเป็นชาย คิดว่าตัวเองเป็นลูกผู้ชายไม่พอ และคิดว่าคนอื่นก็คิดเช่นเดียวกัน พวกนี้มักจะถูกดูถูกในความเป็นชายตั้งแต่เด็ก ๆ เช่น แม่หรือพ่อชอบล้อเลียนหรือดิฉันว่าไม่เก่ง ไม่เป็นลูกผู้ชาย หรือยกตัวอย่างว่า เขาอ่อนแอเหมือนคนที่อ่อนแออื่น ๆ เมื่อถูกสปรระมาตลอดมา เด็กจึงหมดความภาคภูมิใจในความเป็นชาย และคิดว่าตัวเองด้อยความเป็นชายตลอดมา ในช่วงเวลาที่เขาแอบดูนั้นเขาจะรู้สึกว่าเขามีอำนาจอยู่เหนือคนอื่น เขาสามารถเป็นผู้ชนะ เป็นผู้กำความลับ โดยคนที่ถูกแอบดูถ้ารู้เข้าจะต้องอับอายเขา เขาจึงยอมเสี่ยงต่อการผิดกฎหมาย หรือเสี่ยงต่ออันตรายจากการถูกทำร้ายเพื่อจะได้รู้สึกเช่นนั้น (วิทยานาควัชระ, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2541)

มาร์คเติบโตขึ้นกลายเป็นคนไม่มีความมั่นใจในตัวเอง ไม่ค่อยพูดกับใครโดยเฉพาะกับผู้หญิง พูดจาเสียงเบา ทำทางสุภาพ ไม่มีเพื่อน ไม่คบกับใครเป็นพิเศษ อากัปกริยาของมาร์คเหมือนเด็กชายมากกว่าชายหนุ่ม เขาไม่สามารถออกไปนอกบ้านได้ถ้าหากเขาไม่ได้นำสัญลักษณ์แห่งอำนาจ (กล้องถ่ายภาพยนตร์) ออกไปด้วย เมื่อมาร์คมีกล้องถ่ายภาพยนตร์อยู่ในมือเขาก็กลายเป็นคนละคน มาร์คกลายเป็นคนเยิ่นชา ไม่ใส่ใจกับจิตใจของคนอื่น มาร์คที่มีกล้องอยู่ในมือเปรียบเหมือนผู้บัญชาการสูงสุดที่มีอาวุธและกำลังพลพร้อมเพรียง เขากลายเป็นผู้บัญชาการที่สามารถควบคุมวัตถุแห่งการจ้องมองของเขาได้โดยเด็ดขาด สำหรับมาร์คการฆ่าคนเพื่อบันทึกภาพความกลัวก่อนที่จะถูกฆ่าและในขณะที่ถูกฆ่านั้นไม่ต่างอะไรกับการถ่ายภาพวิวิททัศน์ทั่วไป มาร์คไม่ได้รู้สึกผิดหรือบาปที่ฆ่าคน เขารู้สึกเหมือนกำลังทำการทดลองหรือถ่ายภาพยนตร์อยู่เท่านั้น มาร์คเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เหมือนกับที่นักวิทยาศาสตร์คอยสังเกตความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับหนูทดลอง แล้วคอยบันทึกภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ เอาไว้เท่านั้น

ภาพยนตร์สารคดีที่มาร์คกำลังถ่ายทำอยู่ที่แท้ก็คือภาพชีวิตของมาร์ค โดยเริ่มต้นตั้งแต่ตอนที่มาร์คยังเป็นเด็กและดำเนินเรื่อยมาจนถึงช่วงเวลาปัจจุบันการฆ่าคนเป็นเพียงช่วงหนึ่งในภาพยนตร์เท่านั้น และภาพยนตร์เรื่องนี้จะจบลงก็ต่อเมื่อมาร์คจบชีวิตลงนั่นเอง เห็นได้ว่ามาร์คจะตามบันทึกภาพ

เหตุการณ์หลังการฆาตกรรมทุกครั้งเพื่อทำให้ภาพยนตร์ของเขามีความสมบูรณ์ เพราะการฆาตกรรมคงดูไม่สมบูรณ์นักหากไม่มีการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น เช่น การพบศพ การเก็บศพ และการสืบสวนสอบสวนของเจ้าหน้าที่เพื่อหาตัวคนร้าย เริ่มจากการฆ่าโสเภณีในฉากเปิดเรื่อง เห็นได้ว่ามาร์คกลับไปในที่เกิดเหตุเพื่อบันทึกภาพการพบศพของโสเภณีคนนั้น หรือในฉากที่นักแสดงในกองถ่ายพบศพของนักเดินร่ำสาวที่มาเป็นตัวละครตัว-อินในภาพยนตร์ที่กำลังถ่ายทำอยู่ เห็นได้ว่ามาร์คไม่ได้รู้สึกกลัวที่ความลับของเขาถูกเปิดเผย เมื่อมาร์คทราบว่านักแสดงจะต้องใช้กระเป๋าเดินทางที่เขาซ่อนศพเอาไว้เป็นเครื่องประกอบฉาก แทนที่จะวิ่งหนีมาร์คกลับคว้าเอากล้องขึ้นมาบันทึกภาพตั้งแต่ก่อนที่นักแสดงจะพบศพ และในขณะที่นักแสดงและเจ้าหน้าที่ในกองถ่ายกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวที่ได้พบศพ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมาในที่เกิดเหตุมาร์คก็ไม่ยอมพลาดโอกาสที่หาไม่ได้ง่าย ๆ อย่างนั้น เขาแอบตามเจ้าหน้าที่เข้าไปถ่ายภาพในสตูดิโอห้อง ๆ ที่ทางตำรวจประกาศให้เป็นเขตหวงห้าม เห็นได้ว่าการแอบมองจ้องดูมักจะอยู่ร่วมกับความต้องการที่จะรู้ (epistemophilia) การจ้องมองเป็นวิธีหนึ่งในการสนองความอยากรู้อยากเห็น การจ้องมองได้ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า เพราะการจ้องมองทำให้ทราบว่า "เรื่องราวต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร" (Freud, cited in Cowie, 1997)

สำหรับมาร์คแล้วกล้องถ่ายภาพยนตร์ไม่ได้เป็นเพียงเครื่องบันทึกภาพเท่านั้นกล้องถ่ายภาพยนตร์ยังเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงอำนาจอีกด้วย เพราะมันทำให้เขาได้มีโอกาสถ่ายภาพเหตุการณ์แปลก ๆ หรือสิ่งที่ไม่ต้องการให้ใครเห็น รวมไปถึงสิ่งที่คนทั่วไปไม่ต้องการเห็นด้วย ยิ่งไปกว่านั้นกล้องถ่ายภาพยนตร์ยังได้สร้างสถานภาพพิเศษให้กับมาร์ค และด้วยสถานภาพนั้นมาร์คสามารถประกาศตนว่าเขาเป็น "ผู้สังเกตการณ์" ได้โดยไม่มีใครมาประนาม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ ในฉากที่ตำรวจถ่ายภาพศพของโสเภณีที่เป็นเหยื่อของมาร์ค มาร์คบันทึกภาพเหล่านั้นเอาไว้ตลอดเวลา คนที่ยืนดูเหตุการณ์แถบนั้นเดินเข้ามาหามาร์คและถามเขาว่า

คนที่ยืนดูเหตุการณ์ : คุณมาจากหนังสือพิมพ์เล่มไหนนะ

มาร์ค : ขอโทษนะครับ คุณว่าอะไรนะ

คนที่ยืนดูเหตุการณ์ : ผมถามว่า คุณมาจากหนังสือพิมพ์เล่มไหนนะ

มาร์ค : ดิ ออฟเซิร์ฟเวอร์ (The Observer : ผู้สังเกตการณ์)

ในฉากนี้มาร์คได้ประกาศให้เราทราบถึงบทบาทที่เขาแสดงอยู่ตลอดชีวิตของเขา เขาเป็นผู้สังเกตการณ์ที่คอยสังเกตทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในสายตาของเขา จากนั้นจึงบันทึกภาพทั้งหมดเอาไว้ด้วยกล้องโดยที่ตัวเองไม่ได้มีความรู้สึกร่วมไปกับภาพที่เห็นเลยนอกจากความตื่นเต้นเร้าใจที่ได้บันทึกภาพเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดหรือน่าอายนั้นเอาไว้ได้ กล้องถ่ายภาพยนตร์เป็นเครื่องมือสำคัญที่มาร์คใช้ในการทำให้คนกลายเป็นสิ่งของ มาร์คได้รับลักษณะนิสัยในการจ้องมองสิ่งต่าง ๆ อย่างถอยห่างจากพ่อของเขา พ่อของมาร์คเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ใช้มาร์คเป็นตัวทดลอง สายตาที่นักวิทยาศาสตร์จ้องมองตัวทดลองนั้นเป็นการจ้องมองที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น เป็นการจ้องมองที่ควบคุมมากับการควบคุม (ควบคุมพฤติกรรมของตัวทดลองและควบคุมการทดลอง) ยิ่งไปกว่านั้นพ่อของมาร์คยังใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์ในการบันทึกภาพการทดลองที่เขาทดลองกับมาร์คอีกด้วย ดังนั้นสิ่งที่มาร์คเห็นมาตลอดชีวิตก็คือ สายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นและกล้องถ่ายภาพยนตร์ที่เป็นตัวบันทึกภาพสิ่งที่น่าสงสัยเหล่านั้นเพื่อมาใช้ในการวิจัยอีกทีหนึ่ง มาร์คจึงดูดซับลักษณะการจ้องมองที่เปี่ยมไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นมาจากพ่อของเขา และการจ้องมองนั้นจะสมบูรณ์ไปไม่ได้หากไม่มีผู้ช่วยที่ซื่อสัตย์อย่างกล้องถ่ายภาพยนตร์ซึ่งจะเป็นตัวคลี่คลายเรื่องราวแปลกประหลาดที่มันได้บันทึกเอาไว้ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าผู้กำกับได้พยายามบอกว่ามาร์คได้รับลักษณะนิสัยในการจ้องมองมาจากพ่อ ฉากที่เห็นได้ชัดเจนนี้อาจที่มาร์คเข้าไปคุยกับจิตแพทย์ที่ตำรวจเชิญมาช่วยในการสืบคดีที่โรงถ่ายภาพยนตร์ หลังจากที่มาร์คคุยกับจิตแพทย์แล้ว ตำรวจได้เข้ามาถามจิตแพทย์ว่าคุยกับมาร์คเรื่องอะไร จิตแพทย์จึงกล่าวว่าคุยกันเกี่ยวกับอาการของพวกถ้ามอง แล้วกล่าวทิ้งท้ายว่า

จิตแพทย์ : พ่อหนุ่มนี้ได้ตาของพ่อมาแท้ ๆ

เฮเลน สตีเวนส์ซึ่งเป็นผู้เช่าห้องคนหนึ่งของมาร์คดูเหมือนจะเป็นคนเพียงคนเดียวที่อยากจะรู้จักมาร์คอย่างลึกซึ้ง การพบกันระหว่างมาร์คและเฮเลนก็เนื่องมาจากลักษณะนิสัยในการแอบมองและจ้องดูของมาร์คนั่นเอง มาร์คซึ่งธรรมดาไม่อาจทนความเร้าใจในการเข้าไปในห้องตัดต่อของตัวเองเพื่อล้างฟิล์ม และดูภาพยนตร์ที่ตัวเองเพิ่งถ่ายมาได้ในแต่ละวันได้หยุดยื่นดูงานเลี้ยงฉลองวันเกิดครบรอบ 21 ปีของเฮเลน ท่าทางของชายหนุ่มหน้าตาดียื่นเกาะกระจกหน้าต่างเพื่อมองเข้ามาในห้องพักทำให้ผู้ที่มาร่วมงานต่างหยุดพูดคุยและหันไปจ้องมองมาร์คบ้าง เมื่อมาร์คถูกจับได้ว่าแอบมองเข้ามาในห้องพักของคนอื่นมาร์คจึงรีบเดินหนี ขณะที่เขาเดินผ่านหน้าประตูห้องของเฮเลน หญิงสาวก็วิ่งออกมาแนะนำตัวกับเขาและชวนเขาให้มาร่วมงานด้วยมาร์คมีท่าทางตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัดที่มีคนสนใจในตัวเขา แต่เขาไม่มีความกล้าพอที่จะเข้าไปร่วมงานเลี้ยงที่มีแต่คนแปลกหน้า เขาจึงปฏิเสธคำเชิญนั้น เมื่อมาร

ค์ขึ้นไปบนห้องเฮเลนตามขึ้นมาพร้อมมอบเค้กให้มาร์คชิ้นหนึ่ง เฮเลนขอให้มาร์คฉายภาพยนตร์ที่เขาถ่ายให้เธอดู แต่มาร์คตัดสินใจให้เฮเลนดูภาพยนตร์ที่พ่อของเขาถ่ายแทน เฮเลนตกใจและไม่พอใจที่เห็นว่าพ่อของมาร์คใช้มาร์คเป็นตัวทดลอง มาร์คที่ไม่เคยได้รับความสนใจจากผู้หญิงคนไหนมาก่อนหลงรักเฮเลนที่ให้ความสนใจเขา ด้วยเหตุนี้มาร์คจึงปฏิเสธที่จะถ่ายภาพของเฮเลน เพราะเขาไม่ต้องการทำให้เธอเป็นวัตถุ เขาต้องการเฮเลนในฐานะที่เป็นผู้หญิงที่มีเลือดเนื้อไม่ใช่เพียงวัตถุแห่งการจ้องมอง

สุดท้ายมาร์คต้องชดใช้สำหรับการเป็นผู้แอบมองจ้องดู มาร์คต้องการที่จะช่วยเหลือเฮเลนจากความชั่วร้ายในตัวของเขาเอง เขาจึงตัดสินใจจบชีวิตของเขาด้วยวิธีเดียวกันกับที่เขาใช้ฆ่าเหยื่อ เขาได้เห็นความกลัวของตัวเองในกระจกก่อนที่จะใช้เหล็กแหลมที่ขาค้างกลองเสียบคอของเขา มาร์คใช้ความตายของเขาเป็นตอนจบสำหรับภาพยนตร์สารคดีที่เขาถ่ายทำมาตลอดชีวิต

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

สำหรับภาพยนตร์เรื่อง Peeping Tom นี้สังเกตได้ว่าบรรดาเหยื่อของมาร์คล้วนเป็นผู้หญิง และพวกเธอรู้ตัวว่าถูกจ้องมองอยู่แต่กลับยินยอมพร้อมใจที่จะให้มาร์คบันทึกภาพของพวกเธอ ลักษณะดังกล่าวตรงกับที่ Laura Mulvey (1975/1989) ได้แบ่งเอาไว้ว่า ในโลกที่มีการจัดลำดับชั้นความพึงพอใจในการจ้องมองจะถูกแบ่งออกเป็น ผู้กระทำ/ผู้ชาย (active/male) ผู้ถูกกระทำ/ผู้หญิง (passive/female) การจ้องมองของผู้ชายมักกำหนดว่าต้องจ้องมองรูปร่างของผู้หญิง บทบาทผู้หญิงมักเป็นพวกที่ชอบการแสดงหรือการอวดร่างกายของตัวเอง (exhibitionist) ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายถูกมองหรือไม่ก็เป็นฝ่ายถูกนำมาแสดง การปรากฏตัวของผู้หญิงถูกตีรหัสว่าเป็นภาพที่มีพลังและมีความเย้ายวนทางเพศ ดังนั้นภาพของผู้หญิงจึงเป็นภาพที่แฝงความหมายว่าเป็นภาพที่ต้องมอง ผู้หญิงอยู่ในฐานะวัตถุทางเพศเป็นจุดเด่นของภาพทางเพศ ผู้หญิงเป็นผู้ที่มีภาพให้จ้องมองและพวกเธอกำลังเล่นกับความปรารถนาของผู้ชาย (Mulvey, 1975/1989) ผู้หญิงเหล่านี้ยอมรับบทบาทของการถูกจ้องมองโดยไม่ปฏิเสธ เหยื่อคนแรกของมาร์คเป็นหญิงโสเภณีทำทางเบื้อหน้าซึ่งยอมให้มาร์คถ่ายภาพของเธอแต่โดยดี เหยื่อรายที่สองเป็นนักเดินร่าที่ยินดีให้มาร์คถ่ายภาพของเธอ เธอเดินร่าและหยอกล้อมาร์คในขณะที่มาร์คจัดฉากให้เธอ ส่วนเหยื่อรายที่สามเป็นนางแบบภาพปกใจเสื่อป่าที่นุ่งน้อยห่มน้อย เธอตั้งทำให้มาร์คถ่ายรูป เห็นได้ว่าเหยื่อของมาร์คทุกคนยินยอมให้มาร์คบันทึกภาพของพวกเธอโดยไม่ปฏิเสธ พวกเธอ ยอมรับว่าตัวเองเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองและพวกเธอก็ไม่ได้คิดที่จะคืนกรรให้หลุดพ้นจาก

บทบาที่นั่นด้วย พวกเขาทุกคนจึงตกเป็นเหยื่อแห่งการจ้องมองที่เปี่ยมไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น และกระหายความรุนแรงของมาร์ค

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

ในภาพยนตร์ของพาวเวลล์ (Michael Powell) สังเกตได้ว่ามีหลายตอนที่ภาพยนตร์มีลักษณะ "สะท้อนภาพของตัวเอง" (Self-reflexive = เมื่อใช้ในความหมายนี้หมายถึง การที่ภาพยนตร์ได้สะท้อน ลักษณะของเทคโนโลยีด้านภาพยนตร์ การวิจารณ์การสร้างภาพยนตร์หรือการชมภาพยนตร์) ภาพยนตร์ เรื่อง Peeping Tom เป็นภาพยนตร์เกี่ยวกับการแอบมองจ้องดูและกระบวนการที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ ผู้กำกับได้ใช้ Iris shot และ Point of view shot ในการแสดงให้เห็นถึงมุมมองของมาร์คซึ่งเป็นตัวละครเอก อย่างไรก็ตามวิธีการที่พาวเวลล์ใช้ Iris shot นั้นเป็นวิธีที่ไม่ธรรมดา ภาพยนตร์เปิดเรื่องด้วยภาพดวงตาที่กำลังหลับอยู่ที่นั่นดวงตาก็เปิดขึ้นจ้องมองมาที่กล้องหลังจากนั้นก็ตัดภาพมาเป็นภาพ Long shot เห็นหญิงโสเภณีทำทางเบี่ยงหน้าคนหนึ่งที่ข้างถนน แล้วตัดเป็นภาพ Close up แสดงภาพชายคนหนึ่งกำลังซ่อนกล้องถ่ายรูปเอาไว้ใต้เสื้อคลุมโดยเน้นที่กล้องถ่ายรูป และชายคนนั้นก็เดินตรงเข้ามาหากล้องของผู้กำกับ ซึ่งผู้ชมจะรู้สึกได้ว่าชายคนนั้นเดินตรงเข้ามาหาตนเอง เหตุการณ์หลังจากนั้นเป็นภาพเหตุการณ์ซึ่งเป็นภาพแบบ Subjective แสดงให้เห็นถึงมุมมองของมาร์คซึ่งพาวเวลล์ได้ใช้ Iris shot ซึ่งเป็นภาพ viewfinder ในกล้องถ่ายภาพแทนการใช้ภาพรุกฎญแจหรือกล้องส่องทางไกลแบบ Iris short ทั่วไป การใช้ Iris shot ที่เป็นภาพ viewfinder นี้แสดงให้เห็นว่าเป็นภาพจากมุมมองของมาร์คหรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่ามาร์คก็คือกล้องถ่ายภาพยนตร์นั่นเอง กล้องได้เคลื่อนเข้าไปหาหญิงโสเภณี กล้องตามหญิงโสเภณีขึ้นไปจนถึงห้องพักของเธอ ถ่ายภาพเธอถอดเสื้อผ้า กล้องเคลื่อนเข้าไปใกล้และ Close up ภาพใบหน้าที่แสดงความแปลกใจจนในที่สุดกลายเป็นความตื่นกลัวอย่างที่สุด ผู้ชมจะได้ยินเสียงกล้องถ่ายภาพยนตร์ที่กำลังถ่ายภาพอยู่เป็นเสียงเครื่องยนตร์ครางเบา ๆ ตลอดเวลา ภาพตัดมาที่เครื่องฉายภาพยนตร์ที่กำลังเดินเครื่องอยู่ ตัดภาพมาเป็นภาพ Over shoulder shot ของมาร์ค เห็นภาพด้านหลังของมาร์คซึ่งกำลังนั่งดูภาพเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ (ภาพของหญิงโสเภณีกำลังยืนอยู่ข้างถนนอย่างเบี่ยงหน้า) เป็นภาพขาวดำฉายอยู่บนจอและจบลงที่ภาพใบหน้าของหญิงโสเภณีที่กำลังกรีดร้องโดยปราศจากเสียง

ฉากนี้ถือว่าเป็นฉากเปิดเรื่องที่น่าตกใจแต่จากฉากนี้เราสังเกตได้ว่าผู้กำกับได้ใช้ Iris shot ที่เป็นลักษณะของ viewfinder เพื่อแสดงภาพมุมมองของมาร์ค ดังนั้นผู้ชมจะได้เห็นภาพทุกภาพ

ด้วยอารมณ์ และความรู้สึกเดียวกับมาร์ค นอกจากนี้ลักษณะของภาพที่ปรากฏจะเห็นได้ว่าหญิงโสเภณี จะอยู่ที่จุดศูนย์กลางของ viewfinder พอดี และไม่ว่าหญิงโสเภณีคนนี้จะเดินไปทางใดเธอก็ยังคงไม่ หลุดออกไปจากจุดศูนย์กลางของ viewfinder เลย ซึ่งลักษณะของภาพที่ปรากฏก่อให้เกิดความรู้สึก ว่าโสเภณีผู้นี้กำลังตกเป็นเป้า (target) ของอาวุธ เช่น ปืน หรือลูกศร ในขณะที่นายพรานกำลังเล็งยิง สัตว์ที่เขาล่า ยิ่งไปกว่านั้น viewfinder ทำให้ย้อนคิดได้ถึงฉากเปิดเรื่องที่เป็นภาพลูกศรที่ยิงเข้าเป้า (bulleye) ที่จุดศูนย์กลางพอดี ภาพ viewfinder ที่เห็นจึงทำหน้าที่สองอย่างในเวลาเดียวกัน หนึ่ง คือทำให้ผู้ชม identify ตัวเองกับมาร์ค ส่วนหน้าที่ที่สองคือ เป็นการ foreshadow ให้ผู้อ่านคาดเดา ได้ว่าหญิงสาวผู้นี้กำลังตกเป็นเหยื่อในการออกล่าของใครคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของกล้องนี้ ส่วนการถ่ายภาพเป็น over shoulder shot ของมาร์คแสดงภาพมาร์คกำลังดูภาพยนตร์ที่เขาถ่ายมา ในตอนนี้ผู้กำกับได้ แสดงภาพที่ตัวผู้กำกับกำลังมองเห็นอยู่ดังนั้นผู้ชมจึงเล่นบทบาทของผู้สังเกตการณ์ไปพร้อม ๆ กับผู้กำกับ ลักษณะการถ่ายภาพ over shoulder shot ของมาร์คยังทำให้เราได้เห็นภาพที่เหมือนกับภาพในโรง ภาพยนตร์อีกด้วย และเราก็กำลังร่วมนั่งดูภาพยนตร์อยู่กับมาร์ค ภาพที่เราเห็นจึงเป็นภาพสะท้อนของ การชมภาพยนตร์

หนังสือที่เฮเลนแต่งขึ้นนั้นเป็นสัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่งและเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ผู้ชมเข้าใจ ได้ชัดเจนขึ้นถึงลักษณะการสะท้อนภาพของภาพยนตร์ที่ผู้กำกับต้องการจะนำเสนอ หนังสือที่เฮเลน แต่งนั้นเป็นหนังสือที่ชื่อว่า "กล้องถ่ายรูปมหัศจรรย์กับสิ่งที่เขาบันทึกภาพเอาไว้" (A magic camera and what he photographs) เฮเลนกล่าวว่าหนังสือของเธอเป็นหนังสือเกี่ยวกับกล้องถ่ายรูป มหัศจรรย์และภาพต่างๆที่เขาบันทึก และเธอต้องการให้มาร์คเป็นคนถ่ายภาพประกอบหนังสือให้เธอ กล้องถ่ายภาพมหัศจรรย์นั้นแท้ที่จริงก็คือมาร์คนั่นเอง เฮเลนเป็นเพียงผู้เดียวที่เข้าใจว่า มาร์คคือกล้อง ถ่ายภาพ เขาถ่ายภาพทุกอย่างที่เขาเห็นเหมือนกับกล้องถ่ายภาพมหัศจรรย์ในหนังสือของเธอที่ถ่าย ภาพทุกอย่างที่เขาเห็น นอกจากนี้เรายังสังเกตได้ว่ากล้องถ่ายภาพมหัศจรรย์นี้เป็นผู้ชายเพราะเฮเลน ใช้คำว่าเขา (he) เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้ที่มีอำนาจในการจ้องมองโดยการใช้ดวงตาและ เครื่องมือในการจ้องมองนั้นคือผู้ชาย ยิ่งไปกว่านั้นสัญลักษณ์ตัวนี้ยังได้รับการเน้นให้เห็นถึงความสำคัญ อีกครั้งหนึ่งในตอนก่อนไคลแมกซ์ของเรื่องที่เฮเลนเขียนข้อความทิ้งไว้ให้มาร์คว่า

กล้องถ่ายภาพมหัศจรรย์ที่ต้องการความช่วยเหลือจากกล้องถ่ายภาพมหัศจรรย์อีกตัวหนึ่ง
(one magic camera which needs the help of another)

ความหมายของข้อความนี้มีสองความหมาย ความหมายที่หนึ่งคือ เฮเลนต้องการความช่วยเหลือจากมาร์คในการถ่ายภาพประกอบหนังสือของเธอ แต่ในอีกแง่หนึ่งข้อความนี้มีความหมายในแง่ลบที่กลับกันคือ มาร์คต้องการความช่วยเหลือจากเฮเลนในการรักษาสภาพจิตใจที่ผิดปกติของเขา มาร์คเป็นกล้องถ่ายภาพมหัศจรรย์เพราะเขาสามารถบันทึกภาพที่ผู้อื่นไม่สามารถบันทึกได้ ส่วนเฮเลนเป็นกล้องถ่ายภาพมหัศจรรย์เนื่องจากเธอเป็นผู้ที่สามารถมองเห็นความดีในตัวของมาร์ค และเธอเป็นผู้เดียวที่สามารถช่วยมาร์คให้หลุดพ้นจากความต้องการที่จะแอบมองจ้องดูผู้อื่น เห็นได้จากตอนที่เธอไปทานอาหารค่ำกับมาร์คเฮเลนเป็นเพียงคนเดียวที่ทำให้มาร์คออกจากบ้านโดยไม่ต้องเอากล้องติดตัวออกไปด้วย เมื่อมีเฮเลนอยู่กับเขา มาร์คก็ไม่ต้องการกล้องอีกต่อไป เพราะเฮเลนทำให้มาร์ครู้สึกมั่นใจ เฮเลนเป็นคนแรกที่ขอคำแนะนำและขอความช่วยเหลือจากเขา เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้เขารู้สึกมั่นใจในความเป็นชาย ทำให้เขารู้สึกมีคุณค่า มีความสำคัญ มาร์คต้องการความช่วยเหลือจากเฮเลนในการเยียวยาความผิดปกติของเขา

อีกฉากหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะการสะท้อนภาพของภาพยนตร์ คือ ฉากการฆ่าวิเวียนสาวนักเดินร่ำ ในฉากนี้ มาร์คกำลังจัดฉากที่เขาจะใช้ในการฆาตกรรมวิเวียน เขาเดินมาปรับโฟกัสภาพและเมื่อหันมาอีกที่เขาได้เห็นวิเวียนกำลังถ่ายภาพของเขาอยู่จากกล้องถ่ายภาพยนตร์อีกตัวหนึ่ง มาร์คตั้งกล้องในมือของเขาและถ่ายภาพของวิเวียนทันทีจนวิเวียนถามว่า

วิเวียน : มาร์ค คุณทำอะไรนะ

มาร์ค : ถ่ายภาพคุณที่กำลังถ่ายภาพผมนะสิ

ภาพที่ปรากฏจึงเป็นภาพการถ่ายภาพซ้อนการถ่ายภาพเหมือนกับที่ภาพยนตร์เรื่องนี้กำลังถ่ายภาพซ้อนกับการถ่ายภาพยนตร์ของมาร์คอยู่นั่นเอง

ทุกครั้งที่มีมาร์คปรากฏตัวขึ้นในเฟรม จะสังเกตเห็นว่าผู้กำกับได้จัดวางมาร์คเอาไว้ในตำแหน่งที่เป็นผู้สังเกตการณ์อยู่เสมอ บางครั้งผู้กำกับยังใช้การเน้นจุดโฟกัสเพื่อบ่งบอกสถานภาพของตัวละครในฉากด้วย ฉากที่เห็นได้ชัดถึงความตั้งใจของผู้กำกับ คือ ฉากที่มาร์คเข้าไปในร้ายขายของชำที่เขาไปรับจ้างถ่ายรูปประเภทปลุกใจเสือป่า ขณะที่มาร์คกำลังคุยกับเจ้าของร้านมีชายสูงอายุคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน มาร์คยุติการสนทนาแต่ยังไม่ยอมขึ้นไปทำงานที่ชั้นบน เขายืนดูของกระจุกกระจิกอยู่ใกล้ๆ เพื่อแอบฟังบทสนทาระหว่างเจ้าของร้านกับชายชรา ภาพที่เห็นจะเห็นภาพมาร์คเป็นโฟร์กราวน่อยู่ที่มุม

ขวามเป็นภาพที่ไม่ได้อยู่ในโฟกัส ส่วนภาพทางซีกซ้ายนั้นเราจะเห็นเจ้าของร้านคุยกับชายชราและภาพอยู่ในโฟกัส (การโฟกัสภาพเป็นการเน้นให้เห็นว่าสิ่งที่อยู่ในโฟกัสเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจ ซึ่งในที่นี้ พาวเวลล์ได้ใช้การโฟกัสเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสนใจที่มาร์ค) ผู้ชมจะได้เห็นปฏิกิริยาที่มาร์คมีต่อบทสนทนานั้นอย่างชัดเจน ณ ช่วงเวลานั้นเองที่มาร์คกับผู้ชมภาพยนตร์ได้ร่วมอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน คือเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่คอยสังเกตและแอบฟังความลับของผู้อื่น ผู้ชมได้รับรู้พร้อมกับมาร์คว่าชายสูงอายุคนนั้นต้องการซื้อภาพของผู้หญิงแต่กลับเอาการซื้อหนังสือพิมพ์มาบังหน้า

มาร์คเป็นตัวแทนของภาพ ในขณะที่มิสซิสตีสเวินส์ หญิงหม้ายตาบอดที่เป็นแม่ของเฮเลนนั้นเป็นตัวแทนของเสียง ซึ่งทั้งสองสิ่งเป็นส่วนประกอบหลักของภาพยนตร์ นอกจากนี้ทั้งสองสิ่งนี้ยังได้แสดงถึงการสอดแทรกเข้าไปในชีวิตส่วนตัวของผู้ใช้อีกด้วย มาร์คมักจะบันทึกภาพของผู้อื่นโดยที่ไม่ใส่ใจว่าคนอื่นๆ นั้นจะยินยอมพร้อมใจหรือไม่ ส่วนมิสซิสตีสเวินส์นั้นก็มีความสามารถในการรับฟังเสียงต่างๆ ได้มากกว่าคนปกติทั่วไป เธอจึงสามารถรับรู้ได้ว่าใครกำลังทำอะไรอยู่ ที่ไหน อย่างไรคราพบเท่าที่เธอสามารถได้ยินเสียงของเขา มิสซิสตีสเวินส์นั้นก็แท้ก็คือผู้แอบมองจ้องดูที่ใช้ทักษะในการฟังแทนความสามารถในการมองเห็น (auditive voyeur) เธอไม่จำเป็นที่จะต้องมองเห็นภาพต่างๆ แต่ทักษะในการฟังของเธอทำให้เธอได้รับรู้เรื่องราวมากมายที่คนสายตาปกติมองข้ามไป การที่เธอมองไม่เห็นทำให้เธอสนใจฟังเสียงทุกอย่างที่เกิดขึ้น เธอสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้อย่างชัดเจน เธอทราบว่าเสียงฝีเท้าแบบไหนเป็นเสียงฝีเท้าของใคร และการมองไม่เห็นของเธอทำให้ความอยากรู้อยากเห็นของเธอเป็นเรื่องที่ทุกคนไม่รู้สึกรู้สีกต่อต้าน ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขายังไม่สามารถบอกได้ว่าเธอกำลังสนใจใครเป็นพิเศษ เพราะการแอบมองจ้องดูของเธอนั้นไม่มีหลักฐาน และไร้ร่องรอย ซึ่งต่างจากความอยากรู้อยากเห็นของมาร์คที่ผู้คนมักรู้สึกไม่ชอบใจที่จู่ๆ มีคนมาถ่ายรูปของพวกเขา หรือจ้องมองพวกเขาจนเกินงาม การที่ทุกคนยอมรับการแอบมองจ้องดูในรูปแบบของมิสซิสตีสเวินส์ได้ทำให้มิสซิสตีสเวินส์อยู่ในสถานะที่เหนือกว่ามาร์ค

ความอยากรู้อยากเห็นของมิสซิสตีสเวินส์ได้เป็นตัวผลักดันให้เธอเข้าไปในห้องของมาร์คเพื่อค้นหาความจริงว่าแท้ที่จริงแล้วมาร์คกำลังถ่ายภาพอะไรอยู่ มิสซิสตีสเวินส์เป็นคนเดียวที่ทราบว่ามาร์คนั้นหมกมุ่นในการถ่ายภาพยนตร์จนเกินขีดของความปกติเห็นได้จากบทสนทนาที่เธอเข้าไปหามาร์คในห้องพัก

มิสซิสตีสเวินส์ : ฉันอยากจะรู้จริงๆ ว่าเธอถ่ายภาพอะไรมาเธอถึงอดใจไม่ได้ ต้องรีบขึ้นมาดูมันทุกวัน

และ

มิสซิสตีเวนส์ : การถ่ายภาพยนตร์ของเธอเน้นฝึกสติปัญญา ฉันว่าเธอต้องการความช่วยเหลือ

เธอเป็นเพียงคนเดียวที่ทราบว่ามาร์คมีความผิดปกติทางจิต และเป็นคนเดียวที่เชื่อมโยงมาร์คเข้ากับการฆาตกรรมนักเดินร่ำสาวที่โรงถ่ายภาพยนตร์ มิสซิสตีเวนส์ได้รับรู้เรื่องที่คุณอื่นไม่เคยรู้ และการแอบมองห้องของเธอยังได้ประกาศถึงความสามารถในการฟังที่คนตาบอดทุกคนมีให้มาร์คได้รับทราบอีกด้วย

มิสซิสตีเวนส์ : ฉันมาอยู่ในห้องนี้ทุกคืน คนตาบอดมักจะเข้ามาเยี่ยมเยือนห้องที่อยู่เหนือห้องพักของพวกเขาเสมอ

อย่างไรก็ตามทักษะในการฟังของมิสซิสตีเวนส์นั้นเป็นทักษะที่มาร์คไม่เคยคำนึงถึงแม้แต่น้อย สังเกตได้จากภาพยนตร์ที่มาร์คบันทึกภาพเอาไว้จะไม่มีเสียงประกอบมาร์คไม่เคยคิดว่าเสียงมีความสำคัญ เขาฟังความสนใจทั้งหมดไปที่ภาพ เมื่อเขาได้ประจักษ์ว่ามิสซิสตีเวนส์มีความสามารถเท่าเทียมกับเขา ในด้านการรับรู้เรื่องราวของผู้อื่น ข้าเธอยังรู้จักเขาอย่างลึกซึ้งกว่าที่คนอื่นรู้จักเพราะเธอเป็นผู้เดียวที่สังเกตเห็นความลุ่มหลงในการบันทึกภาพอย่างผิดปกติของเขา เขาจึงรู้สึกเกรงอยู่บ้าง อย่างไรก็ตามความสามารถในการเป็นผู้แอบมองห้องของมิสซิสตีเวนส์ก็มีจุดอ่อน นั่นคือ เธอไม่สามารถมองเห็นภาพ และเธอก็รู้ถึงจุดอ่อนข้อนี้ของคนที่ เธอทราบว่าคนที่สายตาปกติสามารถหลอกเธอได้ว่าพวกเขา กำลังทำอะไรอยู่หากพวกเขาไม่ทำให้เกิดเสียงขึ้นมา

การที่มิสซิสตีเวนส์สามารถรู้ได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นมักทำให้ผู้คนสงสัยในความสามารถของเธอเสมอ การที่เธอสามารถทราบว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นทั้งหมดที่มองไม่เห็นได้ทำให้เธอได้ครอบครองอำนาจในการรู้สิ่งที่คนอื่นไม่รู้ ตัวมาร์คเองก็ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดมิสซิสตีเวนส์จึงรู้ว่าตัวเขาแตกต่างจากคนอื่น สำหรับมาร์คมิสซิสตีเวนส์เป็นคนที่น่ากลัว เป็นบุคคลอันตรายทั้งนี้เป็นเพราะว่าตัวเขาไม่เข้าใจว่าเธอสามารถรู้เรื่องราวบางเรื่องทั้งหมดที่ดวงตาของเธอมืดบอดได้อย่างไร ความสามารถในการฟังของเธอทำให้เธออยู่ในสถานะของผู้ที่มีอำนาจในการควบคุมเหมือนกับเขา มาร์คจึงรู้สึกอึดอัดทุกครั้งที่ได้พบมิสซิสตีเวนส์เพราะตัวเขาเองสามารถรับรู้ได้ว่าเขาได้พบกับคนที่ล่วงรู้ความลับของเขาเข้าแล้ว และมิสซิสตีเวนส์เองก็มีความรู้สึกไม่ต่างไปจากมาร์คเพราะเธอรูสึกว่ามาร์คเป็นอันตราย เห็นได้ในฉากที่

เฮเลนพามาร์คไปแนะนำให้มีซิสตีเวนส์รู้จักนั้น บรรยากาศระหว่างผู้แอบมองทั้งคู่ทั้งสองเป็นไปอย่างเคร่งเครียดและดูเหลี่ยมดูเชิงกัน นอกจากนี้เสียงประกอบในช่วงนี้ยังเป็นเสียงหัวใจเต้นซึ่งเมื่อประกอบกับการ Close up ใบหน้าที่แสดงความวิตกกังวลและหวาดกลัวของมาร์ค (เป็นครั้งแรกที่ผู้ชมได้เห็นอาการหวาดกลัวของมาร์ค) ทำให้ผู้ชมรู้ได้ทันทีว่าเสียงหัวใจเต้นนี้เป็นเสียงหัวใจของมาร์คที่กำลังตีงกกับการเผชิญหน้ากับคนที่มีความน่ากลัวที่เขาคิดว่าเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะเป็นคนตาบอด มาร์คซึ่งเป็นผู้แอบมองทั้งคู่ที่ไม่เคยเกรงกลัวผู้ใดได้พบการข่มขู่ครั้งแรกจากการแอบมองทั้งคู่แบบที่เขาไม่เคยให้ความสำคัญมาก่อน และไม่เคยคาดคิดว่าจะมีอยู่ในโลกนี้

การเป็นผู้แอบมองทั้งคู่ของมิสซิสตีเวนส์และมาร์คมีความแตกต่างกันอยู่ ความแตกต่างนั้นคือการรับรู้ของมาร์คเป็นไปอย่างผิวเผิน คือ เป็นการเห็นภาพเท่านั้นมิได้มองทะลุเข้าไปถึงความรู้สึกข้างใน เป็นการมองเห็นเพียงเปลือกภายนอก นอกจากนี้การแอบมองทั้งคู่ของมาร์คยังเป็นการแอบมองทั้งคู่ที่เต็มไปด้วยความกระหายใคร่รู้ควบคู่กับความต้องการทางเพศและความรู้สึกที่กระหายความรุนแรง (sadism) ส่วนการแอบมองทั้งคู่ของมิสซิสตีเวนส์ที่เป็นการรับรู้จากทางเสียงนั้นเป็นการรับรู้เข้าไปถึงความเป็นตัวตนของบุคคล มิใช่การรับรู้ลักษณะภายนอก เธอสามารถรับรู้ถึงความผิดปกติของมาร์ค เธอรู้สึกได้ว่าเขาเป็นตัวอันตราย และในขณะเดียวกันเธอก็รู้สึกสงสารเขา เธอจึงมิได้ไปแจ้งให้ตำรวจทราบถึงข้อสงสัยของเธอ แต่เธอกลับแนะนำให้เขาไปรับความช่วยเหลือก่อนที่จะทุกอย่างจะสายเกินไป นอกจากนี้การแอบมองทั้งคู่ของเธอยังเป็นไปในลักษณะที่เป็นการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นแต่เพียงอย่างเดียวมิได้ต้องการการตอบสนองในด้านเพศและด้านความรุนแรงแต่อย่างใด ยิ่งไปกว่านั้นยังทำให้สามารถตีความได้ว่าความแตกต่างนี้คือความแตกต่างระหว่างการแอบมองทั้งคู่ของผู้หญิงกับการแอบมองทั้งคู่ของผู้ชาย โดยการแอบมองทั้งคู่ของผู้ชายนั้นมักจะเป็นการแอบมองและจ้องดูที่มุ่งหวังจะตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการทางเพศ และความกระหายความรุนแรง การแอบมองทั้งคู่ของผู้ชายนั้นมักจะใช้ดวงตาและอุปกรณ์ต่าง ๆ ช่วยในการจ้องมองและบันทึกภาพสิ่งที่ได้เห็นเอาไว้ ซึ่งผู้แสดงให้เห็นถึงลักษณะการจ้องมองของผู้ชายคือมาร์ค ส่วนการแอบมองทั้งคู่ของผู้หญิงนั้นเป็นการแอบมองทั้งคู่ที่ใช้การฟังเป็นหลัก และการแอบมองทั้งคู่ของพวกเธอนั้นจะเป็นไปในลักษณะที่ไม่ก้าวร้าว โดยเน้นไปการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งผู้ที่เป็นตัวแทนของการแอบมองทั้งคู่ของผู้หญิงคือมิสซิสตีเวนส์นั่นเอง

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Blow-Up

1. ลักษณะของการแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

โทมัสเป็นดากล้องถ่ายภาพแฟชั่นที่ประสบความสำเร็จในลอนดอน แต่เขาต้องการที่จะเป็นมากกว่าที่เขาเป็นอยู่ เขาเบื่อการถ่ายภาพนางแบบเหมือนดังที่เขาเคยพูดกับเจ้านายของเขาว่า "ผมเบื่อพวกแพศยาพวกนี้จริงๆ" เขาต้องการเป็นอิสระจากความวุ่นวาย และความน่าเบื่อหน่ายของลอนดอน สิ่งที่เขาชื่นชอบคือการถ่ายภาพเพื่อพิมพ์รวมเล่ม โทมัสชอบถ่ายภาพเกี่ยวกับความทุกข์ของมนุษย์ เขาแอบถ่ายภาพเหล่านี้โดยที่คนที่ถูกถ่ายภาพไม่รู้ตัว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงนิสัยของผู้แอบมองจ้องดูของเขาที่ชอบจ้องมองสิ่งที่ผู้อื่นต้องการปกปิด ฉากเปิดเรื่องที่โทมัสแต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาววัน ผมผ้ายุ่งเหยิง เดินลงจากรถไฟ หลังจากนั้นเขาเดินไปที่รถแล้วขับรถกลับไปที่สุดคูดิโอของเขา หลังจากที่เขาดำรงรูปนางแบบเสร็จไปหนึ่งคนเขารีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่และบอกให้ผู้ช่วยเอาเสื้อผ้าชุดที่เขาใส่ตอนเปิดเรื่องไปเผาทิ้งเสีย และต่อด้วยฉากที่เขาดูภาพที่เพิ่งล้างเสร็จ ฉากที่ต่อเนื่องกันนี้แสดงให้เห็นถึงความต่อเนื่องของเนื้อเรื่องซึ่งต้องการแสดงให้เห็นว่าโทมัสปลอมตัวเป็นคนดกงานเข้าไปรวมกับคนดกงานอื่นๆและแอบถ่ายรูปพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวเพื่อที่จะได้เอาภาพของคนเหล่านั้นมาใช้ในหนังสือรวมภาพเกี่ยวกับสภาวะต่างๆของมนุษย์ที่เขาจะรวมเล่ม โทมัสไม่ได้มีความรู้สึกสงสารหรือเห็นใจวัตถุแห่งการจ้องมองของเขาเลยแม้แต่น้อย เขาต้องการถ่ายภาพที่คนอื่นไม่มีโอกาสได้เห็นเท่านั้น โทมัสถ่ายภาพเหล่านั้นด้วยความรู้สึกพอใจมากกว่าที่จะรู้สึกสงสารหรือเห็นใจ ยิ่งคนเหล่านั้นดูน่าสงสารมากเท่าไรเขาก็ยิ่งพอใจมากขึ้นเท่านั้นเพราะมันจะทำให้ภาพของเขาดูน่าสนใจมากขึ้น

นอกจากความอยากรู้อยากเห็นของเขาแล้วโทมัสยังได้รับความพึงพอใจทางเพศจากการจ้องมองของเขาด้วย ฉากที่เขาถ่ายรูปนางแบบสาวเวรุษก้านั้น แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงความพึงพอใจทางเพศที่เกิดจากการจ้องมองผ่านเลนส์ของโทมัส ท่าทางของเวรุษก้านั้นเหยยวน และเป็นการแสดงท่าทางต่างๆเพื่อให้ผู้อื่นจ้องมอง โทมัสมองเวรุษก้าด้วยความรู้สึกเร้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ เขารู้สึกเร้าใจที่ได้เห็นภาพหญิงสาวสวยท่าทางเหยยวน และความเร้าใจนี้ได้รับการกระตุ้นจากความรู้สึกเหนือกว่าและการได้เป็นผู้ควบคุม เพราะในขณะที่เขาดำรงภาพเขาสามารถให้นางแบบทำท่าทางอย่างไรก็ได้ตามที่เขาคต้องการ

เริ่มแรกโทมัสถ่ายภาพนางแบบสาวจากระยะไกลก่อน ต่อมาเขาขยับเข้ามาถ่ายภาพระยะใกล้ของนางแบบ ลักษณะท่าทางและคำพูดของโทมัสในฉากการถ่ายภาพเวรูชก้านั้นเหมือนกับเป็นฉากการร่วมเพศมากกว่าเป็นการถ่ายภาพ เริ่มจากความรู้สึกที่ราบเรียบของโทมัส จากนั้นเมื่อเขาได้จ้องมองท่าทางของเวรูชก้า เบื้องหลังเลนส์ความตื่นเต้นของโทมัสก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดเขาก็ก้าวขึ้นคร่อมตัวเธอและก้มลงจูบเวรูชก้า จากนั้นโทมัสก็ถ่ายภาพต่อไปอย่างต่อเนื่องด้วยอารมณ์ที่ตื่นเต้นเร้าใจมากขึ้นทุกขณะ และทันทีที่ความตื่นเต้นของเขาถึงจุดสูงสุดโทมัสก็ลุกขึ้นและไปนั่งที่เก้าอี้ยาวอย่างเหนื่อยอ่อน ปล่อยให้นางแบบสาวนอนอยู่ที่พื้น เห็นได้ว่าภาพในฉากการถ่ายภาพฉากนี้เป็นเสมือนภาพจำลองของฉากการร่วมเพศนั่นเอง

ถึงแม้โทมัสจะเชื่อหน่ายการถ่ายภาพนางแบบ แต่การถ่ายภาพนางแบบเหล่านี้กลับทำให้เขาเกิดความพึงพอใจอย่างมาก เพราะขณะที่เขาถ่ายภาพพวกเธอ เขาคือผู้ควบคุมที่มีอำนาจสูงสุด เขาสามารถจะเข้ามาถ่ายภาพเมื่อไรก็ได้ เขาสามารถพูดจาหยาบคายและออกคำสั่งกับพวกเธอได้ทุกคน ยิ่งไปกว่านั้นเขายังสามารถออกคำสั่งช่างแต่งหน้า สไตลิสต์ ช่างทำผม คนจัดฉากและผู้ร่วมงานทุกคนได้ตามที่เขาต้องการ ฉากที่โทมัสถ่ายภาพนางแบบหลายในห้องสตูดิโอ เขาสั่งให้พวกเธอทำท่าทางต่างๆตามที่เขาต้องการ เขาไม่ใส่ใจว่าความรู้สึกของนางแบบพวกนั้นเป็นอย่างไร สำหรับโทมัสพวกเธอเป็นเพียงสิ่งของที่เขายกจับให้อยู่ท่าไหนก็ยอมได้ทั้งสิ้น ซึ่ง Laura Mulvey (1975/1989) เห็นว่าการจ้องมองแบบนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเองหรือซาดีสม์ (sadism) ความพึงพอใจจะเกิดจากการสืบทอดความผิด (ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุกคามเรื่องการตัดองคชาต) การได้ควบคุมผู้ที่กระทำผิดด้วยการลงโทษหรือการให้อภัย การทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเองนั้นอาจจะอยู่ในรูปแบบของการบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวบุคคลนั้นก็ว่าได้ การที่โทมัสออกคำสั่งให้พวกนางแบบแสดงท่าทางต่างๆตามที่เขาต้องการโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของพวกเธอเป็นการแสดงให้เห็นถึงอำนาจของเขา อำนาจของผู้จ้องมองที่มองพวกเธอผ่านเลนส์ของกล้อง อำนาจที่พวกเธอไม่มีวันปฏิเสธได้ ด้วยเหตุนี้โทมัสจึงยังคงทำงานในฐานะฉากกล้องถ่ายภาพแพชั่นต่อไป

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู

โทมัสใช้กล้องถ่ายภาพนิ่งเป็นเครื่องมือหลักในการแอบมองและจ้องดูของเขา เขาใช้เครื่องมือชิ้นนี้ในการแอบถ่ายภาพของผู้คนมากมาย เช่น ถ่ายภาพคนจรจัดและคนตกงาน เพื่อนำภาพเหล่านั้น

มาใช้ในหนังสือรวมภาพถ่ายเกี่ยวกับมนุษย์ เมื่อโทมัสไปถ่ายรูปในสวนสาธารณะ เขาแอบถ่ายภาพคูรั๊กในสวน ในขณะที่เขามองเห็นเพียงว่าภาพของคูรั๊กคู่นี้จะทำให้หนังสือของเขาสมบูรณ์ แต่เมื่อเขานำภาพไปล้างเขาได้ใช้แว่นขยายมาช่วยขยายภาพในจุดที่เขาสนใจ หลังจากนั้นเขาจึงเข้าไปขยายภาพเฉพาะส่วน การใช้แว่นขยายและการขยายภาพของโทมัสนั้นก็เหมือนกับการดึงภาพเข้ามาให้เห็นได้ชัดเจนขึ้น แต่การขยายภาพของโทมัสนั้นก็ทำให้ภาพสูญเสียความคมชัดของภาพรวมถึงรายละเอียดของสิ่งที่อยู่รอบข้างไป โทมัสจึงกำลังจ้องมองภาพที่พร่ามัวและนำภาพที่เห็นนั้นมาประกอบกับการตีความของตน โทมัสสรุปว่าเขาได้ช่วยเหลือชีวิตของใครคนหนึ่งเอาไว้ แต่เมื่อโทมัสได้จ้องมองภาพถ่ายอย่างพิถีพิถันครั้งที่สองครั้งเขาได้เห็นรายละเอียดเพิ่มขึ้น และรายละเอียดคราวนี้ได้หักล้างข้อสันนิษฐานแรกของโทมัสไปอย่างสิ้นเชิง โทมัสได้พบกับความจริงว่าเขาไม่ได้ช่วยชีวิตใครเอาไว้เลย ภาพที่เขาถ่ายเอาไว้เป็นภาพที่บังเอิญถ่ายภาพการฆาตกรรมได้ แต่ภาพของศพที่เขาขยายขึ้นมาดูคล้ายเม็ดสีที่กระจายเป็นดวงเท่านั้น โทมัสจึงรีบไปดูศพในสวนสาธารณะเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขาคิดถูกต้องหรือไม่ โทมัสนั้นก็คล้ายกับเจฟฟรีย์จากเรื่อง Rear Window ในแง่ที่ว่าพวกเขาทั้งสองคนไม่ได้เห็นเหตุการณ์การฆาตกรรมด้วยตาของตัวเอง เจฟฟรีย์นั้นปะติดปะต่อเหตุการณ์ต่างๆจากข้อสันนิษฐานของตัวเอง แต่โทมัสนั้นปะติดปะต่อเรื่องราวต่างๆจากภาพถ่ายของเขาที่บังเอิญบันทึกภาพการฆาตกรรมได้

2. ผลจากการแอบมองจ้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดู

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและจ้องดูผู้อื่น

หลังจากที่โทมัสแอบถ่ายภาพของคูรั๊กในสวนสาธารณะ เขาพบว่าเรื่องราวที่น่าประหลาดใจมากมาย เช่น เมื่อหญิงสาวคนนั้นรู้ว่าถูกเขาแอบถ่ายภาพ เธอพยายามแย่งชิงเอาฟิล์มไป เมื่อไม่ได้เธอก็ผลุนผลันจากไป แต่จู่ๆเธอก็กลับมาหาเขาที่สตูดิโอทั้งๆที่เธอไม่เคยรู้จักเขามาก่อน โทมัสรู้สึกอยากรู้อยากเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นในสวน ความอยากรู้อยากเห็นทำให้เขาขยายภาพถ่ายซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อหาข้อพิสูจน์ถึงสิ่งผิดปกติที่เป็นสาเหตุทำให้ผู้หญิงคนนั้นต้องการฟิล์มกลับไป เขาเอาภาพที่เขาถ่ายได้ในสวนมาล้างอัดและขยาย จากนั้นจึงนำภาพเหล่านั้นมาแขวนเรียงตามลำดับเหตุการณ์ โทมัสค่อยๆปะติดปะต่อเรื่องราวต่างๆจากภาพถ่ายของหญิงสาวลึกลับกับคูรั๊กของเธอ เขาตีความจากท่าทางของเธอว่ามีสิ่งผิดปกติที่น่าหวาดกลัวเกิดขึ้นในสวนสาธารณะ โทมัสหมกมุ่นกับภาพถ่ายชุดนี้มาก เขาเอาแว่นขยายมาขยายดูจุดที่เขาคาดว่าเป็นจุดที่หญิงสาวจ้องมองขณะที่เธอรูสึกตกใจ จากนั้นเขาจึงไปขยายภาพในจุดนั้นออก

มาจนเห็นเป็นภาพกลาง ๆ ของคนถือปืนยื่นอยู่ในพุ่มไม้ ในตอนแรกโทมัสรู้สึกพอใจที่เขาได้ช่วยชีวิตคน ๆ หนึ่งเอาไว้ แต่หลังจากที่เขาจ้องมองภาพเหล่านี้อีกครั้งเขาก็ได้เห็นเงาของอะไรบางอย่างที่ได้ต้นไม้บนเนินเขาบริเวณที่หญิงสาววิ่งตรงไป โทมัสจึงไปขยายภาพในจุดนี้ออกมาอีกหนึ่งชุด เขาเห็นภาพกลาง ๆ ของคน ๆ หนึ่งนอนฟูบอยู่ที่ใต้ต้นไม้ ด้วยความอยากรู้ว่าภาพที่เขาถ่ายได้นั้นเป็นหลักฐานในการฆาตกรรมจริงหรือไม่โทมัสกลับไปสวนสาธารณะอีกครั้งหนึ่งและได้พบความจริงว่าเขาได้ถ่ายภาพการฆาตกรรมชายคนหนึ่งเอาไว้

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและจ้องดู

โทมัสซึ่งมั่นใจในอำนาจของกล้องถ่ายภาพว่าสามารถบันทึกภาพความเป็นจริงและหยุดช่วงเวลาแห่งความจริงเอาไว้ได้ ได้เรียนรู้ว่าความเป็นจริงนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าใครก็ไม่อาจจับเอาความจริงมาใส่กรอบได้ ภาพในสวนสาธารณะที่เขาบันทึกเอาไว้จึงไม่ต่างอะไรกับกีตาร์ที่นักดนตรีทุบจนพังในงานคอนเสิร์ต กีตาร์อันนั้นมีคุณค่า มีความสำคัญสำหรับผู้ชมดนตรีที่อยู่ในงานคอนเสิร์ตเท่านั้น แต่เมื่อต่างสถานที่ ต่างเวลา และต่างกลุ่มคน กีตาร์อันนั้นก็ไม่ได้ต่างอะไรกับเศษขยะชิ้นหนึ่งภาพถ่ายของโทมัสนั้นจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อมีภาพทุกภาพเรียงตามลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องด้วยเหตุนี้ภาพเพียงภาพเดียวที่ยังเหลืออยู่จึงไม่มีความหมายอะไร ด้วยเหตุว่ามันถูกขยายซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนมองไม่ออกว่าเป็นภาพอะไร นอกจากนี้มันยังไม่มีภาพอื่น ๆ มาอธิบายว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น ดังนั้นถึงแม้ว่าภาพใบนี้จะกลายเป็นภาพที่เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่ามีชายคนหนึ่งถูกฆาตกรรมแต่สำหรับคนอื่น ๆ แล้วภาพใบนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับขยะเพียงชิ้นหนึ่ง

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและจ้องดู

โทมัสเป็นคนที่โดดเดี่ยว ไม่มีความรัก ไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่น ชีวิตของเขามีแต่ความว่างเปล่า เขาวนเวียนอยู่กับผู้หญิง และยาเสพติด โทมัสไม่สามารถที่จะแยกแยะระหว่างความเป็นจริงกับจินตนาการได้เพราะโลกที่เขาอยู่เป็นโลกของภาพ ซึ่งเขาเป็นผู้สร้างความจริงขึ้นจากการทำให้เชื่อ (Make believe) ด้วยเหตุนี้เขาจึงแยกแยะไม่ออกว่าสิ่งใดคือสิ่งที่เขาสร้างขึ้น และสิ่งไหนคือความเป็นจริงในโลกของการถ่ายแบบ โทมัสคือผู้ที่สามารถกำหนดทุกอย่างในภาพได้ว่าเขาต้องการให้ภาพออกมาในลักษณะใด เขาสามารถออกคำสั่งให้คนทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการถ่ายแบบครั้งนั้น ๆ ทำทุกอย่างตามที่เขาเห็นว่าดี และขายได้ โทมัสเคยชินกับการเป็นผู้ควบคุมความหมายของภาพ ไม่ว่าจะเป็ภาพถ่ายที่เขาถ่ายพวกนางแบบ หรือภาพที่เขาไปแอบถ่ายในบ้านพักพวกคนดกงาน เห็นได้ว่าโทมัสวางแผนและวางเค้าโครงเรื่องให้กับภาพของเขาอยู่ตลอดเวลา ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ เขาถ่ายภาพที่แสดงให้เห็น

เห็นถึงความทุกข์ทรมานของมนุษย์ ภาพเหล่านั้นเป็นภาพที่แสดงถึงความทุกข์ ความรุนแรงต่างๆ ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องการภาพที่แสดงถึงความสงบสุข และความรักเป็นภาพปิดท้ายให้กับหนังสือรวมภาพถ่ายเกี่ยวกับมนุษย์ของเขา โทมัสเป็นเหมือนนักเขียนที่เขียนเรื่องตามเค้าโครงเรื่องที่ตัวเองวางเอาไว้ตั้งแต่ต้น เขาทราบดีว่าเขาต้องการภาพถ่ายแบบไหนและภาพของเขาจะสื่อความหมายว่าอย่างไร

โทมัสรู้สึกว่าเขาเหนือกว่าคนทั่วไปเพราะอาชีพตากล้องของเขาทำให้เขามีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่น เขาสามารถถ่ายภาพใด ๆ ก็ได้โดยไม่มีขีดจำกัดแม้ว่าคนที่ถูกเขาถ่ายภาพเอาไว้จะไม่ยินยอมให้เขาถ่ายภาพก็ตาม เห็นได้จากฉากที่เขาแอบตามถ่ายรูปคู่รักคู่หนึ่งในสวนสาธารณะ เมื่อหญิงสาวเห็นว่า โทมัสกำลังถ่ายภาพพวกเธออยู่เธอรีบวิ่งมาหาเขา พร้อมกับบอกให้เขาหยุดถ่ายภาพ หญิงสาวคนนั้นเอามือบังหน้าของตัวเองแสดงให้เห็นถึงการไม่ยินยอมให้ถ่ายภาพแต่โทมัสกลับยิ่งกดชัตเตอร์ให้ถี่ขึ้นอีก

หญิงสาวลืกลีบ : ทำอะไรนะ หยุด หยุดสิ เอารูปพวกนั้นมาให้ฉันนะ คุณมาถ่ายภาพคนอื่นแบบนี้ไม่ได้นะ

โทมัส : ใครบอกว่าผมถ่ายไม่ได้ ผมแค่ทำงานของผมเท่านั้น บางคนเป็นนักสู่วัวกระทิง บางคนเป็นนักการเมือง ผมเป็นตากล้อง

หญิงสาวลืกลีบ : ที่นี่เป็นที่สาธารณะ ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะได้อยู่อย่างสงบ

โทมัส : มันไม่ใช่ความผิดของผมสักหน่อยถ้าหากที่นี่ไม่มีความสงบ คุณรู้หรือเปล่าว่าผู้หญิงส่วนใหญ่จ่ายเงินให้ผมด้วยซ้ำเพื่อให้ผมถ่ายรูปให้พวกเขา

หญิงสาวลืกลีบ : ฉันจะจ่ายให้คุณ

โทมัส : ผมคิดเกินราคา มีอย่างอื่นที่ผมต้องการในฟิล์มม้วนนี้

จากการพูดคุยของทั้งสองแสดงให้เห็นว่าโทมัสรู้สึกว่าเขาอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าคนอื่น ทั้งนี้เป็นเพราะเขาเป็นผู้จ้องมองและเป็นผู้ที่ควบคุมความหมายของภาพที่เขาต้องการสื่อด้วย โทมัสเห็นว่าอาชีพการถ่ายภาพของเขาทำให้เขาสามารถถ่ายภาพทุกภาพได้โดยไม่มีข้อกีดกัน โดยที่เขาลืมไปว่าการถ่ายภาพในห้องสตูดิโอซึ่งมีการจัดฉากนั้นแตกต่างจากการถ่ายภาพความเป็นจริงที่อยู่นอกห้องสตูดิโออย่างสิ้นเชิง ในห้องสตูดิโอโทมัสสามารถควบคุมทุกอย่างได้ไม่ว่าจะเป็นตัวนางแบบ มุมกล้อง แสง สี และความหมายเบื้องหลังภาพ ในห้องสตูดิโอโทมัสไม่ต่างจากพระเจ้า เขาสามารถกำหนดทุกอย่างให้ดำเนินไปตามความต้องการของเขา แต่เมื่อเขาถ่ายภาพของคนจริงๆ ที่ไม่ได้มีการจัดฉากขึ้นเขาได้สัมผัสถึงความแตกต่างระหว่างความเป็นจริงกับความจริงที่เขาสร้างขึ้นในห้องสตูดิโอจนสิ้น เขารู้สึกว่าโลกแห่ง

ความเป็นจริงเป็นเหมือนสตูดิโอขนาดใหญ่ที่เขาซึ่งเป็นดากล้องสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจปรารถนา โทมัสไม่สามารถแบ่งแยกโลกแห่งจินตนาการในห้องสตูดิโอและโลกแห่งความเป็นจริงที่ดำเนินอยู่ภายนอกสตูดิโอออกจากกันได้

เมื่อหญิงสาวที่เขาพบในสวนสาธารณะตามเขามาถึงสตูดิโอ โทมัสแปลกใจที่เธอหาเขาพบ และเขาต้องยิ่งแปลกใจมากขึ้นเมื่อหญิงสาวคนนั้นพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะเอาฟิล์มม้วนนั้นไปให้ได้ เธอพยายามขโมยกล้องที่มีฟิล์มอยู่ข้างใน เมื่อทำไม่สำเร็จเธอก็พยายามยั่วชวนเขาและเสนอจะให้ร่างกายของเธอแลกเปลี่ยนกับฟิล์มที่เขาถ่ายในสวน สุดท้ายโทมัสจึงมอบฟิล์มม้วนอื่นให้เธอไป เมื่อโทมัสล้างฟิล์มออกมาเป็นฟิล์มเนกาทีฟ เขาก็เริ่มดูภาพแต่ละภาพอย่างละเอียด เขารู้สึกสะอึกใจกับภาพที่เขาเห็น เขาจึงขยายภาพนั้นออกมาดู ภาพของคู่รักยืนอยู่เหนือเนินเขา โทมัสแฉวนภาพที่เขาขยายเอาไว้ที่ราวในห้องสตูดิโอของเขา โทมัสดูเขาดูภาพเหล่านั้นอย่างละเอียด สิ่งที่มีองค์ดูเหมือนเป็นภาพแห่งความสุขขณะนี้ได้เปลี่ยนไปแล้วเพราะเขามองเห็นใบหน้าของหญิงสาวในภาพที่แสดงถึงความเครียดและความกังวล หญิงสาวจ้องมองไปทางอื่นที่อยู่นอกเฟรมภาพในขณะที่เธอกำลังจูบชายคนรักของเธออยู่ กล้องของแอนโทนีโอนี (ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องนี้) ถ่ายภาพสลับไปมาระหว่างภาพสองภาพแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของโทมัส โทมัสรู้สึกสงสัยจึงไปขยายภาพที่คู่รักคู่นี้กอดกันออกมาดูอีก ภาพที่ขยายออกมาทำให้โทมัสยุติข้อสงสัยเกี่ยวกับความรู้สึกของหญิงสาว ในขณะนี้โทมัสมั่นใจแล้วว่าหญิงสาวคนนั้นรู้สึกกังวลอะไรสักอย่างจริงๆ โทมัสต้องการทราบว่าเธอกำลังจ้องมองอะไรอยู่ เขาจึงหยิบเอาแว่นขยายมาส่องดูภาพที่ผ่านการขยายมาแล้วและส่องดูภาพนั้นอย่างพิถีพิถันเพราะ สายตาของผู้ชมจ้องมองผ่านแว่นขยายของโทมัส และเห็นโทมัสวัดองศาสายตาของผู้หญิงในรูปเพื่อหาว่าเธอกำลังจ้องมองอะไรอยู่ ในที่สุดเขาวาดรูปสี่เหลี่ยมเล็กๆที่พุ่มไม้ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของกรอบรูป โทมัสเข้าไปขยายภาพในส่วนที่เขาตีกรอบเอาไว้ กล้องจับภาพไปที่ภาพขยายซึ่งเป็นเหมือนภาพใบหน้าของผู้ชายที่กำลังซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้

โทมัสกลับไปห้องมืดและขยายภาพออกมาอีกหลายภาพ เมื่อได้มาแล้วเขาเอาภาพเหล่านั้นมาเรียงรายต่อกัน ภาพหนึ่งเป็นภาพหญิงสาวมองมาทางโทมัสในขณะที่เธอกำลังกอดคู่รักของเธออยู่ อีกภาพหนึ่งเป็นภาพผู้ชายจ้องมองโทมัส ภาพที่สามเป็นภาพผู้ชายคนนั้นมองไปที่จุดที่โทมัสไปขยายภาพมาเมื่อสักครู่ โทมัสเดินไปโทรศัพท์หาหญิงลึกลับคนนั้นตามเบอร์ที่เธอทิ้งเอาไว้แต่ปรากฏว่าเป็นเบอร์ปลอม เขากลับเข้าไปในห้องมืดอีกครั้งพร้อมกับขยายภาพผู้ชายที่ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ ทำให้มองเห็นว่าชายคนนั้นมีปืนอยู่ในมือ โทมัสตรงเข้ามาเรียงภาพให้เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์ตามที่เขาเข้าใจ การ

เรียงภาพตามความเข้าใจของเขาเหมือนกับการตัดต่อภาพยนตร์ที่ตัดต่อให้เป็นเรื่องราว (Nick Browne, interview, 12 November 1998) ภาพแรกเป็นภาพ Long shot ของผู้หญิงดึงผู้ชายเข้ามาในสวน ภาพที่สองเป็นภาพ Close up ของคนทั้งสอง ภาพที่สามเป็นภาพหญิงสาวมองไปที่พุ่มไม้ ภาพที่สี่เป็นภาพผู้ชายในพุ่มไม้ที่กำลังถือปืนอยู่ ภาพต่อไปเป็นภาพขยายให้เห็นภาพปืนในมือของผู้ชาย เป็นปืนที่ติดกล้องส่องและที่เก็บเสียง ภาพถัดมาเป็นภาพผู้หญิงกับผู้ชายคู่นั้นมองเห็นโทมัส ภาพอีกหลายภาพต่อจากนั้นเป็นภาพของหญิงสาวที่แสดงความรู้สึกตกใจและตื่นกลัวที่มีคนถ่ายภาพของพวกเธอเอาไว้ หญิงสาวพยายามปกปิดใบหน้าของเธอ ขณะที่เธอเดินเข้ามาห้ามโทมัส ตลอดช่วงของการขยายภาพผู้ชมจะได้ยินเสียงลมพัดผ่านใบไม้ในสวนสาธารณะประกอบอยู่ตลอดเวลา แทนที่จะเป็นเสียงประกอบอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้กำกับต้องการให้ผู้ชมย้อนเวลากลับไปในช่วงที่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ในสวนสาธารณะนั่นเอง

โทมัสรู้สึกพอใจมากเขาสลับที่ภาพสองภาพสุดท้ายและตีความภาพเหล่านั้นตามการตัดต่อด้วยการเรียงภาพตามลำดับเหตุการณ์และตามความเข้าใจของเขา โทมัสโทรหารอน เพื่อนของเขาทันที

โทมัส : มีบางอย่างที่แสนวิเศษได้เกิดขึ้นแล้ว รูปในสวนพวกนั้น มันเยี่ยมจริงๆ มีใครคนหนึ่งต้องการจะฆ่าใครอีกคนหนึ่งและฉันได้ช่วยชีวิตเขาเอาไว้

แต่หลังจากนั้นความสนใจของโทมัสก็ถูกดึงออกไปจากรูปถ่ายเหล่านั้นโดยเด็กสาวสองคนที่อยากจะเป็นนางแบบ พวกเธอยอมมีความสัมพันธ์กับโทมัสเพื่อแลกกับโอกาสนั้น ขณะที่โทมัสนอนมองภาพที่เขาแขวนเอาไว้เขาก็สังเกตเห็นเงาดำๆที่โคนต้นไม้ในภาพที่หญิงสาวลึกลับกำลังเดินหนีเขาไป โทมัสผละจากเด็กสาวทั้งสองในทันที เขากลับไปขยายภาพในห้องมืด ภาพที่เขาเห็นคือภาพของศพชายคนรักของหญิงสาวลึกลับคนนั้น โทมัสรีบขับรถไปที่สวนสาธารณะเพื่อไปตรวจดูว่าภาพที่เขาเห็นนั้นเป็นจริงตามที่เขาเข้าใจหรือไม่ โทมัสวิ่งไปที่จุดเกิดเหตุและเขาได้เห็นศพของชายวัยกลางคนที่เขาเข้าใจว่าเป็นคนรักของหญิงสาวลึกลับคนนั้น มีเสียงกึ่งไม้ตีต้ว โทมัสหันไปดูรอบๆตัว เขารีบวิ่งออกจากสวนเพราะกลัวว่าจะมีคนตามเขามา

เมื่อโทมัสกลับไปสตูดิโอเขาพบว่าภาพถ่ายทั้งหมดของเขาหายไป คงเหลือแต่เพียงภาพศพที่เขาขยายภาพจนมองแทบจะไม่ออกว่าเป็นภาพอะไร โทมัสพยายามจะไปชวนรอนซึ่งกำลังอยู่ในงานเลี้ยงให้ไปถ่ายภาพศพในสวนสาธารณะกับเขา แต่รอนก็ไม่ใส่ใจเพราะกำลังมึนเมาอยู่กับยาเสพติด ตัวโท

มันเองก็ทนความเขี้ยวของสุรา ผู้หญิงและยาเสพติดไม่ได้ เขาหลงระเริงอยู่ในงานเลี้ยงจนเมาหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาเขากลับไปที่สวนอีก แต่ศพได้หายไปเสียแล้ว โทมัสไม่เหลืออะไรที่จะใช้เป็นหลักฐาน ยืนยันให้คนอื่นเชื่อได้เลยว่าครั้งหนึ่งเขาเคยถ่ายภาพการฆาตกรรมเอาไว้ได้ โทมัสได้ตระหนักว่าความเป็นจริงนั้นอาจสูญสลายไปได้ตลอดเวลาต่อให้เราบันทึกภาพช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เอาไว้ก็ตามที

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

ผู้ถูกจ้องมองในภาพยนตร์เรื่องนี้มีทั้งผู้ถูกจ้องมองที่ไม่รู้ตัวและผู้ถูกจ้องมองที่รู้ว่ามีคนจ้องมองอยู่ พวกที่ไม่รู้ตัวว่ามีคนจ้องมองนั้นก็คือ เหล่าคนจรจัด และคนตกงานที่โทมัสแอบไปถ่ายภาพมา คนเหล่านี้ไม่รู้ตัวว่ามีคนแอบบันทึกภาพพวกเขาอยู่ดังนั้นก็เห็นได้ว่าท่าทางของพวกเขาที่ปรากฏในภาพจะเป็นท่าทางของคนที่ไม่ดำเนินชีวิตไปตามปกติ พวกเขาเปลี่ยนเสื้อผ้า พูดคุย และแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาอย่างอิสระ เห็นได้ว่าพวกเขาไม่มองมาทางกล้องแม้แต่น้อยและนั่นทำให้พวกเขาอยู่ในฐานะของวัตถุแห่งการจ้องมองของผู้แอบมองจ้องดูอย่างสมบูรณ์ ท่าทางที่ไม่รู้ว่ามีคนแอบมองพวกเขาอยู่นั้นทำให้โทมัสรู้สึกตื่นเต้น ใจที่เฝ้าได้มองเห็นสิ่งที่คนอื่นอาจจะไม่อยากจะให้เห็น

ส่วนผู้ถูกจ้องมองที่รู้สึกตัวว่ามีคนจ้องมองอยู่ก็คือ พวกนางแบบที่โทมัสถ่ายภาพให้ พวกเธอรู้ตัวว่ามีกล้องจับจ้องพวกเธออยู่แต่พวกเธอก็ยินยอมพร้อมใจไปกับการจ้องมองนั้นอย่างไรก็ดีพวกนางแบบเหล่านี้ต้องทำเป็นเหมือนหนึ่งไม่มีกล้องอยู่ตรงหน้าของพวกเธอ หรือไม่เช่นนั้นพวกเธอก็จะต้องจ้องมองกลับไปทีกล้องด้วยท่าทางยั่ววน ทำท่ายการจ้องมองของกล้อง นอกจากนี้พวกเธอต้องทำท่าทางแสดงสีหน้า และความรู้สึกตามคำสั่งของดากล้องที่เป็นผู้จ้องมองพวกเธอ ความสัมพันธ์ระหว่างนางแบบกับดากล้องจึงเป็นไปในรูปแบบของ ดากล้อง (ผู้ชาย) ผู้แอบมองจ้องดูที่เป็นผู้ควบคุม และออกคำสั่ง และนางแบบ (ผู้หญิง) ผู้ถูกจ้องมองที่พร้อมจะแสดงบทบาทต่าง ๆ ตามคำสั่งของผู้จ้องมอง

ส่วนอีกกรณีหนึ่งที่น่าสนใจคือ กรณีของหญิงสาวลึกลับในสวนสาธารณะเพราะเธอเป็นผู้ถูกจ้องมองที่ไม่รู้ตัวในขณะที่ถูกจ้องมอง และปฏิกิริยาของเธอเมื่อพบว่าตัวเองกำลังถูกจ้องมอง เห็นได้ว่าเมื่อเธอทราบว่าถูกคนอื่นจ้องมองเธอก็รีบตรงเข้ามายุติการจ้องมองนั้นโดยให้เหตุผลว่าโทมัสรุกล้ำความเป็นส่วนตัวของเธอ เธอต่อต้านการแอบมองจ้องดูของโทมัสทั้งด้วยท่าทาง และวาจา ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังพยายามต่อสู้เพื่อรักษาความลับของเธอด้วย

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

ภาพยนตร์เรื่อง Blow-Up เป็นภาพยนตร์ที่ต้องการตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นจริง ทั้งนี้เป็นเพราะว่าทุกคนมักเชื่อว่าการที่ได้มองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ แสดงว่าสิ่งที่เราเห็นนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือเคยเกิดขึ้นจริง การบันทึกภาพเหล่านั้นเอาไว้จะทำให้ความเป็นจริงนั้นคงอยู่ตลอดไป เหมือนกับที่โทมัสเชื่อมั่นว่าภาพของเขาคือความเป็นจริง สิ่งปรากฏอยู่ในภาพเป็นหลักฐานที่ใคร ๆ ก็ไม่อาจปฏิเสธได้โดยที่เขาล้มเลิกไปว่าความเป็นจริงนั้นเป็น Subjective เสมอ คนทุกคนย่อมความเป็นจริงในมุมมองของตน ตัวสัญลักษณ์หลักในการสื่อความหมายถึงการสร้างความเป็นจริงจากการทำให้เชื่อ คือ กลุ่มนักแสดงแพนโทไมม์ (pantomime) ที่โทมัสได้พบถึงสองครั้ง ในตอนต้นเรื่องโทมัสไม่สนใจว่าเหล่านักแสดงต้องการสื่อถึงอะไรทั้งนี้เนื่องจากความเชื่อของเขาที่ว่า การมองเห็นคือหลักฐานยืนยันได้ว่าสิ่งต่าง ๆ นั้นได้เกิดขึ้นจริง ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่เข้าใจว่านักแสดงเหล่านั้นมองเห็นภาพอะไร เพราะความเป็นจริงของพวกเขาแสดงไม่ตรงกับความเป็นจริงของเขา ความเป็นจริงของนักแสดงแพนโทไมม์เกิดจากการสร้างความเชื่อในจินตนาการของตัวเองว่าสิ่งที่เขาจินตนาการนั้นมีอยู่จริง แต่เมื่อภาพยนตร์ได้ดำเนินไปจนถึงตอนอวสาน โทมัสได้พบกับกลุ่มนักแสดงนี้อีกครั้ง โทมัสยื่นดูพวกเขาแสดงท่าทางเล่นเทนนิสอยู่ที่ข้างสนาม และเมื่อพวกเขาแสดงท่าทางว่าลูกเทนนิสออกนอกสนามและโทมัสจะต้องเป็นคนเก็บลูกเทนนิสให้พวกเขา โทมัสได้เดินไปเก็บลูกเทนนิสในจินตนาการและโยนเข้าไปในสนามให้พวกนักแสดง ในตอนนี้เองโทมัสและผู้ชมล้วนได้ยินเสียงลูกเทนนิสตกกระทบพื้น การที่โทมัสเดินไปเก็บลูกเทนนิสและการได้ยินเสียงลูกเทนนิสตกกระทบพื้นคือการยืนยันว่าในขณะที่หลังจากที่โทมัสได้ผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ มาแล้วความเชื่อมั่นในการมองเห็นและการบันทึกภาพหลักฐานเกี่ยวกับความเป็นจริงในโลกของโทมัสได้ถูกสั่นคลอน ขณะนี้โทมัสได้เข้าใจแล้วว่าเขาไม่สามารถจับความเป็นจริงใส่ลงไปในกรอบรูปได้ทั้งนี้เป็นเพราะความเป็นจริงนั้นย่อมเป็นจริงในช่วงเวลาหนึ่ง ในสถานการณ์หนึ่งและกับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น เมื่อช่วงเวลานั้นผ่านพ้นไปแล้วความเป็นจริงดังกล่าวอาจถูกทำให้สูญสลายไปได้

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Chinatown

1. ลักษณะของการแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

เจค กิตตี้ส์ เป็นอดีตตำรวจประจำไนท์คลับของเมืองลอสแอนเจลิสซึ่งตอนนี้ลาออกมาทำอาชีพนักสืบอิสระ งานของเจคจะเน้นที่การสืบเรื่องคดีฆาตกรรมต่างๆ และคดีหย่าร้าง เจคเป็นคนที่ต้องการสืบสวนหาความจริงโดยไม่ใส่ใจว่าวิธีการที่เขาใช้นั้นจะเหมาะสมหรือไม่ ความอยากรู้อยากเห็นและความต้องการที่จะค้นหาความจริงของเจคทำให้เขาต้องยึดติดอยู่กับอาชีพนักสืบไม่ว่าจะเป็นในราชการหรือนอกราชการ การได้รู้เรื่องราวความเป็นจริงต่างๆทำให้เจครู้สึกมีอำนาจเหนือผู้ที่เป็นเจ้าของความลับ เจคทนไม่ได้ที่เขาจะรู้ความจริงน้อยกว่าคนอื่น การที่เจคหันมาเป็นนักสืบอิสระนั้นได้ขยายขอบเขตในการแอบมองจ้องดูของเจคออกไปจากการแอบมองจ้องดูเพื่อการสืบสวนเพียงอย่างเดียวมาเป็นการแอบมองจ้องดูเพื่อการสืบสวนและเพื่อความพึงพอใจทางเพศไปในเวลาเดียวกัน เจคหันมาเน้นการสืบสวนเรื่องเกี่ยวกับคดีหย่าร้างและคดีฆาตกรรมแสดงให้เห็นถึงความต้องการในส่วนลึกของเจคที่ต้องการจะไปแอบดูเรื่องราวที่ผู้อื่นพยายามปกปิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรม การเป็นนักสืบของเขาทำให้เขาสามารถกล่าวได้ว่าเขาจำเป็นต้องทำเพื่อประกอบอาชีพ แต่แท้ที่จริงแล้วตัวเขาเองก็ได้รับความพึงพอใจจากการได้รับรู้เรื่องราวที่ผู้อื่นต้องการปิดเป็นความลับ

เมื่อเจคไปสืบสวนเขาต้องการหลักฐานที่จะทำให้ผู้จ้างวานเชื่อว่าเรื่องที่เขาสืบมาเป็นความจริง ดังนั้นเจคจึงใช้รูปถ่ายเป็นหลักฐาน เห็นได้ว่าเจคและเพื่อนนักสืบของเขาต้องพยายามถ่ายรูปวัตถุแห่งการจ้องมองของตนในขณะที่กำลังมีเพศสัมพันธ์หรือในขณะที่กำลังอยู่กับหญิงหรือชายอื่นอยู่ ในขณะที่พวกเขาแอบถ่ายภาพพวกเขาได้รับทั้งความพึงพอใจจากการได้สืบสวนหาความจริงและจากการได้เห็นฉากการมีเพศสัมพันธ์ด้วย

เจคพยายามอย่างยิ่งที่จะสร้างความชอบธรรมให้กับความอยากรู้อยากเห็นและการแอบมองจ้องดูผู้อื่นของตน เจครู้สึกว่าอาชีพของเขาเป็นอาชีพที่สุจริตและได้ช่วยเหลือคนที่กำลังเป็นทุกข์ เหมือนดังคำพูดที่เขาใช้ตอบโต้เจ้าพนักงานธนาคารที่ดูถูกอาชีพของเขาในขณะที่เขากำลังอยู่ในร้านตัดผม เจคได้กลับไปว่า

เจค : ฟังนะไอ้เกลอส กันประกอบอาชีพสุจริตนะ ผู้คนที่มาหาฉันนะก็มาตอนที่เขาอยู่ในช่วงที่หมดหวัง กันช่วยพวกเขาจากปัญหาเหล่านั้น กันไม่ได้เตะครอบครัวไหน ๆ ออกไปจากบ้านอย่างที่ตั้งใจอย่างนายที่ทำงานธนาคารทำหอกไว้อยู่

อย่างไรก็ตามความช่วยเหลือของเจคดูเหมือนจะนำมาแต่ความยุ่งยากทั้งในขณะที่เขาเป็นตำรวจและในปัจจุบัน เจคลาออกจากการเป็นตำรวจเนื่องจากเขาไม่สามารถช่วยผู้หญิงที่เขาชอบให้รอดพ้นจากอันตรายได้ และในขณะนี้ทุกครั้งที่เขาสืบสวนหาความจริงผู้จ้างวานเขามักจะได้รับความทุกข์เสมอ เช่น ในฉากเปิดเรื่องที่เจคให้เคิร์ลลี่ผู้ว่าจ้างเขาดูภาพภรรยาของตนเองมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่น เคิร์ลลี่รู้สึกเจ็บปวดที่ได้ทราบความจริงว่าภรรยาของเขานอกใจ การแอบมองจ้องดูของเจคเป็นการแอบมองจ้องดูเพื่อสืบสวนหาความจริงถึงแม้ว่าความจริงนั้นจะก่อให้เกิดผลร้ายกับผู้ที่ได้ทราบมากกว่าผลดีเจคก็ไม่อาจทนความเขี้ยววนใจของการได้ทราบสิ่งที่ผู้อื่นต้องการปิดเป็นความลับได้ เจครู้ดีว่าความจริงที่ผู้อื่นพยายามซุกซ่อนเอาไว้มักทำให้ผู้ที่ต้องการทราบได้รับความเจ็บปวดเหมือนดังที่เขาได้เดือนหญิงสาวที่อ้างตัวว่าเป็นมิสซิสแมลเวอรี่มาจ้างเขาให้สืบเรื่องคู่สาวของสามีว่า

เจค : ปล่อยให้สุนัขที่ลับมันนอนต่อไปดีกว่า ผมว่าคุณจะมีความสุขมากกว่านะที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

เมื่อหญิงผู้นั้นอ้างว่าเธอจำเป็นต้องรู้ความจริงให้ได้และเงินไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอ เจคจึงตกลงไปสืบเรื่องราวความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรมของมิสเตอร์มัลเวอรี่ เขาเริ่มจากการไปฟังการโต้สวนที่ศาลก่อน จากนั้นเป็นการสะกดรอยตามมิสเตอร์มัลเวอรี่ไปในที่ต่างๆ ฉากที่เจคสะกดรอยตามและคอยแอบดูมิสเตอร์มัลเวอรี่นั้นเป็นฉากที่ยาวนานและน่าสนใจมาก เริ่มจากการใช้ Point of view shot ของเจคเห็นภาพรถของมิสเตอร์มัลเวอรี่แล่นเข้ามาในทะเลทราย ภาพตัดสลับมาที่เจคในลักษณะ Close up จากนั้น เมื่อเจคใช้กล้องส่องทางไกลแอบดูจึงใช้ Iris shot เป็นกรอบของกล้องส่องทางไกลคอยดูพฤติกรรมของมิสเตอร์มัลเวอรี่

จากนั้นเป็นฉากที่เจคแอบดูมิสเตอร์มัลเวอรี่ทางกระจกด้านข้างของรถของตัวเอง กล้อง Close up ที่กระจกข้างและโฟกัสที่ภาพในกระจกเห็นภาพด้านหลังของ มิสเตอร์มัลเวอรี่เป็นภาพเบลอ ส่วนภาพมิสเตอร์มัลเวอรี่อยู่ตรงกลางกรอบกระจก กล้องจับอยู่ที่กระจกนานหลายวินาทีจนมิสเตอร์มัลเวอรี่เดินพ้นจากเฟรมไป ตัดสลับมาเป็นภาพ Close up ใบหน้าของเจคที่แสดงความสงสัยในพฤติกรรมของมิสเตอร์มัลเวอรี่ ต่อไปเป็นภาพด้านหลังของเจคโดยจัดให้เจคอยู่ทางด้านขวาของเฟรมในระยะที่ใกล้กับกล้อง สัดส่วนภาพของเจคที่อยู่ในเฟรมนั้นสูงสามในสี่ของเฟรมและกว้างประมาณเกือบครึ่งเฟรม ภาพด้านซ้ายเปิดโล่งให้เห็นชายหาดโดยที่มิสเตอร์มัลเวอรี่อยู่ที่พื้นด้านล่าง ภาพของมิสเตอร์มัลเวอรี่มีขนาดเล็ก และอยู่ไกลจากกล้องมาก การถ่ายภาพในลักษณะนี้ทำให้ผู้ชมรู้สึกเหมือนหนึ่งได้เข้าไปอยู่

ในเหตุการณ์ร่วมกับเจคตลอดเวลา เจคเดินตามมิสเตอร์มัลเวอรีไปโดยไม่ให้คลาดสายตา ภาพตัดมาเป็น Point of view shot ของเจคเห็นภาพ Close up ของใบหน้าด้านข้างของมิสเตอร์มัลเวอรี กล้องซึ่งแทนสายตาของมิสเตอร์มัลเวอรีและเจคแพนไปที่ภูเขาทางด้านซ้ายมือ แล้วกลับมาเป็นภาพ Close up ของมิสเตอร์มัลเวอรีอีก ตัดภาพมาเป็นภาพ Close up ของเจค ตัดภาพเป็น Point of view shot ของเจคเห็นภาพด้านหลังของมิสเตอร์มัลเวอรีที่กำลังมองทะเลอยู่ ตัดเป็นภาพ Long shot ของมิสเตอร์มัลเวอรีที่กำลังยืนมองทะเล ตัดภาพมาเป็นภาพ Close up เจคที่กำลังทำทางเบี่ยงหน้า ตัดเป็นภาพด้านหลังของเจคที่กำลังนอนสูบบุหรี่โดยที่ยังไม่ละสายตาจากทะเล พระอาทิตย์กำลังจะตกดิน เจคได้ยินเสียงน้ำจึงรีบวิ่งหลบ ตัดภาพมาที่น้ำที่กำลังไหลลงตามท่อ ตัดภาพมาที่ภาพ Close up ของมิสเตอร์มัลเวอรีเห็นภาพใบหน้าครึ่งหนึ่งอยู่ในเงามืด

ภาพที่เจคได้เห็นในฉากนี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการสืบสวนคดีของเจคอย่างมาก แต่เจคก็เป็นเหมือนผู้แอบมองจ้องดูทั่วไปที่มองภาพเพียงผิวเผินไม่ได้มองให้ลึกซึ้ง ยิ่งไปกว่านั้นเจคมองภาพเหล่านี้แบบ Subjective เขาจึงไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น และไม่เข้าใจว่ามิสเตอร์มัลเวอรีกำลังคิดอะไรอยู่ ดังนั้นในตอนแรกเจคจึงเห็นว่าเรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องไร้สาระไม่ได้เป็นประโยชน์ต่องานที่เขาเข้ามาเลยแม้แต่น้อย

ลักษณะภาพที่เป็นภาพถ่ายให้เห็นด้านหลังของเจคส่วนหนึ่งและให้อีกกว่าครึ่งเฟรมเป็นภาพของบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เจคเห็น และภาพถ่ายแบบ Overshoulder shot ของเจค ทำให้เกิดการแอบมองและจ้องดูซ้อนกันอยู่สองชั้น การแอบมองจ้องดูชั้นแรก คือ เจคแอบมองและจ้องดูเหตุการณ์หรือบุคคลนั้นๆ ส่วนการแอบมองจ้องดูชั้นที่สองก็คือการที่ผู้กำกับตามไปแอบมองและจ้องดูการกระทำของเจคที่กำลังแอบมองและจ้องดูผู้อื่นอยู่ ซึ่งในสถานการณ์เช่นนี้ผู้ชมภาพยนตร์จะ Identify ตัวเองกับสายตาของผู้กำกับซึ่งนั้นก็หมายความว่าผู้ชมภาพยนตร์ได้ร่วมเล่นบทบาทของผู้แอบมองจ้องดูเช่นเดียวกับผู้กำกับนั่นเอง

เจคเองไม่สามารถจัดการความต้องการที่จะทราบเรื่องราวต่างๆ ให้มากกว่าผู้อื่นของตนได้ ดังนั้นเมื่อผลของการสืบสวนเรื่องมิสเตอร์มัลเวอรีของเจคกลับกลายเป็นข่าวครึกโครมในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ชั่วร้ายเจคยังถูกมิสซิสแมลเวอรีตัวจริงขู่ว่าจะฟ้องเพราะเธอไม่เคยให้เจคไปสืบเรื่องของสามีเธอ เจครู้ได้ทันทีว่ามีคนอ้างชื่อมิสซิสแมลเวอรีมาจ้างเขาเพื่อทำให้ครอบครัวมัลเวอรีเสียชื่อเสียง เจคจึงพยายามจนสุดความสามารถที่จะค้นหาความจริงให้ได้ว่าใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องลึกลับเหล่านี้ ความต้องการที่

จะสืบหาความเป็นจริง และความอยากรู้อยากเห็นของเจคทำให้เขายืนยันว่าเขาจะสืบคดีของมิสเตอร์มัลเวอรีต่อไป แม้มิสเตอร์มัลเวอรีบอกว่าจะยกฟ้องแต่เจคยังตั้งต้นที่จะสืบต่อไปโดยอ้างว่าเขาทำเพราะต้องการรักษาชื่อเสียงของเขา และเขายังมีข้อสงสัยว่ามิสเตอร์มัลเวอรีกับเด็กสาวคนนั้นอาจจะหนีไปด้วยกัน เขาอ้างว่าเขาไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัวทั้งๆที่การสืบสวนของเขาคือการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น

มิสเตอร์มัลเวอรี : ถ้าหากพวกเขาไปด้วยกันจริงแล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วยเล่า

เจค : โดยส่วนตัวผมแล้วก็ไม่มีอะไรหรอกครับ คุณนายมัลเวอรี

มิสเตอร์มัลเวอรี : มันเป็นเรื่องที่ส่วนตัวมาก มันไม่อาจที่จะเป็นส่วนตัวไปได้มากกว่านี้อีกแล้วละค่ะ สำหรับคุณแล้วมันเป็นเรื่องหรือว่าเป็นความหมกมุ่นกันแน่

จากบทสนทนาของทั้งสองคนนี้เห็นได้ว่าเจคกระโดดเข้าไปมีส่วนพัวพันกับเรื่องที่จะสืบสวนอย่างเต็มตัว ไม่ว่าเรื่องนี้จะมัลเวอรีหรือไม่เขาไม่ได้สนใจอีกต่อไป ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้เงินแม้แต่แดงเดียวจากการสืบสวนครั้งนี้เจคก็ไม่ใส่ใจ สิ่งที่เขาต้องการมีเพียงประการเดียวคือ สนองความอยากรู้อยากเห็นของเขาที่ว่า ใครเป็นคนวางแผนให้ร้ายเขาและมิสเตอร์มัลเวอรี ถึงแม้คนอื่นจะเห็นว่าการกระทำของเขาเป็นเรื่องที่น่ารำคาญใจ เจคก็ไม่ได้สนใจ และเมื่อเจคจะไปสืบถามความจริงจากมิสเตอร์มัลเวอรีก็ปรากฏว่าเขาเสียชีวิตแล้ว เจคจึงยิ่งสงสัยเรื่องราวทั้งหมดมากขึ้น เขาตั้งข้อสันนิษฐานว่ามิสเตอร์มัลเวอรี ถูกฆาตกรรม

1.2 วิธีการในการแอบมองห้องดู

เจคใช้การแอบมองและห้องดูด้วยตาเปล่าประกอบกับการใช้กล้องถ่ายภาพนิ่งในการสะกดรอยตามผู้ต้องสงสัย การมองด้วยตาเปล่าทำให้เจคได้เห็นเรื่องราวมากมายที่มีประโยชน์ต่อการสืบสวนของเขา เพราะการมองด้วยตาเปล่านั้นเป็นการมองที่เห็นส่วนประกอบรอบๆวัตถุแห่งการจ้องมองได้ด้วย อย่างไรก็ตามเจคมักจะมองข้ามสิ่งที่เขามองเห็นด้วยตาเปล่าเสมอ ในขณะที่การจ้องมองผ่านกล้องถ่ายภาพนิ่งนั้นทำให้เจคได้บันทึกภาพเอาไว้เป็นหลักฐานที่จะนำกลับมาใช้ประกอบเรื่องราวที่เขาปะติดปะต่อได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. ผลจากการแอบมองห้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดู

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและห้องดูผู้อื่น

เมื่อเจกทราบว่ามีคนหลอกให้เขาสืบเรื่องของมิสเตอร์มัลเวอรี่เพื่อทำลายชื่อเสียงของมิสเตอร์มัลเวอรี่และครอบครัว เจกได้พยายามพิสูจน์ตัวเองว่าเขาไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในแผนการนั้น เขาไม่ยอมเลิกการติดตามสืบเรื่องเบื้องหลังคดีของมิสเตอร์มัลเวอรี่ถึงแม้ว่ามิสเตอร์มัลเวอรี่จะตายไปแล้ว ทั้งนี้เป็นเพราะเขารู้สึกว่ามีเรื่องไม่ชอบมาพากลอยู่เบื้องหลังการตายของมิสเตอร์มัลเวอรี่และเขาต้องการเป็นคนคลี่คลายเรื่องเหล่านี้ เมื่อเขาได้พบมิสซิสมัลเวอรี่เขาสงสัยว่าเธอมีเรื่องราวปิดบังเขาอยู่ดังนั้นเขาจึงตามสืบเรื่องของเธอสืบหาความจริงทั้งสองจึงมีความสัมพันธ์กันผลสืบเนื่องที่เห็นได้ชัดที่สุดจากการแอบมองและห้องดูของเจก คือ เขาหมกมุ่นอยู่กับการสืบหาความจริงเบื้องหลังการหลอกหลวง และการตายของมิสเตอร์มัลเวอรี่

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและห้องดู

เจกได้รู้เรื่องราวเบื้องหลังการฆาตกรรม การคอร์รัปชัน และเรื่องผิดกฎหมายอีกมากมายที่คนอื่นไม่รู้ นอกจากนี้เจกยังได้เรียนรู้ความจริงที่ว่า การทุจริตนั้นมีอยู่ทุกที่ตลอดเวลาตราบเท่าที่มนุษย์ยังมีความโลภในจิตใจ และถึงแม้ว่าเขาจะรู้ความเป็นจริงทั้งหมดว่าใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องความแค้น การตายของมิสเตอร์และมิสซิสมัลเวอรี่ และการคอร์รัปชัน แต่ตัวเขาเพียงคนเดียวยังไม่สามารถยุติการกระทำเหล่านั้นได้ทั้งนี้เพราะผู้ที่อยู่เบื้องหลังการทุจริตนั้นเป็นบุคคลที่มีอำนาจ

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและห้องดู

การเป็นนักสืบอิสระของเจกเป็นสิ่งที่คนในสังคมประนามว่าเป็นพวกสอดรู้สอดเห็น และชอบเรื่องราวฉาวโฉ่ของผู้อื่น เจกมักถูกคนอื่นดูถูกเสมอว่าเป็นพวกสกปรกชอบหาประโยชน์จากความลับและความอับอายของผู้อื่น เหมือนกับที่อดีตเพื่อนตำรวจของเจกพูดจาดูถูกเจกเสมอ

เอสโคบาร์ : ดูเหมือนนายจะไปได้ดีนี่

เจก : ก็ไปได้เรื่อยๆนะแหละ

เอสโคบาร์ : บางทีคนเราก็ต้องใช้เวลาสักพักละในการค้นหาตัวเอง บางทีนายอาจจะหาตัวเอง

เจอแล้วก็ได้

โลซ์ : หาผ่านผ้าสกปรกของคนอื่นนะสิ

ไม่ได้

กระทั่งมิสซิสแมลเวอรี่ยังเห็นว่านักสืบอย่างเจคเป็นพวกกะล่อน ปลิ้นปล้อนหลอกลวง เชื่อถือ

เจค : ขอผมพูดจากใจจริงเถอะนะ คุณนายแมลเวอรี่

มิสซิสแมลเวอรี่ : ถ้าเพียงคุณพูดได้นะ คุณกิตตี้ส์

นอกจากนี้การตามสืบหาสาเหตุการตายของมิสเตอร์แมลเวอรี่ยังทำให้เจคต้องเสี่ยงอันตรายหลายครั้ง ครั้งแรกคือตอนที่เขาย้อนกลับเข้าไปสืบที่สถานที่พบศพมิสเตอร์แมลเวอรี่ เจคเกือบจมน้ำตายไปด้วยอีกคนหนึ่งและเมื่อปีนออกจากทางน้ำได้ เจคได้รับการเตือนให้หยุดสอดรู้ (nosing) เรื่องของคนอื่นจากมัลวิธิลคนของเพื่อนร่วมงานของมิสเตอร์แมลเวอรี่

มัลวิธิล : แกมันไอ้พวกสอดรู้ แกเป็นแมวเหมียวหรือไง แกรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับไอ้พวกสอดรู้หรือ ไม่รู้ใช่ไหม อายากจะลองทายดูไหม หรือ ไม่อยากใช่ไหม ก็ได้ กันจะบอกให้ พวกมันกลายเป็นพวกไม่มีจุกยังงั้นละ (มัลวิธิลเอามือปิดปากจุกเจค) คราวหน้าแกไม่เหลือจุกแน่ กันจะดัดมันออกมาเลี้ยงปลาทองเสีย เข้าใจไหม

เห็นได้ว่าการปิดจุก (nose) เป็นการขู่ให้เจคหยุดสอดรู้ (nosy) เรื่องของคนอื่น นอกจากนี้ที่มัลวิธิลเรียกเจคว่าแมวเป็นเพราะว่าชาวตะวันตกมีภายิตที่ว่า ความอยากรู้อยากเห็นเป็นสิ่งที่ฆ่าแมว (Curiosity kills the cat) ดังนั้นการเรียกเจคว่าแมวก็น่าจะเป็นการขู่โดยนัยว่าถ้าหากเจคยังสอดรู้เรื่องของคนอื่นอีกสักวันเขาจะต้องตายเพราะความสอดรู้สอดเห็นของเขา

เจคมีความรู้สึกว่ามีสซิสแมลเวอรี่มีเรื่องปกปิดเขาอยู่ดังนั้นเขาจึงพุ่งเป้าความสงสัยของเขามาที่เธอด้วย เจคค่อย ๆ ประติดปะต่อเรื่องราวที่เขาสืบมาได้และเขารู้สึกว่ามีสซิสแมลเวอรี่รู้ดีว่าสามีของเธอตายเพราะอะไร

เจค : ตกลง คุณกลับบ้านไปเถอะ แต่ถ้าหากว่าคุณสนใจละก็ สามีของคุณถูกฆ่า มีใครบาง

คนปล่อยน้ำจากเขื่อนทิ้งและพวกเราก็จะอยู่ท่ามกลางความแห้งแล้งสามี่ของคุณรู้เรื่องนี้เข้าและเขาก็ถูกฆ่า มีไอ้ขี้เมาคนหนึ่งอยู่ในห้องดับจิต หมอนี่ก็ถูกฆ่าเหมือนกันแต่ไม่มีใครอยากจะให้เรื่องยุ่ง ดูเหมือนว่า เมืองทั้งเมืองพยายามปกปิดเรื่องนี้ ซึ่งสำหรับผมแล้วมันก็ไม่เป็นไรหรอกครับ แต่ให้ตายเถอะคุณนาย มัลเวรี่ ผมเกือบจะต้องเสียไอ้จุมูกระยาของผมไปแล้ว และผมชอบเสียด้วยสิ ผมชอบหายใจผ่าน จมูกแบบนี้ และผมก็ยังคิดว่าคุณมีอะไรที่ต้องปิดบังอยู่

ความรู้สึกระแวงสงสัยที่เจคมิตต่อมิสซิสแมลเวรี่นั้นเนื่องมาจากการที่ภาพของผู้หญิงมักจะ คุกคามผู้ชายหรือก่อให้เกิดความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับเรื่องการตัดต่อachatเสมอ (Laura Mulvey, 1975/1989) ผู้ชายมีทางออกสองทางที่จะหลบหนีจากความไม่สบายใจนี้ : หนึ่ง การเข้าไปตรวจสอบ ผู้หญิงเพื่อคลี่คลายความลึกลับของเธอ หรือสองทำให้การไม่ยอมรับเรื่องการตัดต่อachatสมบูรณ์ด้วยการทำให้ภาพของผู้หญิงกลายเป็นสิ่งที่กระตุ้นกามตัณหาแทน ดังนั้นภาพของพวกเธอจะได้ไม่เป็น อันตรายต่อตัวเขา ทางออกทางที่หนึ่งมักมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจ ของตัวเอง หรือ ซาติสม์ (sadism) ความพึงพอใจเกิดจากการสืบทอดความผิด (ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การตัดต่อachat) การได้ควบคุมผู้ที่กระทำผิดด้วยการลงโทษหรือการให้อภัย การทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเองนั้นอาจเป็นการบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวบุคคลนั้นก็ว่าได้ ส่วนทางออกทางที่สองนั้นจะทำให้รูปโฉมของวัตถุที่ถูกจ้องมองสวยงามขึ้นหรือทำให้มีสภาพที่น่าพึงพอใจ ความหมกมุ่นกับการจ้องมองเพื่อความสุทางเพศนี้เป็นสัญชาตญาณทางเพศที่เน้นการแอบมองจ้องดู เพียงอย่างเดียว (Mulvey, 1975/1989)

เห็นได้ว่าในความสัมพันธ์ระหว่างเจคกับมิสซิสแมลเวรี่นั้นจะเริ่มจากความสัมพันธ์รูปแบบที่หนึ่ง คือ เจคพยายามหาทางจับผิดมิสซิสแมลเวรี่ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของสามีของตัวเองหรือไม่ และพยายามหว่านล้อมเธอว่าไม่ว่าเธอจะทำอะไรผิดเขาจะไม่เอาเรื่อง เพราะเขาไม่ใช่ตำรวจ และเขาพร้อมที่จะช่วยเหลือเธอด้วยการหาหนทางแก่ๆให้ ขอเพียงเธอบอกความจริงให้เขาได้ทราบ เมื่อเธอบอกว่าหญิงสาวที่สามีของเธอคบหาด้วยนั้นคือน้องสาวของเธอเจคก็ยังไม่เชื่อ เขาคิดว่ามิสซิสแมลเวรี่ กักตัวหญิงสาวเอาไว้เพราะเธอเป็นพยานรู้เห็นในขณะที่เกิดการฆาตกรรม ยิ่งเมื่อเจคพบว่ามิสซิสแมลเวรี่ กำลังเก็บข้าวของเตรียมออกนอกประเทศเขาก็ยิ่งโกรธมิสซิสแมลเวรี่มากขึ้น

เจค : ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร อย่ามาเง้งเง่างเรื่องน้องสาวอะไรนั่น เพราะเธอไม่มีน้องสาว

มิสซิสแมลเวรี่ : ฉันจะบอก ฉันจะบอกความจริงให้คุณทราบ

เจค : ดี เธอชื่ออะไร

มิสซิสแมลเวร์ย์ : แคทเธอริน

เจค : แคทเธอรินอะไร

มิสซิสแมลเวร์ย์ : เธอเป็นลูกสาวของฉัน

เจค (ตบหน้ามิสซิสแมลเวร์ย์) : ฉันบอกว่าฉันต้องการความจริง

มิสซิสแมลเวร์ย์ : เธอเป็นน้องสาว (เจคตบหน้าเธออีก) เธอเป็นลูกสาว (เจคตบหน้าเธออีก)
น้องสาวฉัน (เจคตบหน้าเธออีก) ลูกสาวฉัน (เจคตบหน้าเธออีก)

เจค : ฉันบอกว่าฉันต้องการความจริง

มิสซิสแมลเวร์ย์ : เธอเป็นน้องสาวและเป็นลูกสาวของฉัน พ่อของฉันกับฉัน....เข้าใจใช่ไหม
หรือว่ามันยากเกินกว่าที่คุณจะเข้าใจ

หลังจากที่เจคได้ทราบความจริงที่มิสซิสแมลเวร์ย์ได้พยายามปกปิดเอาไว้ลักษณะการจ้องมองที่
เขามองมิสซิสแมลเวร์ย์ก็เปลี่ยนจากกึ่งจับผิดกึ่งหลงใหลมาเป็นการจ้องมองอย่างหลงใหลเพียงอย่างเดียว
เจคจึงพยายามทำทุกทางเพื่อช่วยเหลือมิสซิสแมลเวร์ย์ให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของโนอาห์ ครอส พ่อของ
เธอ อย่างไรก็ตามการพยายามช่วยเหลือมิสซิสแมลเวร์ย์ของเจคกลับกลายเป็นการผลักดันให้เธอพบกับ
ความหายนะเร็วยิ่งขึ้น เจคพยายามที่จะช่วยให้ครอสวางมือจากรื่องราวทั้งหมดโดยบอกว่าเขารู้เรื่องราว
ทุกอย่างที่ครอสได้ทำลงไป ทั้งการปล่อย่น้ำทิ้ง หลักฐานการซื้อที่ดินปลอม การฆาตกรรม
มิสเตอร์แมลเวร์ย์และคนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่เจคไม่ทราบว่าเขากำลังต่อรองกับความเลวร้ายที่มีอำนาจ
มากมายล้นฟ้า ครอสให้คนของเขาบังคับเจคให้พาเขาไปพบมิสซิสแมลเวร์ย์และแคทเธอรินที่ซ่อนตัวอยู่
ที่ไชน่าทาวน์ สุดท้ายเจคก็ไม่สามารถช่วยชีวิตผู้หญิงที่เขาหลงรักได้และเขายังไม่สามารถช่วยเหลือ
แคทเธอรินลูกสาวของคนที่เขารักได้ด้วย

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

ผู้ถูกแอบมองจ้องดูในภาพยนตร์เรื่อง Chinatown นี้เป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ไม่รู้ตัวว่ามีคนอื่น
แอบมองพวกเขาอยู่ ไม่ว่าจะเป็น มิสเตอร์แมลเวร์ย์ แคทเธอริน มิสเตอร์ครอส หรือมิสซิสแมลเวร์ย์ คน
เหล่านี้ไม่รู้ตัวว่าเจคแอบมองและสืบสวนเรื่องราวของพวกเขาอยู่ดังนั้นพวกเขาจึงแสดงความรู้สึก และ
ทำทางต่างๆอย่างเป็นธรรมชาติ

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

ภาพยนตร์เรื่อง Chinatown เป็นภาพยนตร์ที่ต้องการสื่อให้เห็นถึงความโหดของมนุษย์ที่ทำลายทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการทำลายธรรมชาติ หรือการทำลายมนุษย์ด้วยกันเองโดยไม่เว้นกระทั่งผู้สืบสายโลหิตของตน ผู้กำกับได้ใช้การสืบสวนของตัวละครเอกในการคลี่คลายเรื่องราวถึกลับและปมปัญหาต่างๆภายในเรื่อง นอกจากนี้ยังได้ใช้ความอยากรู้อยากเห็นของตัวละครเอกในการทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปจนถึงจุดอวสาน ผู้ชมภาพยนตร์ได้รับรู้เรื่องราวต่างๆผ่านทางสายตาของเจค นักสืบอิสระที่เป็นตัวเอกของเรื่อง อย่างไรก็ตามผู้ชมภาพยนตร์ไม่ได้อยู่ในฐานะของเจค แต่อยู่ในฐานะของผู้แอบมองจ้องดูที่คอยติดตามการกระทำของเจคอยู่ตลอดเวลา เห็นได้ว่าในฉากที่เจคแอบสะกดรอยตามมิสเตอร์มัลเวอรี ผู้กำกับมักจะใช้ภาพแบบ Over shoulder shot ของเจค ทำให้ผู้ชมภาพยนตร์รู้สึกเหมือนอยู่ในเหตุการณ์เดียวกับตัวละครเอก ผู้ชมจะได้เห็นภาพที่ตัวเจคได้เห็นและในขณะเดียวกันผู้ชมก็ได้เห็นภาพเจคที่กำลังแอบมองมิสเตอร์มัลเวอรีอยู่ด้วย บางครั้งผู้กำกับก็จะใช้ภาพสะท้อนในกระจกหรือเลนส์กล้องถ่ายภาพในการสื่อให้เห็นถึงลักษณะของการเป็นภาพสะท้อนของการถ่ายทำภาพยนตร์

เหตุที่ภาพที่ปรากฏต่อสายตาผู้ชมเป็นเหมือนภาพสะท้อนการชมภาพยนตร์นั้นก็เพราะว่าผู้ชมทุกคนได้เห็นเรื่องราวต่างๆค่อย ๆ คลี่คลายโดยที่ตนเองรู้สึกว่าได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์เดียวกันกับเจค ผู้ชมได้รู้เรื่องราวต่างๆเท่าที่เจคได้รู้ ผู้ชมได้เห็นการพยายามสร้างความชอบธรรมให้กับการแอบมองจ้องดูของเจค และในขณะเดียวกันผู้ชมก็ได้สร้างความชอบธรรมให้กับการแอบมองจ้องดูของตัวเอง การแอบมองจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Chinatown ถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง วิธีการเล่าเรื่องผ่านทางสายตาของตัวละครเอกซึ่งเป็นผู้แอบมองจ้องดูนั้นเป็นการบอกเล่าเรื่องราวที่เป็นเหมือนภาพต่อที่ต้องค่อย ๆ ประติดปะต่อเรื่องราวไปเรื่อย ๆ ยังมีชั้นภาพต่ออยู่ในมือมากขึ้นเท่าไรความรู้สึกอยากรู้อยากเห็นของผู้ชมก็ยังมีมากขึ้นเท่านั้น เจคเป็นตัวแทนของผู้ชมภาพยนตร์ที่มีความอยากรู้อยากเห็นและอยากเป็นผู้คลี่คลายเรื่องราวถึกลับที่เกิดขึ้น เขาค่อย ๆ สืบเรื่องราวต่างๆและตีความรวมถึงคาดเดาเหตุการณ์ตามประสบการณ์ของตนเองซึ่งมีทั้งที่ถูกและผิดปะปนกันตามลักษณะของปुरुชนทั่วไป เจคไม่ได้เป็นพระเอกแบบวีรบุรุษที่ทำทุกอย่างถูกต้องเสมอ เจคเป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนกับผู้ชมภาพยนตร์ทุกคนที่สามารถทำถูกได้พอ ๆ กับที่ทำผิด ความอยากรู้อยากเห็นและวิธีการในการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของเจคเป็นสิ่งที่ผู้ชมต้องการที่จะทำแต่ทำไม่ได้ในสังคมจริง

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Body Double

1. ลักษณะของการแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

เจค สกัลลี เป็นนักแสดงภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จเท่าไรนัก เนื่องจากเขามีข้อจำกัดในเรื่องการแสดงออก เช่น เขาเป็นโรคกลัวที่แคบ (Claustrophobic) ทำให้เขาไม่สามารถแสดงฉากที่อยู่ในที่แคบๆ อย่างในโรงศพได้ทั้งๆที่เขาแสดงเป็นฆาตกรเลือด นอกจากนี้เมื่อเขาเกิดอาการกลัว หรือตื่นเต้นตกใจเขาจะไม่สามารถแสดงความรู้สึกเหล่านั้นออกมาได้ เนื่องจากความฝังใจ (fixation) ตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อตอนเป็นเด็กเจคเคยเล่นเกม ซาดีน (Sardine : เป็นเกมคล้ายกับเกมซ่อนแอบของไทย โดยที่จะเรียกคนที่เป็นคนซ่อนว่า ซาดีน) กับพี่ชาย เจคแอบอยู่ข้างหลังตู้เย็นและไม่สามารถออกจากที่ซ่อนได้ เจครู้สึกกลัวที่จะติดอยู่ที่นั่นตลอดชีวิต แต่ก็กลัวที่จะต้องตะโกนเรียกพี่ชายเพราะเขากลัวการถูกล้อเลียนเพราะพี่ชายของเขามักจะล้อเขาอยู่เสมอว่าเป็น เด็กไม่รู้จักโต (Big baby) ความฝังใจนี้เป็นส่วนผลักดันอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เจคมีพฤติกรรมการแอบมองจ้องดู

ผู้กำกับได้ปูพื้นให้คนดูเข้าใจพยาธิสภาพและลักษณะทางจิตวิทยาของเจคมาที่ละน้อย เริ่มจากฉากเปิดเรื่องเราได้เห็นเจคที่กำลังแสดงเป็นฆาตกรเลือดนอนอยู่ในโรงศพ แต่เขาไม่สามารถดำเนินการแสดงของตัวเองได้เพราะเขาเกิดอาการกลัวที่แคบขึ้นมาอย่างกระทันหัน และที่แย่ยิ่งกว่านั้น คือเจครู้สึกอับอายที่จะอธิบายให้คนอื่นเข้าใจปมด้อยของเขาเพราะเขากลัวคนอื่นในกองถ่ายหัวเราะเยาะ ต่อมาเมื่อเจคกลับไปถึงบ้านเขาได้พบว่าเพื่อนหญิงของเขากำลังมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่น เจคไม่สามารถแสดงอาการโกรธเกรี้ยวออกมาได้ เขาได้แต่ยืนมองฉากรักของพวกเขาอยู่หนึ่งๆ จนเมื่อเพื่อนหญิงของเขามองเห็นเขา เจคจึงเดินออกจากห้องเสียเฉยๆ

ต่อมาเมื่อเจคไปฝึกการแสดง ผู้ชมได้ทราบถึงปมปัญหาที่ทำให้เจคกลายเป็นคนกลัวที่แคบและไม่กล้าแสดงความรู้สึกกลัวออกมาได้อย่างเต็มที่

เจค : ผมกำลังเล่นเกมซาดีนกับพี่ของผม ผมซ่อนอยู่ข้างหลังตู้เย็น ผมติดอยู่ที่นั่นแต่ผมไม่กล้าร้องขอความช่วยเหลือ ผมเป็นซาดีน อีกอย่างถ้าผมร้องออกไปพี่ชายของผมจะหัวเราะเยาะผม

และไม่ยอมให้ผมเล่นด้วยอีกต่อไป

จากคำพูดของเจคเราได้ทราบว่าเจคมักจะถูกพี่ชายล้อเลียนว่าเป็นลูกแหง เป็นเด็กไม่รู้จั๊กโต และพี่ชายของเจคมักจะไม่ยอมเล่นกับเจค เจคที่ถูกล้อเลียนเสมอจึงรู้สึกที่ตัวเองด้อยความเป็นชายมากกว่าคนอื่น และความรู้สึกด้อยความเป็นชายของเขาก็ได้มาถูกตอกย้ำอีกครั้งเมื่อเขาได้เห็นภาพเพื่อนหญิงของเขาขณะกำลังมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นอย่างเร่าร้อน เจครู้สึกที่ตัวเองเป็นผู้แพ้เขาจึงหันกลับไปหาเหล่าอีกครั้งหนึ่งทั้งที่เขาเลิกดื่มเหล้าแล้ว การแก้ปัญหาด้วยการดื่มสุราของเจคได้แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอและความเป็นผู้ถูกระงับของเจค ดังนั้นเมื่อเจคได้รับการแนะนำให้รู้จักกับการแอบมองและจ้องดูผู้อื่น เจคจึงมุ่งใช้การแอบมองจ้องดูนั้นเพื่อความพึงพอใจทางเพศเป็นหลัก เพราะตัวเขาเองขาดความมั่นใจในการก้าวเข้าไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอีกครั้ง เขากลับความล้มเหลว ดังนั้นเขาจึงหันมาใช้ในการแอบมองคนอื่นในการทำให้ตัวเองรู้สึกพึงพอใจ ในช่วงเวลาที่เขาแอบดูนั้นเขาจะรู้สึกว่าเขามีอำนาจอยู่เหนือคนอื่น เขาสามารถเป็นผู้ชนะ เป็นผู้กำความลับ โดยคนที่ถูกแอบดูถ้ารู้เข้าจะต้องอับอายเขา เขาจึงยอมเสี่ยงต่อการผิดกฎหมาย หรือเสี่ยงต่ออันตรายจากการถูกทำร้ายเพื่อจะได้รู้สึกเช่นนั้น (วิทยา นาควัชระ, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2541)

อย่างไรก็ตามการแอบมองจ้องดูเพื่อความพึงพอใจทางเพศของเจคก็ได้แปรเปลี่ยนมาเป็นการแอบมองจ้องดูเพื่อการสืบสวนหาความจริงเมื่อเขาได้เห็นผู้ชายอินเดียย่นท่าทางน่าสงสัยที่กำลังแอบมองกลอรีหญิงสาวที่เจคกำลังแอบดูอยู่เช่นกัน และความต้องการที่จะสืบสวนหาความจริงของเจคก็เพิ่มมากขึ้นเมื่อกลอรีถูกฆาตกรรมโดยที่เขาเป็นพยานในการฆาตกรรมนั้น เจคต้องการแก้ไขข้อกล่าวหาที่ตำรวจสืบสวนกล่าวโทษว่าเขาคือสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้กลอรีต้องตาย ทั้งหมดเป็นเพราะเขาเอาแต่แอบดูแต่ไม่ทำอะไรเพื่อปกป้องเธอเลย

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู

เจคใช้กล้องส่องทางไกลในการแอบมองจ้องดูหญิงสาวในคฤหาสน์ กล้องส่องทางไกลทำให้เขาเห็นภาพเฉพาะในห้องได้ชัดเจนขึ้น แต่ภาพที่เห็นก็ยังไม่ชัดเจนเท่าไรนักซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้มีการบิดเบือนภาพที่มองเห็นได้มากขึ้น เพราะภาพหญิงสาวเกือบเปลือยเด่นรำในห้องที่เจคเห็นนั้นเป็นภาพที่มีแสงเงาบังบางส่วนของใบหน้าเสมอ กล้องส่องทางไกลทำให้เจคสามารถเห็นภาพได้ชัดขึ้น แต่ก็กำหนดขอบเขตในการมองเห็นให้แคบลงด้วย

2. ผลจากการแอบมองจ้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดู

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและจ้องดูผู้อื่น

เจคหลงใหลภาพของผู้หญิงที่เขาเห็นผ่านกล้องส่องทางไกล เขารู้สึกเป็นห่วงและมีความปรารถนาในตัวเธอ เขาตามเธอไปตามที่ต่างๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า และโรงแรมริมหาด เพื่อปกป้องเธอจากคนร้าย จากนั้นเขาก็รู้สึกหลงรักผู้หญิงคนนั้น เมื่อเขาเห็นเธอถูกฆ่าตายโดยที่เขาไม่สามารถช่วยเหลือเธอได้ เจครู้สึกผิดจึงพยายามหาตัวฆาตกรเพื่อแก้แค้นให้หญิงสาวที่เขาหลงใหล

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและจ้องดู

เจคได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่มองเห็นนั้นอาจไม่ใช่ความเป็นจริงเสมอไป นอกจากนี้เขายังเอาชนะปมปัญหาที่ติดอยู่ในใจของเขาได้ สุดท้ายเจคหายจากโรคกลัวที่แคบ และสามารถแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมาได้ทำให้เขาได้กลับไปแสดงภาพยนตร์อีก

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและจ้องดู

สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เจคต้องสูญเสียไปเนื่องมาจากการแอบมองจ้องดูของเขา คือ ความไว้วางใจจากผู้อื่น การแอบมองจ้องดูของเจคทำให้เจคถูกตัดสินว่าเป็นคนวิปริต น่าขยะแขยงและไม่น่าไว้วางใจ เหตุการณ์ครั้งแรกที่เจคต้องพบกับ การตัดสินจากสังคม คือ เมื่อเจคแอบตามกลอรีไปในห้างสรรพสินค้า เพื่อคอยปกป้องเธอจากชายอินเดียแดงท่าทางน่าสงสัย เขาตามเธอไปถึงร้านชุดชั้นในสตรีและยืนมองเธออยู่ที่หน้าร้าน ความต้องการที่จะปกป้องกลอรีกลายเป็นความพึงพอใจทางเพศเมื่อเขามองเห็นภาพสะท้อนของกลอรีในขณะที่ทดลองใส่ชุดชั้นในจากทางกระจก และในช่วงเวลานั้นเองพนักงานขายของประจำร้านชุดชั้นในซึ่งจ้องมองเจคอยู่ได้โทรศัพท์ตามเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้มาจับเจค เพราะเธอเห็นว่าเจคเป็นพวกถ่มมองที่ชอบมาแอบดูลูกค้าของเธอขณะที่ทดลองใส่ชุดชั้นใน อย่างไรก็ตามในฉากดังกล่าวเจคยังไม่ทันได้เผชิญหน้ากับการตัดสินจากสังคมเขาก็รีบตามคนที่เขาสงสัยว่าเจคน่าร้ายกับกลอรีออกไปเสียก่อน แต่ถึงกระนั้นผู้ชมที่กำลังชมภาพยนตร์อยู่ก็ได้ทราบแล้วว่าผู้กำกับกำลังบอกว่าการแอบมองจ้องดูเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ

นอกจากนี้การที่พนักงานหน้าร้านโทรศัพท์แจ้งให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาจับเจคนั้นก็แสดงให้เห็นว่า การออกไปจับจ้องมองคนอื่นที่เดินไปมาในห้างสรรพสินค้าโดยที่ไม่มีผู้อื่นสังเกตเห็นว่าเราจ้องมองใครอยู่ทำให้เรารู้สึกว่ามีความเป็นส่วนตัว แต่ในความเป็นจริงแล้วทุกคนล้วนกำลังถูกจับจ้องจากกล้องวิดีโอ หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเสมอ เหมือนกับที่ Michel Foucault (1977) นักคิดชาวฝรั่งเศสได้กล่าวไว้ว่า พวกเราล้วนเหมือนกับอยู่ในห้องขังที่มีผู้คุมคอยจับจ้องมองความประพฤติของพวกเราอยู่เสมอ เพื่อรักษาความปลอดภัยในสังคม

อีกฉากหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงการที่สังคมประนามผู้แอบมองจ้องดูว่าเป็นพวกวิปริต วิดถาร และไม่น่าเชื่อถือ นั่นคือฉากภายหลังการฆาตกรรมกลอเรีย หลังจากที่เจคเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ตำรวจทราบ เจคได้รับการประนามซึ่งๆหน้า และยังคงถูกกล่าวโทษว่าเป็นต้นเหตุที่แท้จริงของการตายของกลอเรียอีกด้วย

เจ้าหน้าที่ตำรวจ : สกัลลี นายนี้เป็นตัวปัญหาจริงๆเลย

เจค : คุณหมายความว่ายังไง

เจ้าหน้าที่ตำรวจ : ฉันหมายความว่า นายเป็นพยานเพียงคนเดียวของฉัน และนายเป็นพวกถ้ามอง และในตำราของฉัน พวกถ้ามองก็คือพวกวิปริต วิดถาร และก็เป็นพวกที่ฝ่าฝืนกฎหมาย

เจค : คุณหมายถึงอะไรนะฝ่าฝืนกฎหมาย

และ

เจ้าหน้าที่ตำรวจ : ฉันจะไม่ควบคุมตัวนายเอาไว้หรอกนะ สกัลลี เพราะฉันมีพยานอื่นๆที่มาสนับสนุนเรื่องของนาย แต่ฉันอยากจะให้นายคิดถึงเรื่องนี้ให้มันมากๆเข้าไว้นะ เท่าที่ฉันรู้ นายเป็นเหตุผลที่แท้จริงที่ทำให้ กลอเรีย เรอเวลล์ถูกฆ่า ถ้าหากว่านายไม่มัวแต่ยุ่งอยู่กับการแอบดูเธอ ถ้าหากนายโทรหาตำรวจแจ้งเรื่องไอ้เจ้าอินเดียนนั่น ตอนนี้กลอเรีย เรอเวลล์ก็คงยังมีชีวิตอยู่

นอกจากการสูญเสียความเชื่อถือจากคนในสังคมและถูกประนามแล้ว เจคยังถูกปองร้ายจากฆาตกรตัวจริงอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อเจคนำเหตุการณ์ต่างๆมาปะติดปะต่อกันและไปตามสืบเรื่องราวเพิ่มเติมจนได้เรื่องราวที่วางแผนฆาตกรรมน่าจะเป็น แซม เพื่อนที่เขารู้จักด้วยความบังเอิญและเป็นคนชวนให้เขาไปอยู่ในห้องพัก ซ้ำยังแนะนำให้เขาส่องกล้องไปที่ห้องของกลอเรียอีกด้วย และแซมน่าจะเป็นสามีของกลอเรียที่ปลอมตัวมาเสาะหาคนที่เหมาะสมที่จะไปเป็นพยานให้เขาได้ว่าคนที่ฆ่ากลอเรียคือ ชายอินเดียนไม่ใช่ตัวเขา อย่างไรก็ตามเรื่องราวที่เจคปะติดปะต่อขึ้นมาครั้งนี้ฟังดูเหมือนนิยายมากเกินไป

ไปและไม่มีใครเชื่อเรื่องที่เขาบอก แม้กระทั่งในตอนสุดท้ายที่เจคได้ช่วยชีวิตของ โฮลี่ บอดี้ นักแสดงหญิงสำหรับผู้ใหญ่ ที่สามีของกลอเรียจ้างให้มาเดินรำในชุดเกือบเปลือยพร้อมแสดงตัวว่าเป็นกลอเรียให้เจคดู แต่โฮลี่กลับไม่เชื่อเรื่องที่เจคพูดแม้แต่คำเดียว ยิ่งไปกว่านั้นฆาตกรตัวจริง ซึ่งก็คือ อเล็กซ์ ที่ปลอมตัวเป็นทั้งแซม และชายอินเดียที่บุกเข้าไปฆ่ากลอเรียนั้นก็ถูกสุนัขที่ตัวเองเลี้ยงไว้กระโจนเข้าใส่จนตกลงไปในเขื่อน หลักฐานทั้งหมดที่จะมายืนยันเรื่องราวของเจคได้สูญสลายไปในพริบตา ผู้แอบมองจ้องดูที่รู้ความลับและแผนการณ์ที่ซับซ้อนกลับไม่สามารถทำให้คนอื่นเชื่อความจริงที่เขาค้นพบได้ เจคไม่สามารถปกป้องกลอเรียจากอันตรายและไม่สามารถหาหลักฐานมายืนยันให้คนอื่นเชื่อได้ว่าคนที่วางแผนและลงมือฆ่ากลอเรียคือสามีของเธอเอง ความพยายามและการเสียสละตนของเจคในการสืบหาเบาะแสกลายเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ไปโดยสิ้นเชิง

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

ผู้ถูกแอบมองจ้องดูหลักในเรื่อง Body Double นั้นที่แท้ก็คือ โฮลี่ บอดี้นั่นเอง เห็นได้ว่าโฮลี่นั้นถูกจ้างวานให้มาแสดงเป็นคนที่ชอบอวดร่างกายของตัวเอง ด้วยเหตุนี้โฮลี่จึงรู้อยู่ตลอดเวลาว่ามีใครคนหนึ่งกำลังจ้องมองเธออยู่จากที่ใดที่หนึ่ง ท่าทางที่เธอแสดงจึงเป็นท่าทางที่ถูกปรุงแต่งขึ้นเพื่อความพึงพอใจของผู้แอบมองจ้องดู ด้วยเหตุนี้โฮลี่จึง ต้อง แสดงท่าทางเหมือนไม่รู้ว่ามีคนอื่นแอบมองเธออยู่ และการแสดงของเธอก็ประสบความสำเร็จเพราะเจคซึ่งแอบมองและจ้องดูเธออยู่นั้นได้รับความพึงพอใจจากการแสดงของเธออย่างเต็มที่ ด้วยเหตุนี้โครงสร้างของความสัมพันธ์ระหว่างผู้แอบมองจ้องดูและผู้ถูกแอบมองจ้องดูจึงเป็นไปในลักษณะของ ผู้แอบมองจ้องดู (ผู้ชาย) ผู้ถูกแอบมองจ้องดู (ผู้หญิง) โดยที่ผู้ถูกจ้องมองนั้นจะเป็นพวกที่ชอบอวดร่างกายของตัวเอง

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

ภาพยนตร์เรื่อง Body Double ต้องการที่จะนำเสนอความคิดในแง่มืดที่เป็นการสะท้อนภาพของการสร้างภาพยนตร์ที่ว่า เมื่อการมองเห็นคือการเชื่อ การมองเห็นคือการหลอกลวงได้เช่นกัน (Seeing is believing = Seeing is decieving) เห็นได้จากชื่อเรื่อง ซึ่งคำว่า Body Double นั้น เป็นคำเรียกตัวแสดงแทนแบบหนึ่งที่เราต้องการเพียงร่างกายเฉพาะส่วนของเขาเท่านั้น เช่น ส่วนแขน ขา หรือ ลำตัว หลังจากถ่ายภาพเฉพาะส่วนของตัวแสดงแทนแล้วจึงนำไปตัดต่อเข้ากับใบหน้าของนักแสดงนำหรือนักแสดงที่มีชื่อเสียง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตัวแสดงจริงไม่ต้องการให้ผู้ชมเห็นอวัยวะส่วนนั้นของตน

ซึ่งการตัดต่อภาพของคนสองคนแล้วทำให้เห็นเป็นคนเดียวกันนั้นก็คือการหลอกลวงสายตาของมนุษย์นั่นเอง

ฉากที่แสดงให้เห็นถึงแนวความคิดนี้มีอยู่หลายฉาก เช่น ในตอนต้นเรื่องหลังจากที่เจคออกจากโรงถ่ายภาพยนตร์แล้ว กล้องจะ Close up ภาพถนนสายยาวสุดลูกหูลูกตา แต่เมื่อกำลัง Zoom out ออกมาเราจะเห็นว่าภาพถนนนั้นเป็นเพียงฉากประกอบที่ใช้ในการถ่ายภาพยนตร์เท่านั้น แต่ภาพถนนดังกล่าวเมื่อผ่านเลนส์กล้องแล้วกลับสามารถหลอกลวงของผู้ชมได้อย่างง่ายดาย ทั้งนี้เป็นเพราะว่าทุกคนล้วนมีเรื่องราวของตัวเองดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อมโยงสิ่งที่เห็นเข้ากับเรื่องราวของพวกเขา และเรื่องราวที่เขาเชื่อจะทำให้ตัวของเขารู้สึกพึงพอใจ (Debord, 1994)

นอกจากนี้ยังมีฉากที่เจคแอบมองโฮลี่ ที่แสดงเป็นกลองเรียในห้องนอนซึ่งเป็นฉากที่สะท้อนให้เห็นถึงการถ่ายทำภาพยนตร์ได้อย่างชัดเจน เจคซึ่งทำหน้าที่ของผู้ชมจะเห็นภาพของผู้หญิงในห้องเป็นภาพเงา เห็นภาพด้านหลัง ภาพที่ไม่อยู่ในโฟกัส หรือไม่เช่นนั้นภาพที่เห็นก็จะมีแสงเงามาบดบังใบหน้าของผู้หญิงที่กำลังเดินร่าอยู่เสมอ ซึ่งก็เหมือนกับการถ่ายภาพของตัวแสดงแทนเพื่อนำมาใช้ในการตัดต่อในภายหลังในการถ่ายทำภาพยนตร์ ที่เราจะเห็นเพียงภาพด้านหลัง ภาพร่างกายบางส่วน ภาพเงา โดยที่ผู้ชมจะไม่มีโอกาสได้มองเห็นใบหน้าของตัวแสดงแทนเหล่านี้เลย และเมื่อภาพเหล่านี้ผ่านการตัดต่อจากความสำเร็จในใจของเจคและเรื่องราวที่เจคได้ฟังมาจากแซมแล้ว เจคจึงเชื่อมั่นที่ว่าภาพที่เขามองเห็นนั้นคือภาพของผู้หญิงที่แซมบอกว่าเป็นเจ้าของบ้าน

ฉากที่แสดงให้เห็นถึงแนวคิดที่ว่า การมองเห็นคือการหลอกลวงนั้นเห็นได้ชัดเจนจากฉากจบของภาพยนตร์ที่เจคกำลังแสดงเป็นผู้ดูแลที่กำลังเข้าไปดูแลเด็กหญิงสาวคนหนึ่งขณะที่เธอกำลังอาบน้ำ หญิงสาวคนที่เป็นตัวแสดงจริงนั้นใส่ชุดเปลือยไหล่ทำอาบนํ้าอยู่ ครั้นผู้กำกับต้องการถ่ายภาพหน้าอกเปลือยของหญิงสาว กองถ่ายก็หยุดเพื่อเปลี่ยนตัวเป็นตัวแสดงแทนที่เปลือยหน้าอกมาเข้าฉากแทน โดยที่เจคต้องรักษาระดับบองศาของมือที่ทำท่าสัมผัสหน้าอกของตัวแสดงจริงเอาไว้ หลังจากนั้นภาพก็ตัดมาเป็นฉากเดียวกันนี้ที่ตัดต่อเสร็จแล้วซึ่งผู้ชมจะเห็นภาพตัดสลับระหว่างส่วนตั้งแต่คอขึ้นไปของตัวแสดงจริงกับภาพส่วนตั้งแต่คอลงมาถึงหน้าท้องของตัวแสดงแทน การตัดต่อภาพเช่นนี้ทำให้คนดูเชื่อว่าร่างกายที่เขาเห็นเป็นของนักแสดงหญิงคนนั้นจริงๆ อย่างไรก็ตาม เดอ พัลมา (ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องนี้) ก็ได้แสดงการเสียดสีการถ่ายทำภาพยนตร์เกรดต่ำเอาไว้มากมาย โดยการถ่ายภาพให้เห็นเสื้อเปิดไหล่สีเหลืองของตัวแสดงหญิงซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่ละอายใจของการตัดต่อและการถ่ายทำ

เอาไว้ด้วย นอกจากนี้การเลือกภาพที่แสดงให้เห็นเสื้อของตัวแสดงหญิงนั้นยังเป็นการย้าให้ผู้ชมได้เข้าใจว่าสิ่งที่เขาได้เห็นนั้นบางครั้งอาจจะไม่ใช่ความจริงก็เป็นได้

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Blue Velvet

1. ลักษณะของการแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

เจฟฟรีกลับมาที่บ้านเนื่องจากพ่อป่วยกระทันหันต้องเข้าไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล เขาต้องมารับหน้าที่ดูแลกิจการของพ่อ เขารู้สึกเบื่อหน่ายที่จะต้องลาเรียนออกมาดูแลร้านขายอุปกรณ์แทนพ่อ การโยนก้อนหินลงไปในปีงแสดงให้เห็นถึงความเบื่อหน่ายและสับสนของเจฟฟรี เขาไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไรเพราะจู่ๆเขาก็ต้องมารับหน้าที่ของพ่อทั้งๆที่เขายังไม่มีโอกาสได้เรียนรู้อะไรเลย ขณะที่เขาเดินกลับจากการเยี่ยมพ่อที่โรงพยาบาล เขาโยนก้อนหินลงไปในปีงอีก แต่คราวนี้เขาได้พบกับหญิงข้างซ้ายที่กำลังเฝ้าและมีแมลงกัดกินอยู่ในพงหญ้า เจฟฟรีรู้สึกอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวเกี่ยวกับหญิงนี้อย่างมาก เพราะแทนที่เขาจะไปแจ้งตำรวจเฉยๆ เขากลับหิยหญิงนั้นใส่ถุงกระดาษและนำไปให้นายตำรวจวิลเลียมซึ่งรู้จักกับพ่อของเขา หลังจากที่นำหญิงไปให้ตำรวจแล้วเจฟฟรีก็ยังไม่กลับบ้าน เขาตามนายตำรวจเข้าไปในห้องชั้นสุดรเพื่อค้นหาความจริงว่าหญิงนี้มีความเป็นมาอย่างไร ความอยากรู้อยากเห็นของเจฟฟรีทำให้เขารู้สึกไม่มีความสุขดังนั้นในตอนหัวค่ำเขาจึงตัดสินใจไปที่บ้านของนายตำรวจวิลเลียมเพื่อสอบถามเรื่องราวเกี่ยวกับหญิงนั้นอีก แต่นายตำรวจได้ปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมาที่จะให้รายละเอียดเพิ่มเติมเพราะเขารู้ดีว่าการสืบสวนคดีต่างๆ มักจะนำไปสู่ความจริงที่โหดร้ายเสมอ

นายตำรวจวิลเลียม : เอาละ เจฟฟรี เธอได้พบอะไรที่น่าสนใจมากสำหรับเรา น่าสนใจมากจริงๆ ฉันรู้ว่าเธออยากรู้อะไรต่าง ๆ ให้มากกว่านี้ แต่ฉันเกรงว่าฉันคงจะต้องขอให้เธอเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ และขอให้เธออย่าได้ถามเรื่องนี้อีกต่อไปเลย วันหนึ่งเมื่อเหตุการณ์ทั้งหลายคลี่คลายได้แล้วฉันจะให้เธอได้รู้รายละเอียดทั้งหมด แต่ว่าตอนนี้ฉันคงบอกอะไรเธอไม่ได้หรอก

เจฟฟรี : ผมเข้าใจครับ ผมแค่อยากรู้อย่างที่คิดว่าเท่านั้นละครับ

นายตำรวจวิลเลียม : ตอนที่ฉันอายุเท่าเธอนั้นก็เป็นเหมือนกับเธอนั้นแหละ ฉันว่านั่นคงเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันมาเป็นตำรวจสืบสวนอย่างนี้

เจฟฟรีย์ : มันคงจะเยี่ยมไปเลยสิครับ

นายตำรวจวิลเลียม : มันน่ากลัวมากด้วยเหมือนกัน

บทสนทนาที่สะท้อนให้เห็นความอยากรู้อยากเห็นของเจฟฟรีย์และความตื่นเต้นที่จะคลี่คลายคดีความที่ลึกลับซับซ้อน เจฟฟรีย์เป็นเหมือนกับแมลงเม่าที่บินเข้ากองไฟ เขาไม่สามารถทนความเย้ายวนของการได้รู้เรื่องความลับของผู้อื่นได้เขาต้องการทราบความจริงเกี่ยวกับหูกที่เขาได้พบเข้าโดยบังเอิญ ความต้องการที่จะคลี่คลายคดีและกระบวนการที่เขาจะต้องค้นหาตัวตนทางเพศ (sexual self) ของเขา การกำจัดภาพของพ่อออกไปในคอนตันเรื่องเป็นแรงบันดาลใจให้การเดินทางค้นหาต้นแบบของผู้เป็นพ่อผ่านทางหูกซึ่งมีลักษณะคล้ายอวัยวะเพศหญิง และหลงเข้าไปอยู่ในสภาพจิตที่ดำมืดโดยไม่กลับมาสู่สภาพจิตใจที่ปกติจนกระทั่งกล้องได้นำทางผ่านออกมาหูกของเขาเองและเมื่อนั้นความลึกลับได้ถูกเปิดเผย ชายหนุ่มและหญิงสาวได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข (Shattuc, 1992) ฉากที่เจฟฟรีย์เก็บใบหูก ได้นั้น กล้องได้ zoom in เข้าไปในหูกข้างซ้ายที่มีลักษณะเหมือนอวัยวะเพศหญิง และนำผู้ชมเข้าไปสู่ความมืดมิดเป็นเหมือนการเจาะเข้าไปในอีกมิติหนึ่งหรือเข้าไปในความฝันจนกระทั่งฉากจบของเรื่องกล้องได้ zoom out ออกมาจากหูกข้างขวาของเจฟฟรีย์ที่กำลังนอนอยู่ในสวน ซึ่งเป็นเหมือนการจบการเดินทางเข้าไปในความฝันของเจฟฟรีย์ เหมือนดังที่เดวิด ลินช์ (David Lynch) ผู้กำกับได้กล่าวว่า "โลกภายนอกนั้นน่าหวาดกลัว" และ เขาเคาะศีรษะของเขาเบาๆ "ในนี้ด้วย"

เจฟฟรีย์ได้สารภาพถึงความต้องการที่จะสืบสวนคดีด้วยตัวของเขาเองหลายครั้ง เขาสารภาพกับแซนดี้หญิงสาวท่าทางซื่อไร้เดียงสาที่ชอบแอบฟังเรื่องคดีต่างๆจากห้องทำงานของนักสืบวิลเลียมผู้เป็นบิดา เธอเป็นผู้จุดประกายให้เจฟฟรีย์สนใจในตัวของโดโรธี วัลเลน นักร้องสาวที่พ่อของเธอส่งตำรวจให้คอยจับตาอยู่ตลอดเวลา เจฟฟรีย์สารภาพกับแซนดี้ว่า

เจฟฟรีย์ : ในชีวิตมีโอกาสมากครั้งที่เราจะได้รับความรู้และประสบการณ์ บางครั้งมันก็จำเป็นที่เราจะต้องเสี่ยงบ้าง ผมคิดว่าเราพนันได้เลยว่าถ้าหากใครเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ของเธอแล้วละก็ เขาจะต้องได้รู้เรื่องอะไร อีกมากมายแน่ๆ คุณว่าไหม ย่องเข้าไป ซ่อนตัว แล้วก็คอยสังเกตการณ์

และ

เจฟฟรีย์ : ผมได้เห็นสิ่งที่มักจะถูกซ่อนอยู่ ผมเข้าไปพัวพันกับเรื่องลึกลับ ผมอยู่ท่ามกลางความลึกลับและทุกอย่างก็เป็นความลับไปเสียหมด

เจฟฟรีย์หมกมุ่นอยู่กับการสืบสวนและเสาะหาร่องรอยเกี่ยวกับคดี เขาได้รับแรงกระตุ้นจากความอยากรู้อย่างรวดเร็วต่าง ๆ ให้มากกว่าผู้อื่น และนั่นทำให้เขาวางแผนที่จะแอบเข้าไปในห้องของโดโรธีเพื่อสืบหาหลักฐาน แต่เมื่อเขาเข้าไปในห้องของเธอแล้วการจ้องมองเพื่อสืบสวนของเขาก็ต้องปะทะเข้ากับความต้องการทางเพศของเขาเข้าอย่างจัง เมื่อเขาได้เห็นโดโรธีถอดเสื้อผ้า เจฟฟรีย์เป็นเหมือนเด็กที่มีความปรารถนาที่จะมองเห็นและทำให้ตัวเองมั่นใจเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นส่วนตัวและเรื่องราวต้องห้ามต่างๆ เช่น ความสนใจอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องอวัยวะเพศของคนอื่น การทำงานของอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย การมีหรือไม่มีอวัยวะเพศชาย (Freud, 1905) หลังจากนั้นเจฟฟรีย์ยังได้เห็นโดโรธีถูกแฟรงค์อาชญากรโรคจิตที่จับตัวสามีและลูกของเธอไปเป็นตัวประกันข่มขืนในอีกไม่กี่นาทีต่อมา เจฟฟรีย์ได้กลายเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เป็นฉากต้องห้าม เป็นฉากการร่วมเพศระหว่างพ่อและแม่ที่เด็กไม่ควรได้เห็น โดโรธีเป็นตัวแทนของแม่ แฟรงค์เป็นทั้งพ่อและลูกในโครงสร้างแบบอิดิพัส (Oedipal structure) ในขณะที่เจฟฟรีย์เป็นเด็กที่ยังไม่มีสมรรถภาพทางเพศซึ่งได้เห็นฉากการร่วมเพศระหว่างพ่อและแม่ (Shattuc, 1992) ความต้องการในการสืบสวนของเจฟฟรีย์จึงก้าวกระโดดไปเป็นความต้องการทางเพศซึ่งได้รับความพึงพอใจจากการได้มองเห็นความลับที่ผู้อื่นไม่อยากจะให้เห็น

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู

เจฟฟรีย์แอบมองและจ้องดูโดโรธีด้วยตาเปล่า เขาแอบดูโดโรธีจากในตู้เสื้อผ้า เขาได้มองเห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยตาของเขาเองในระยะเวลาที่ไม่ไกลกันเท่าใด ความรู้สึกของเขามีสู่โดโรธีนั้นคละเคล้ากันไปทั้งความเร้าใจทางเพศ และความสังสารเห็นใจ เขาค้นค้นที่ได้เห็นร่างเกือบเปลือยของโดโรธี และเขารู้สึกสังสารเธอที่ถูกแฟรงค์ทำร้าย ความรู้สึกเหล่านี้เป็นความรู้สึกที่รุนแรงเพราะเป็นความรู้สึกจากการที่เจฟฟรีย์มองเห็นภาพเหตุการณ์ทั้งหมดผ่านสายตาของเขาเองโดยไม่ผ่านสื่อใด ๆ ความรู้สึกกดดัน อึดอัด และรู้สึกผิดที่ไม่ได้ช่วยโดโรธีทำให้เจฟฟรีย์ยังรู้สึกสังสารและต้องการที่จะช่วยเหลือมากขึ้น แต่แรงกระตุ้นทางเพศและความเขี้ยววนของโดโรธีทำให้เขากลับไปหาโดโรธีและมีความสัมพันธ์กับเธอ

2. ผลจากการแอบมองห้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดู

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและห้องดูผู้อื่น

เจฟฟรีย์ไม่สามารถลืมนโดโรธีได้ ความต้องการที่จะช่วยเหลือและครอบครัวยุติกับความต้องการทางเพศของเขาทำให้เขากลับไปหาโดโรธีและเมื่อโดโรธีขอร้องแกมบังคับให้เขาหยุดเธอเหมือนที่แฟรงค์ทำ เจฟฟรีย์ซึ่งปฏิเสธในตอนแรกก็ยอมทำตามแบบอย่างที่เขาได้เห็น ในที่สุดเจฟฟรีย์ก็ได้เปลี่ยนแปลงจากเด็กชายมาเป็นชายหนุ่ม และเขาได้ทดลองเลือกว่าจะดำเนินบทบาทของพ่อในรูปแบบของแฟรงค์ ซึ่งสุดท้ายเจฟฟรีย์ก็รู้ว่าเขาคงจะเลือกแบบอย่างของพ่อจากพ่อของแซนต์ หรือพ่อของเขาเองมากกว่าที่เลือกตามแบบแฟรงค์

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและห้องดู

เจฟฟรีย์ได้พบความจริงที่อยู่เบื้องหลังโศกฏกลับที่เขาพบ เขาได้ช่วยให้โดโรธีและลูกของเธอพ้นจากเงื้อมมือของแฟรงค์ และที่สำคัญเจฟฟรีย์ได้เรียนรู้บทบาทของการเป็นพ่อ เขาได้ก้าวผ่านความเป็นเด็กชายเข้าสู่การเป็นชายหนุ่ม และเขาได้เลือกแบบอย่างที่จะดำเนินรอยตาม เจฟฟรีย์ได้กำจัดความก้าวร้าวรุนแรงในตัวเขาไปพร้อม ๆ กับการสังหารแฟรงค์นั่นเอง

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและห้องดู

เมื่อเจฟฟรีย์แอบเข้าไปในห้องของโดโรธีความต้องการที่จะสืบสวนหาข้อเท็จจริงของคดีได้มาปะทะกับความต้องการที่จะรู้เรื่องเกี่ยวกับตัวตนทางเพศและบทบาทของพ่อให้มากขึ้น เจฟฟรีย์ที่ซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้าได้มองเห็นโดโรธีถอดเสื้อผ้าเหลือเพียงชุดชั้นใน เขาจึงมองสำรวจร่างกายของเธอและแอบฟังบทสนทนาทางโทรศัพท์ที่ฟังดูสับสนของโดโรธี เจฟฟรีย์ซึ่งเข้ามาในห้องพักของโดโรธีในฐานะผู้แอบมองห้องดูที่มีจุดมุ่งหมายในการสืบสวนหาความจริงเกี่ยวกับเหตุที่ถูกตัดออกมา ได้กลายเป็นผู้แอบมองห้องดูที่มีจุดมุ่งหมายทางเพศเมื่อเขาได้เห็นร่างที่เกือบเปลือยของโดโรธี และเมื่อเขาได้ยินบทสนทนาที่ฟังดูสับสนและน่าสงสัยเจฟฟรีย์ก็กลับไปเป็นผู้แอบมองห้องดูที่สืบค้นหาความจริงอีกครั้ง

ในขณะที่เจฟฟรีย์จ้องมองโดโรธีผ่านทางประตูตู้เสื้อผ้า ผู้กำกับได้เล่นบทบาทของผู้สังเกตการณ์ที่สังเกตเรื่องราวที่เกิดขึ้นในห้องของโดโรธี ผู้ชมภาพยนตร์จึง identify ตัวเองกับทั้งตัว

ผู้กำกับและเจฟฟรีย์ ข้อแตกต่างระหว่างการจ้องมองของเจฟฟรีย์กับการจ้องมองของผู้กำกับ คือ การจ้องมองของเจฟฟรีย์นั้นมีขอบเขตจำกัด ส่วนการจ้องมองของผู้กำกับนั้นไม่มีข้อจำกัด ในจุดนี้ผู้กำกับได้ทำให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมโดยการให้เจฟฟรีย์อยู่ในตู้เสื้อผ้าซึ่งทำให้เจฟฟรีย์ไม่สามารถขยับออกมาเพื่อมองภาพที่อยู่ตรงหน้าในระยะที่ใกล้ขึ้นได้ นอกจากนี้ประตูของตู้เสื้อผ้ายังเป็นอุปสรรคในการมองเห็นของเจฟฟรีย์อีกด้วย ในขณะที่กล้องทำหน้าที่แทนสายตาของเจฟฟรีย์ กล้องจะอยู่กับที่ไม่เคลื่อนไหวเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นสายตาของเจฟฟรีย์ที่กำลังซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้า แต่เมื่อกำลังทำหน้าที่แทนสายตาของผู้กำกับ มันจะเคลื่อนไหวตามโดโรธี ตัวอย่างที่ดีที่สุดสำหรับการเปรียบเทียบนี้คือช่วงแรกของฉากที่เจฟฟรีย์ซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้า

เมื่อโดโรธีเข้ามาในห้อง เจฟฟรีย์วิ่งเข้าไปในตู้เสื้อผ้า จากนั้นภาพตัดมาเป็นภาพ close up ใบหน้าของเจฟฟรีย์ แสงจากห้องลอดผ่านช่องประตูเกิดแสงเงาที่ใบหน้าของเจฟฟรีย์ ตัดไปที่ภาพ long shot ของโดโรธีที่กำลังถอดเสื้อผ้าออก โดโรธีเดินตรงมาที่กล้อง ในช่วงนี้การใช้ reverse shot ในลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้ชม identify ตัวเองกับเจฟฟรีย์ ยิ่งไปกว่านั้นการให้โดโรธีเดินตรงมาที่กล้องทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกร่วมไปกับเจฟฟรีย์ว่าโดโรธีกำลังเดินตรงเข้ามาหาผู้แอบมองจ้องดูที่กำลังซ่อนตัวอยู่ในตู้เสื้อผ้า จากนั้นมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ตัดภาพมาเป็นภาพ close up ของเจฟฟรีย์ และตัดสลับไปเป็นภาพ middle shot ของโดโรธีรับโทรศัพท์ในช่วงการคุยโทรศัพท์ที่ฟังดูสับสนและสับสน ผู้กำกับได้ใช้ reverse shot อีกหลายครั้ง

โดโรธี : (ภาพ close up ของเจฟฟรีย์ ได้ยินเสียงโดโรธีพูดโทรศัพท์) ฮัลโหล ไซค์ะ แพรงค์ แพรงค์ ให้ฉันพูดกับเขาเถอะ (ตัดมาเป็นภาพ middle shot ของโดโรธี อยู่กลางเฟรมพอดี) ได้โปรดเถอะ แพรงค์คะ ฉันอยากจะร้องเพลง Blue Velvet ค่ะ (ตัดมา close up เจฟฟรีย์ ได้ยินเสียงโดโรธีพูด) ดอน ดอน ทุกอย่างเรียบร้อยดีคะ ไม่ต้องเป็นห่วง ดอน ดอน ได้ยินฉันไหมคะ (ตัดมาเป็นภาพ close up โดโรธี) ดอนนี่น้อยสบายดีไหมคะ ลูกอยู่ที่นั่นกับคุณหรือเปล่า ดอน คุณหมายถึงมีโดว์เลน หรือคะ แพรงค์ แพรงค์ เกิดอะไรขึ้นกับเขา (ตัดมาเป็นภาพ close up เจฟฟรีย์ ได้ยินเสียงโดโรธีพูด) ภายในหนึ่งชั่วโมงนะคะ (ตัดภาพมาเป็นภาพ close up ของโดโรธี) แม่จะอ่อนหวานกับหนูจ๊ะ แม่รักหนู ดกลง แพรงค์คะ (โดโรธีวางหูโทรศัพท์ กล้องแช่ภาพไว้ที่โดโรธีประมาณห้าวินาที แล้วตัดภาพกลับมาเป็นภาพ close up ของเจฟฟรีย์)

จากช่วงบทสนทนาทางโทรศัพท์ของโดโรธีสังเกตได้ว่าเจฟฟรีย์รู้สึกสนใจโดโรธีซึ่งเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองของเขามากขึ้นทุกที การที่เจฟฟรีย์ได้ยื่นคำพูดทางโทรศัพท์นั้นทำให้เขาตระหนักว่าเขาได้พบร่องรอยที่จะใช้ไขปริศนาเกี่ยวกับหุที่เขাপบโดยบังเอิญแล้ว กล้องแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่รุนแรงขึ้นของเจฟฟรีย์ ยิ่งเขารู้สึกตื่นเต้นกับการได้ค้นพบความลับของโดโรธีมากขึ้นเท่าไร กล้องก็จะเพิ่มระยะประชิดตัวโดโรธีมากขึ้นเท่านั้น ภาพ close up ของโดโรธีในช่วงสุดท้ายของการคุยโทรศัพท์กินเวลานานประมาณ 5 วินาที ใบหน้าของเธอแสดงความรู้สึกอึดอัดและหมดหวัง เจฟฟรีย์รู้สึกได้ว่าเธอกังวลอย่างมากและดูเหมือนจะไม่มีทางออกสำหรับปัญหาของเธอ แต่สำหรับผู้แอบมองจ้องดูอย่างเจฟฟรีย์การได้รู้เพียงเท่านี้ยังไม่เพียงพอ เขาอยากรู้ไปถึงต้นเหตุของความรู้สึกหมดหวังของเธอด้วย

อย่างไรก็ตามสังเกตได้ว่าผู้กำกับไม่ได้ใช้ Iris shot เลยแม้แต่ครั้งเดียวซึ่งถือเป็นลักษณะที่แปลกสำหรับฉากที่มีการแอบมองจ้องดูเช่นนี้ แต่ถึงแม้จะไม่ได้ใช้ Iris shot แต่การที่ลินซ์ให้กล้องอยู่กับที่เหมือนหนึ่งเป็นตัวเจฟฟรีย์ที่อยู่ในตู้เสื้อผ้าโดยไม่ให้กล้องตามการเคลื่อนไหวของโดโรธีนั้นก็มิผลทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกเช่นเดียวกับเจฟฟรีย์ คือ อยากจะเห็นภาพนั้นให้ชัดกว่าที่เป็นอยู่ เห็นได้ว่าลินซ์ได้ใช้เทคนิคในการถ่ายทำดึงเอาลักษณะการเป็นผู้แอบมองจ้องดูของผู้ชมออกมาได้อย่างชัดเจน ผู้ชมจึงมีความผิตร่วมกับเจฟฟรีย์ฐานที่แอบเข้ามาในห้องของคนอื่นและมาแอบฟังการสนทนาของผู้อื่น ผู้ชมและเจฟฟรีย์อยู่ในฐานะผู้แอบมองจ้องดูที่รุกกล้าเข้ามาในชีวิตของโดโรธี

หลังจากวางหูโทรศัพท์ โดโรธีทรุดตัวลงไปพื้น เธอเอื้อมมือเข้าไปใต้เก้าอี้ยาวและหยิบเอารูปที่ใส่กรอบอย่างดีออกมาดู ก่อนที่จะเอารูปนั้นเก็บเข้าไปใต้เก้าอี้อีกครั้ง เธอกลานออกมาเล็กน้อยแล้วจึงถอดวิกผมเผยให้เห็นผมของตัวเองที่อยู่ข้างใน เจฟฟรีย์ที่แอบมองอยู่ต้องพบกับความประหลาดใจถึงสองครั้งสองคราซ้อน ๆ กัน และความประหลาดใจนั้นยิ่งจุดประกายความอยากรู้อยากเห็นของเขาให้เพิ่มขึ้นไปอีก เขาไม่ทราบว่ารูปถ่ายนั้นเป็นรูปถ่ายของใคร หรือของอะไร และเหตุใดโดโรธีจึงต้องซ่อนรูปเหล่านั้นเอาไว้ใต้เก้าอี้ และเหตุใดโดโรธีจึงต้องสวมวิกผมทั้ง ๆ ที่สีผมของเธอเองก็เหมือนกับสีผมที่วิก ความอยากรู้อยากเห็นให้มากกว่าคนอื่นถ้าถามเข้ามาหาเจฟฟรีย์เขาจะต้องรู้เรื่องเกี่ยวกับโดโรธีให้มากกว่านี้

จากนั้นโดโรธีได้เดินไปตามทางเดินเพื่อไปเข้าห้องน้ำที่ปลายห้องโถง เธอถอดรองเท้าและชุดชั้นในออก กล้องไม่ได้ตามเธอเข้าไปในห้องน้ำ ผู้ชมจึงเห็นโดโรธีจากระยะไกล เห็นได้ว่ากล้องกำลังทำหน้าที่แทนสายตาของเจฟฟรีย์ที่กำลังซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้า กล้องจึงไม่เคลื่อนเข้าไปใกล้ร่างเปลือยของโดโรธีเพื่อสืบเสาะว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่ในห้องน้ำ และถึงแม้ตัวเจฟฟรีย์จะอยากเห็นภาพให้ชัดกว่านี้

เขาก็ทำไม่ได้เนื่องจากเขากำลังเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ไม่อาจจะเปิดเผยตัวได้ เขาต้องแอบซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้าและจ้องมองความเคลื่อนไหวของโดโรธีให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ ซึ่งตัวผู้ชมภาพยนตร์เองก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับเจฟฟรีย์ เห็นได้ว่าผู้กำกับได้ทำให้ผู้ชมอยู่ในสถานภาพเดียวกับเจฟฟรีย์อย่างสมบูรณ์ สถานภาพของการเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่อยากจะรู้อยากจะเห็นความลับของผู้อื่นให้มากขึ้นแต่ไม่สามารถทำได้ตั้งใจปรารถนาในที่ซ่อนของตน ต่างกันก็แต่ว่าเจฟฟรีย์ซ่อนตัวอยู่ในตู้เสื้อผ้าแต่ผู้ชมซ่อนตัวอยู่ในโรงภาพยนตร์ที่มีดสนิทเท่านั้นเอง

โดโรธีกลับมาในห้องโถงอีกครั้ง เธอคลุมตัวด้วยผ้าขนหนูสีแดง โดโรธีหยิบเสื้อคลุมกำมะหยี่สีน้ำเงินออกมาจากในตู้เสื้อผ้าโดยมองไม่เห็นเจฟฟรีย์ที่ซุกตัวเข้าไปในกองเสื้อผ้าที่แขวนอยู่ เธอเดินไปนั่งที่เก้าอี้ยาวสักครู่หนึ่งเมื่อเธอได้ยินเสียงกุกกักจากตู้เสื้อผ้าเธอจึงเดินไปในครัว ในช่วงนี้เจฟฟรีย์ได้ยินแค่เสียงการเคลื่อนไหวของโดโรธีเท่านั้นเพราะเธอเดินออกไปจากลานสายตาของเขา ดังนั้นเขาจึงได้ยินเสียงแต่ไม่ได้เห็นภาพ ภาพที่ปรากฏจึงเป็นภาพที่มาจากสายตาของผู้กำกับซึ่งได้ยินทั้งเสียงและได้เห็นทั้งภาพ เห็นได้ว่ากล้องตามความเคลื่อนไหวของโดโรธีตลอดเวลาตั้งแต่ตอนที่เธอลุกจากเก้าอี้ เปิดลิ้นชัก หยิบมีดทำครัว และย่องไปที่ตู้เสื้อผ้าโดยเลี้ยวไปทางด้านข้างของตู้เสื้อผ้าแทนทางตรงที่จะประจันหน้ากับประตูตู้เสื้อผ้าพอดี เมื่อโดโรธีเปิดตู้เสื้อผ้าออกเผยให้เห็นเจฟฟรีย์ที่กำลังพยายามมองลอดผ่านบานประตูอย่างใจจดใจจ่อ เสียงดนตรีที่วางทำนองตื้นเต้นเร้าใจสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของเจฟฟรีย์ เจฟฟรีย์รู้สึกตกใจและอับอายที่ถูกจับได้ว่าแอบบุกรุกเข้ามาในห้องของผู้อื่น ความรู้สึกผิดและอับอายทำให้เจฟฟรีย์ไม่คิดที่จะหลบหนี หรือต่อสู้ขัดขืนโดโรธีแต่อย่างใด โดโรธีใช้มีดซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเพศชายบังคับให้เจฟฟรีย์ออกมาจากตู้เสื้อผ้าพร้อมกับสั่งให้เจฟฟรีย์บอกว่าชื่ออะไร เจฟฟรีย์ซึ่งรู้สึกอับอายจากการที่ถูกจับได้ไม่ต้องการที่จะเปิดเผยตัวเอง

โดโรธี : ออกมานี่เดี๋ยวนี้ ออกมา เอามือวางไว้บนหัว วางเดี๋ยวนี้ คุณเข้า คุณเขาลง แกมาทำอะไรที่นี่ แกเป็นใคร ชื่ออะไร แกชื่ออะไร

เจฟฟรีย์ : เจฟฟรีย์

โดโรธี : เจฟฟรีย์อะไร

เจฟฟรีย์ : เจฟฟรีย์เฉย ๆ

โดโรธีกรีดหน้าเจฟฟรีย์ด้วยมีดก่อนที่จะสั่งให้เจฟฟรีย์เอากระเป๋าสดางค์ออกมา เมื่อเธอได้ทราบชื่อนามสกุลของเจฟฟรีย์และได้ทราบว่าเขาแอบเข้ามาในห้องด้วยตัวเอง โดโรธีจึงใช้เจฟฟรีย์เป็น

เหยื่อของการจ้องมองของเธอบ้าง เธอใช้มิดชูเขาให้ถอดเสื้อผ้าเพื่อที่เธอจะได้เห็นเขาเปลือยเหมือนที่
 เขาได้เห็นเธอเปลือย มิดซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งเพศชายได้มอบพลังให้เธอในการรับบทบาทของผู้หญิง
 ที่มีความเป็นชาย เมื่อเธอมีมิดเธอสามารถควบคุมการจ้องมองของเขาได้ โดโรรีส่าทับเจฟฟรีย์ตลอด
 เวลาว่าไม่ให้มองเธอไม่เช่นนั้นเธอจะมาเสีย คำพูดของเธอเป็นดั่งบ่วงบากล่องหน้า (foreshadow)
 ถึงลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับแฟรงค์ มิดที่โดโรรีใช้มีดจี้ที่อวัยวะเพศของเจฟฟรีย์ตรงกับการ
 ข่มขู่เรื่องการตัดองคชาต (Castration Complex)

เห็นได้ว่าการจ้องมองของผู้หญิงไม่อาจมีอำนาจในการควบคุมได้หากไม่มีกำลังเสริมอื่น ๆ
 อย่างไรก็ตามโดโรรีก็ยังคงติดอยู่กับบทบาทที่เป็นผู้ด้อยกว่าของผู้หญิง เธอคุกเข่าลงและเริ่มเล้าโลม
 เจฟฟรีย์ปลานถามเขาว่าชอบใจหรือไม่ เธอพยายามทำให้เขาพึงพอใจถึงแม้ว่าเธอจะเป็นฝ่ายมีอำนาจ
 เหนือเขาก็ตาม โดโรรีสั่งไม่ให้เจฟฟรีย์มองเธอจากนั้นก็บังคับให้เขามีเพศสัมพันธ์กับเธอ แต่เมื่อมี
 เสียงเคาะประตูดังขึ้นโดโรรีก็กลับลงนลานไล่ให้เจฟฟรีย์เข้าไปซ่อนตัวอยู่ในตู้เสื้อผ้าอีกครั้ง

โดโรรีไปเปิดประตู แฟรงค์ก้าวเข้ามาพร้อมกับคำสบลและการออกคำสั่ง เขาทำให้โดโรรีเป็น
 ทาสของเขา เขาพูดจาหยาบคายกับโดโรรีและออกคำสั่งให้เธอทำทุกอย่างตามที่เขาต้องการ แฟรงค์อยู่
 ในบทบาทของพ่อที่ก้าวร้าว รุนแรงและหยาบคายในโครงสร้างแบบอิตัล แต่เมื่อเขาออกคำสั่งให้โดโรรี
 แยกขาออกเพื่อที่เธอจะได้จ้องมองอวัยวะเพศของเธออย่างชัดเจน แฟรงค์ได้มาเล่นบทบาทของลูกใน
 โครงสร้างเดียวกัน กลวิธีการถ่ายภาพที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนบทบาทของแฟรงค์ที่ผู้กำกับใช้เป็น
 จุดที่น่าสนใจมาก เขาใช้ภาพในลักษณะ overshoulder shot ของโดโรรีโดยเริ่มจากทางด้านซ้ายของ
 เธอ เมื่อมองผ่านไหล่ทางด้านซ้ายของโดโรรีเราจะเห็นภาพของแฟรงค์ที่กำลังแสดงบทบาทของพ่อ
 แฟรงค์แสดงท่าทางเกรี้ยวกราด กล้องเริ่มแพนจากจุดนั้นผ่านด้านหลังของโดโรรีและมาหยุดที่ไหล่
 ด้านขวาของเธอ แฟรงค์ได้แสดงท่าทางเหมือนเด็กเมื่อประกอบกับคำพูดของเขาทำให้เราเข้าใจได้
 ทันทีว่าขณะนี้แฟรงค์ที่เราเห็นอยู่ในบทบาทของลูก มิใช่บทบาทของพ่ออีกต่อไป เจฟฟรีย์ซึ่งซ่อนอยู่
 ในตู้เสื้อผ้าได้เห็นแฟรงค์ผลักโดโรรีลงไปพื้นและข่มขืนเธอ ทุกครั้งที่เธอมองแฟรงค์ เธอจะถูกตบหน้า
 และขู่อย่างกราดเกรี้ยวว่า

แฟรงค์ : แกห้ามมองฉันนะ อย่ามองฉัน อย่ามองฉัน พ่อกำลังจะมาแล้ว อย่ามองฉัน พ่อจะ
 มาแล้ว

เจฟฟรีย์ซึ่งแอบมองเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในตู้เสื้อผ้ารู้สึกผิดที่ได้เห็นฉากการข่มขืนโดยที่ตัวเขาเองไม่ได้เข้าไปช่วยเหลือโดโรธีแม้แต่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นเจฟฟรีย์ได้กลายเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เป็นฉากต้องห้าม เป็นฉากการร่วมเพศระหว่างพ่อและแม่ที่เด็กไม่ควรได้เห็น โดโรธีเป็นตัวแทนของแม่ แฟรงค์เป็นทั้งพ่อและลูกในโครงสร้างแบบอิดิปัล ในขณะที่เจฟฟรีย์เป็นเด็กที่ยังไม่มีสมรรถภาพทางเพศซึ่งได้เห็นฉากการร่วมเพศระหว่างพ่อและแม่ (Shattuc, 1992) ซึ่งตรงกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่ว่าสิ่งที่เด็กได้เห็นพ่อแม่ร่วมเพศกันตั้งแต่เขาเป็นเด็ก ๆ (Primal Scene) เด็กอาจเข้าใจผิด ผังใจในความคิดฝันว่าพ่ออาจทำร้ายแม่ หรือพ่อตัดองคชาตออกไปจากแม่ ทำให้แม่ไม่มีองคชาต หรือคิดกลับกันว่าแม่กำลังตัดองคชาตของพ่อออกไป เขาจึงกลัวการร่วมเพศ แต่จะผังใจแอบดูคนอื่นร่วมเพศด้วยความตื่นเต้น และอาจมาจากความกลัวว่าพ่อแม่จะจับได้ จะถูกลงโทษด้วยการถูกตัดองคชาต เพราะพ่อแม่ชอบขู่เด็กเล็กๆว่า ถ้าทำอะไรผิดจะตัดองคชาต ซึ่งเป็นสิ่งไม่ถูกต้องและไม่ควรทำเพราะเด็กจะกลัวและฝันไปเองได้ต่าง ๆ นานา (วิทยา นาควัชระ, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2541)

หลังจากที่แฟรงค์ออกไปจากห้องเจฟฟรีย์จึงออกมาลอบดูโดโรธี โดโรธีกลับพยายามยั่วยวนเจฟฟรีย์ให้มีเพศสัมพันธ์กับเธอ กล้องได้ทำหน้าที่แทนสายตาและความรู้สึกของเจฟฟรีย์อีกครั้ง ภาพของโดโรธีในตอนแรกจะเป็นภาพ Middle shot แต่เมื่อเธอรุกเร้าเจฟฟรีย์มากขึ้นภาพที่ตัดมาที่โดโรธีเปลี่ยนเป็นภาพ Close up ใบหน้าของเธออย่างชัดเจน จนสุดท้ายกล้องได้จับภาพแบบ extreme close up ที่ริมฝีปากทาลิปสติสีแดงสดของโดโรธี กล้องทำหน้าที่แทนสายตาของเจฟฟรีย์ที่จ้องมองโดโรธีและแสดงความรู้สึกที่เขามีต่อเธอภาพที่ขยายให้เห็นใบหน้าของโดโรธีอย่างชัดเจนแสดงให้เห็นว่าเจฟฟรีย์พุ่งความสนใจและความรู้สึกทั้งหมดไปที่เธอ ภาพ extreme close up ของริมฝีปากสีแดงสดของโดโรธีแสดงให้เห็นถึงความต้องการและความคาดหวังทางเพศที่เจฟฟรีย์มีต่อโดโรธี การจ้องมองของเจฟฟรีย์ได้เปลี่ยนจากการจ้องมองอย่างเห็นใจของพยานที่เห็นฉากการข่มขืน มาเป็นการแอบมองจ้องดูที่เปี่ยมไปด้วยความต้องการทางเพศอย่างรุนแรง แต่เมื่อโดโรธีพยายามให้เจฟฟรีย์ทုปตีเธอเพื่อกระตุ้นให้เกิดความสุข เจฟฟรีย์ปฏิเสธ เธอจึงผละออกจากเจฟฟรีย์ เจฟฟรีย์ไม่เข้าใจว่าการแอบมองจ้องดูของเขานั้นมีความรุนแรงเท่ากับการทูบตีเพียงแต่ผลพวงของความรุนแรงนั้นเกิดขึ้นที่จิตใจไม่ใช่ร่างกาย เหมือนที่ Sigmund Freud (1905) ได้เคยกล่าวไว้ว่า การจ้องมองเป็นการกระทำที่พัฒนาจากการสัมผัส ซึ่งคำกล่าวของ Freud แสดงให้เห็นว่าการจ้องมองมีคุณลักษณะมากกว่าหรือเท่ากับการสัมผัสทางกาย ดังนั้นการจ้องมองจึงสามารถสื่อถึงความรัก ความห่วงใย ความเกลียดชัง ความรุนแรง และการควบคุมได้เหมือนที่การสัมผัสทำทุกประการ เพียงแต่ว่าผลที่เกิดจากการจ้องมองนั้นเกิดขึ้นกับจิตใจของผู้จ้องมองและผู้ถูกจ้องมอง มิได้เกิดขึ้นกับร่างกาย อย่างไรก็ตามผลที่เกิดขึ้นกับจิตใจนั้นมักจะ

มีผลที่รุนแรงกว่าผลที่เกิดขึ้นกับร่างกายเสมอ

ในขณะที่โดโรธีเดินเข้าไปในห้องน้ำเจฟฟรีย์รีบสวมเสื้อผ้าเตรียมตัวออกไปจากห้อง แต่ความอยากรู้อยากเห็นของเขาได้กลับมาครอบงำเขาอีกครั้ง เจฟฟรีย์กลับไปเล่นบทบาทของผู้แอบมองจ้องดูที่ทำหน้าที่สืบสวนหาความจริงอีก เขาคุกเข่าความหาภาพที่โดโรธีซ่อนเอาไว้ได้เก้าอี้ยาวขึ้นมาดู ภาพที่เขาเห็นทำให้เจฟฟรีย์พอจะปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้ ภาพในกรอบรูปเป็นภาพของชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังอุ้มเด็กชายอยู่ เมื่อเจฟฟรีย์พลิกดูข้างหลังภาพเขาได้เห็นทะเบียนสมรสระหว่างโดโรธีกับชายชื่อโดนัลด์ เจฟฟรีย์ได้พบความลับมากมายที่โดโรธีพยายามซุกซ่อนเอาไว้ ความลับที่กระทั่งตำรวจที่จับตามองโดโรธีตลอดเวลาอย่างไม่เคยได้รับรู้ เขาได้ทราบที่โดโรธีตกเป็นทาสของแฟรงค์เพราะแฟรงค์จับสามีและลูกของเธอไป ใบหูข้างซ้ายที่ถูกตัดออกมานั้นเป็นใบหูของดอนที่แฟรงค์ใช้ขู่โดโรธี "ไม่ให้ฆ่าตัวตาย เพราะก่อนที่แฟรงค์จะออกจากห้องเขาพูดกับโดโรธีว่า "แกต้องชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อแวนโกะ" แวนโกะเป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงที่ตัดหูข้างขวาของตัวเองออกไปข้างหนึ่ง ทำให้เจฟฟรีย์พอจะอนุมานได้ว่าหูข้างนั้นเป็นของดอน นอกจากนี้เขายังได้ล่วงรู้ว่าโดโรธีมีความผิดปกติที่เรียกว่ามาโซคิสต์ (Mashochism) อีกด้วย เมื่อผู้แอบมองจ้องดูได้รับรู้สิ่งที่เขาต้องการแล้วเขาจึงออกไปจากห้อง

แต่ถึงแม้เจฟฟรีย์จะรู้เรื่องราวมากมายเกี่ยวกับคดีใบหูที่เขาพบ แต่เขาก็ไม่สามารถนำสิ่งที่เขาจะไปบอกตำรวจได้เพราะเขาได้ข้อมูลอย่างผิดกฎหมาย

แซนดี้ : เอาละ เธอจะไม่บอกเรื่องที่เธอได้รู้ได้เห็นให้ฉันรู้เธอ

เจฟฟรีย์ : ตกลง โลกนี้มันประหลาดจริง ๆ นะแซนดี้ โดโรธี วัลเลน แต่งงานกับผู้ชายชื่อ ดอน พวกเขามีลูกชายด้วยกันคนหนึ่ง ผมคิดว่าลูกชายและสามีของเธอถูกผู้ชายชื่อแฟรงค์ลักพาตัวไป ที่แฟรงค์ทำแบบนี้ก็เพื่อบังคับให้โดโรธีทำอะไร ๆ ให้เขา ผมคิดว่าเธออยากจะตาย ผมคิดว่าหูที่ผมพบเป็นหูที่แฟรงค์ตัดจากสามีของเธอเพื่อเป็นการเตือนให้เธอมีชีวิตอยู่ แฟรงค์เป็น...เออ...แฟรงค์เป็นคนที่น่าอับตรรกามาก

แซนดี้ : โอ พระเจ้า คุณจะไม่ไปบอกพ่อของฉันหรือคะ

เจฟฟรีย์ : ไม่ ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ ผมไม่สามารถพิสูจน์เรื่องเหล่านี้ได้ ผมได้ข้อมูลเหล่านี้ด้วยวิธีที่ผิดกฎหมาย และคุณอาจจะต้องมีปัญหายุ่งยากอีกด้วย

แซนดี้ : คุณเห็นเรื่องราวต่าง ๆ มากมายเหลือเกินสำหรับคืนหนึ่ง มันเป็นโลกที่ประหลาดจริง ๆ

เจฟฟรีย์ : ทำไมถึงต้องมีคนอย่างแฟรงค์อยู่ด้วย ทำไมโลกนี้ถึงได้มีเรื่องยุ่งยากมากมายนัก

จากบทสนทนาทำให้เราได้ทราบถึงข้อสันนิษฐานของเจฟฟรีย์ และได้ทราบว่าเขาไม่สามารถนำเรื่องที่เขาได้พบเห็นไปแจ้งตำรวจได้ เนื่องจากสาเหตุที่ว่าเขาได้ข้อมูลเหล่านี้มาด้วยวิธีที่ผิดกฎหมาย ผู้กำกับต้องการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างการแอบมองจ้องดูเพื่อการสืบสวนของประชาชนและการแอบมองจ้องดูเพื่อการสืบสวนของตำรวจนักสืบ การแอบมองจ้องดูเพื่อการสืบสวนนั้นเป็นสิ่งที่สงวนเอาไว้สำหรับบรรดาดำรวจนักสืบเท่านั้นซึ่งถือเป็นการให้อำนาจพิเศษแก่ตำรวจในการบุกรุกความเป็นส่วนตัวของปัจเจกบุคคล และการทำให้เรื่องส่วนตัวกลายเป็นเรื่องของส่วนรวม แต่การแอบมองจ้องดูของพวกตำรวจนักสืบก็ยังมีกฎหมายต่าง ๆ ควบคุมจึงไม่อาจที่จะได้พบข้อมูลที่ซุกซ่อนอยู่เหมือนอย่างที่เจฟฟรีย์ได้พบ ส่วนการแอบมองจ้องดูของเจฟฟรีย์นั้นเป็นการแอบมองจ้องดูที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย เจฟฟรีย์จะต้องได้รับโทษทั้งจากรัฐและจากสังคมหากมีใครทราบว่าเขาเข้าไปแอบดูชีวิตผู้อื่นถึงในห้องพัก นอกจากนี้ผู้แอบมองจ้องดูอย่างเจฟฟรีย์ยังรู้สึกผูกพันและต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่ตัวเองพบเห็น เจฟฟรีย์รู้สึกผิดที่ได้รู้ได้เห็นการก่ออาชญากรรมแต่ไม่ได้เข้าไปช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้าย ดังนั้นเขาจึงรู้สึกว่าตัวเองมีส่วนต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น

ความรู้สึกผิดและความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องบทบาททางเพศทำให้เจฟฟรีย์หวนกลับไปหาโดโรธีอีก เขาได้มีความสัมพันธ์กับโดโรธีจนในที่สุดเขาได้รับเอาลักษณะพ่อที่แฟรงค์แสดงมาใช้กับโดโรธี เจฟฟรีย์กับโดโรธีมีความสัมพันธ์แบบซาโด-มาโซคิสต์ (Sado-masochism) เหมือนกับความสัมพันธ์ระหว่างโดโรธีกับแฟรงค์ เจฟฟรีย์ได้ตามสืบเรื่องราวของแฟรงค์และบันทึกภาพการก่ออาชญากรรมของแฟรงค์ไว้เป็นหลักฐาน เมื่อแฟรงค์รู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างโดโรธีกับเจฟฟรีย์ ทั้งสองได้ถูกแฟรงค์ลงโทษอย่างหนัก แฟรงค์และพรรคพวกทำร้ายเจฟฟรีย์ จากนั้นก็ฆ่าสามีของโดโรธีและทุบตีโดโรธีจนบาดเจ็บสาหัส ผู้แอบมองจ้องดูอย่างเจฟฟรีย์ไม่สามารถช่วยเหลือโดโรธีและครอบครัวให้พ้นจากการคุกคามของแฟรงค์ และตัวเจฟฟรีย์เองก็ไม่อาจทำลายแฟรงค์ที่อยู่ในตัวเขาได้ สุดท้ายเจฟฟรีย์จึงไปแจ้งความกับตำรวจเพื่อให้ช่วยคลี่คลายเรื่องต่างๆ เมื่อเจฟฟรีย์ต้องเผชิญหน้ากับแฟรงค์อีกครั้งเขาต้องเลือกระหว่างการรับถ่ายถอดลักษณะความเป็นพ่อที่มีความผิดปกติแบบแฟรงค์และบทบาทความเป็นพ่อที่ปกติดังที่พ่อของเขาและพ่อของแซนดี้เป็น สุดท้ายเจฟฟรีย์จึงเลือกบทบาทของพ่อที่สังคมยอมรับมาเป็นแบบอย่างของตัวเองต่อไป เจฟฟรีย์จึงเป็นผู้ฆ่าแฟรงค์ การฆ่าแฟรงค์มีความหมายซ่อนอยู่คือ การฆ่าตัวตนทางด้านเลวร้ายของเจฟฟรีย์ ดังนั้นเจฟฟรีย์ที่เราได้เห็นในฉากจบจึงเป็นเจฟฟรีย์ที่ดำเนินชีวิตปกติและก้าวตามบทบาทของพ่อที่พ่อของเขาและพ่อของแซนดี้เป็น

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

โดโรธีเป็นผู้ถูกแอบมองจ้องดูที่เริ่มจากการไม่รู้ตัวว่าถูกจ้องมอง ต่อมาเมื่อเธอรู้ตัวว่ามีคนแอบมองเธออยู่ เธอได้พยายามยุติการจ้องมองนั้น และได้พยายามเปลี่ยนบทบาทของตัวเองจากผู้ถูกจ้องมองเป็นผู้ควบคุมการจ้องมอง อย่างไรก็ตามโดโรธีก็ต้องตกเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองของแฟรงค์อย่างไม่รู้ทางหลีกเลี่ยงได้ แต่ตัวเธอกลับยินยอมให้การจ้องมองนั้นดำเนินต่อไป

ในตอนแรกโดโรธีตกเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองของเจฟฟรีย์โดยที่เธอเองก็ไม่รู้ตัว เมื่อเธอรู้ว่ามีคนแอบมองเธออยู่ โดโรธีได้ใช้มีดขู่ว่าจะแทงเจฟฟรีย์ให้หนีออกจากที่ซ่อน จากนั้นเธอจึงเปลี่ยนสถานะภาพของตัวเองให้เป็นผู้จ้องมองแทนโดยปฏิเสธการจ้องมองของเจฟฟรีย์ เธอขู่ว่าจะแทงเจฟฟรีย์ไม่ให้มองเธอในขณะที่เธอจ้องมองและสัมผัสสร้างเปลือยของเขา เห็นได้ว่าโดโรธีพยายามเปลี่ยนบทบาทของตัวเองจากการเป็นผู้ถูกจ้องมองมาเป็นผู้จ้องมอง เพราะโดยปกติโดโรธีมักจะตกเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองของแฟรงค์อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อมีโอกาสเธอจึงพยายามจะเข้าครอบครองบทบาทของการเป็นผู้จ้องมองบ้าง เพราะการเป็นผู้จ้องมองคือการควบคุม เป็นลักษณะหนึ่งของพวกชาติสัมพันธ์ เธอรู้สึกพอใจที่เห็นเจฟฟรีย์หวาดกลัวและตื่นเต้นในเวลาเดียวกัน ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นเหมือนภาพสะท้อนความสัมพันธ์ของเธอกับแฟรงค์นั่นเอง เมื่อแฟรงค์มาถึงห้องของเธอโดโรธีก็ตกเป็นผู้ถูกจ้องมองอีกครั้ง เธอได้รับความพึงพอใจทางเพศจากการถูกรบกวน และถูกควบคุม การถูกจ้องมองทำให้โดโรธีรู้สึกตื่นเต้น เห็นได้ว่าเมื่อเธอได้พบกับเจฟฟรีย์อีกครั้งหนึ่งเธอสารภาพกับเจฟฟรีย์ว่าเธอพยายามมองหาเขาในตู้เสื้อผ้าด้วยความหวังว่าจะได้พบเขาอีก

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

เดวิด ลินซ์ทำภาพยนตร์เรื่อง *Blue Velvet* โดยเริ่มจากความคิดเพียงแค่ว่าเขาต้องการจะเข้าไปแอบดูผู้หญิงคนหนึ่งในห้องพักของเธอตลอดทั้งคืน

"ผมอยากจะแอบเข้าไปในห้องของผู้หญิงเพื่อจ้องมองเธอตลอดทั้งคืน ผมมีความคิดไว้ในขณะที่ผมกำลังแอบดูผู้หญิงคนนั้นอยู่ผมจะเห็นอะไรบางอย่างซึ่งต่อมาเป็นเบาะแสให้กับการคลี่คลายคดีฆาตกรรม ผมคิดว่าใคร ๆ ก็คงจะตื่นเต้นกับเรื่องแบบนี้ การที่เราสามารถมองเข้าไปในโลกที่

เราไม่สามารถจะเข้าไปได้นั้นคือสิ่งที่วิเศษมาก ๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์ ทุกคนสามารถเป็นผู้แอบมองจ้องดูได้ การแอบมองมันก็เหมือนกับการดูโทรทัศน์ ถ้าหากเราก้าวเข้าไปอีกขั้นหนึ่งเราก็จะเริ่มอยากจ้องมองสิ่งที่มันเกิดขึ้นจริง"

ดังนั้นการแอบมองจ้องดูของตัวละครเอกจึงเป็นเหตุการณ์หลักที่ทำให้เขาได้ค้นพบเรื่องราวที่ลึกลับและยากที่จะเข้าใจ ความลึกลับดังกล่าวมีทั้งความลึกลับที่เกิดขึ้นในสิ่งที่แวดล้อมเขาอยู่ รวมไปถึงความลึกลับที่เกิดขึ้นในจิตใจของตัวละครเอกด้วย

เจฟฟรีเป็นตัวแทนของภาพ ส่วนแซนดี้เป็นตัวแทนของเสียงซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักในภาพยนตร์ การรับรู้ของเจฟฟรีจะเน้นที่ภาพเป็นหลัก เห็นได้ว่าเจฟฟรีเป็นผู้ที่เข้าไปแอบมองและจ้องดูเพื่อสืบหาข้อเท็จจริงที่อยู่เบื้องหลังใบหูลึกลับที่เขาพบในขณะที่ยังไม่รู้ของแซนดี้จะเน้นที่การฟังซึ่งแซนดี้แอบฟังเรื่องการสืบสวนคดีจากห้องทำงานของพ่อของเธอ และหลังจากนั้นเธอจะเป็นผู้รับฟังการถ่ายทอดเรื่องราวที่เจฟฟรีเห็นอีกต่อหนึ่ง ส่วนผู้ชมนั้นเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่แอบดูและแอบฟังการกระทำของเจฟฟรีอยู่ตลอดเวลา

จากการที่เดวิด ลินซ์เป็นจิตรกรมาก่อนดังนั้นเขาจึงใช้สีเป็นเครื่องมือในการช่วยสื่อให้เห็นถึงลักษณะของตัวละครอย่างเด่นชัด โดยเฉพาะตัวละครหญิง และเมื่อเราเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังการใช้สีเพื่อบอกลักษณะนิสัยของตัวละครแล้วเราก็จะสามารถตีความลักษณะการแอบมองจ้องดูของตัวละครได้ลึกซึ้งขึ้น โดโรธีซึ่งเป็นผู้หญิงที่ลึกลับ เย้ายวน และมีความซับซ้อนในแง่ลักษณะนิสัย จะใช้น้ำเงิน และสีแดงในการแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะเหล่านี้ สีน้ำเงินเป็นสีที่มีแสดงให้เห็นถึงความเศร้า ความกดดันและเรื่องทางเพศ โดโรธีได้รับการแนะนำตัวว่าเป็น Blue Lady ซึ่งชื่อนี้มีความหมายซ้อนกันอยู่สองความหมาย ความหมายแรก คือ เป็นผู้หญิงที่มีความเศร้า และความรู้สึกถูกกดดัน ส่วนความหมายที่สองคือ ผู้หญิงที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศที่ผู้อื่นต่อต้าน นอกจากนี้แทบทุกครั้งที่ได้เห็นโดโรธี เราจะเห็นเธอในชุดสีน้ำเงินเสมอ ซึ่งภาพเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าผู้กำกับกำลังเล่นกับความหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศของสีน้ำเงิน ยิ่งไปกว่านั้นลิปสติกสีแดง รองเท้าแดง และผ้าขนหนูสีแดงของโดโรธียังเน้นให้เห็นว่าผู้กำกับใช้สีแดงเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเร่าร้อนทางกามารมณ์ ดังนั้นการจ้องมองของโดโรธีที่จ้องมองเจฟฟรีจึงเป็นการจ้องมองที่เต็มไปด้วยความรู้สึกทางเพศที่ร้อนแรงและมีอำนาจในการทำลายเหมือนไฟที่เผาผลาญทุกอย่าง เธอได้รับความพึงพอใจทางเพศเมื่อเธอจ้องมองและการได้ควบคุมเจฟฟรี การจ้องมองของเธอจึงมักจะเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศเป็นหลัก

ส่วนตัวละครที่เป็นผู้หญิงอีกตัวหนึ่ง คือ แซนดี้ สี่ที่มีความเกี่ยวข้องและใช้แสดงลักษณะตัวละครของแซนดี้เป็นสีชมพู และสีขาว ซึ่งทั้งสองสีนี้เป็นสีที่แสดงถึงความสดใส ความบริสุทธิ์ซึ่งตรงข้ามกับลักษณะของโคโรหรืออย่างสิ้นเชิง ดังนั้นลักษณะของการแอบมองจ้องดูของแซนดี้จึงเป็นไปในลักษณะที่อยู่ในขอบเขตของผู้หญิงที่ดีและสังคมยอมรับได้ แซนดี้เองก็มีความอยากรู้อย่างไรก็ตามลับต่าง ๆ เธอจึงแอบฟังความลับของการสืบคดีต่าง ๆ จากห้องทำงานของพ่อของเธอ การได้รู้เรื่องเหล่านี้ทำให้เธอรู้สึกเป็นคนสำคัญเพราะเธอได้รับรู้เรื่องที่คนอื่นไม่อยากจะรู้ และเมื่อเธอต้องการทราบเรื่องราวเกี่ยวกับความลับเพิ่มเธอก็ไม่ได้เป็นคนที่ออกไปทำการสืบหาเรื่องราวด้วยตัวเอง แต่เธอให้เจฟฟรีย์เป็นคนออกไปหาข้อมูลเพิ่มเติมแล้วค่อยมาเล่าให้เธอฟังอีกทอดหนึ่ง เธอคือผู้แอบมองจ้องดูที่อยู่ในกรอบประเพณีอันดีงาม การแอบมองจ้องดูของเธอไม่มีความก้าวร้าวและแทบจะไม่มีเรื่องทางเพศเจือปนอยู่เลย

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Sex, Lies and Videotape

1. ลักษณะของการแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

เกรแฮมเป็นชายหนุ่มที่ไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างคนปกติได้เนื่องจากความรู้สึกผิดที่มีต่ออดีตเพื่อนหญิงของเขา ความรู้สึกผิดในการเป็นคนโกหกของเขาทำให้เขาไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับผู้หญิงคนใด ๆ ได้ เกรแฮมปิดตัวเองและพยายามปิดบังปัญหาของเขาจากคนอื่น เขาไม่ยอมพูดคุยกับใครเพื่อแก้ปัญหาค่าในจิตใจของเขา เกรแฮมตั้งข้อแม้มากมายสำหรับคนที่จะเป็นผู้รับฟังและให้คำแนะนำในการแก้ปัญหากับเขา เกรแฮมรู้สึกหวาดกลัวการเปิดเผยเรื่องราวของตัวเอง เขาเห็นว่าการไปปรึกษาจิตแพทย์เป็นเรื่องไร้สาระ เกรแฮมเคยไปปรึกษาจิตแพทย์แต่เขารู้สึกว่าวิธีการนี้ไม่เหมาะสมสำหรับเขา เพราะเขาไม่ยอมเปิดเผยเรื่องราวที่เป็นปมปัญหาของเขาให้กับจิตแพทย์ทราบ เขาโกหกจิตแพทย์ตลอดเวลาตั้งนั้นการรักษาจึงไม่เป็นผล เช่นเดียวกับแอน ภรรยาของจอห์นที่เป็นเพื่อนสนิทกับเกรแฮมเมื่อสมัยที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัย แอนไม่ยอมเปิดเผยความรู้สึกในใจลึก ๆ ของเธอให้ผู้ใดทราบแม้กระทั่งจิตแพทย์ที่เธอไปปรึกษาอยู่ เกรแฮมไม่ยอมฟังคำแนะนำของคนต่างเพศที่ไม่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเขา สำหรับเกรแฮม ผู้หญิงเป็นสิ่งที่ลึกลับที่อยากจะเข้าใจ เขาไม่สามารถมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใครได้เพราะเขากลัวว่าเขาจะถูกผู้อื่นทำร้ายจิตใจ และในทางตรงข้ามเกรแฮมกลัวว่า

เขาจะทำร้ายผู้อื่นด้วยการโกหก เกรแฮมเห็นว่าความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกันเป็นต้นเหตุให้คนสองคนเริ่มต้นโกหกกัน นี่เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกรแฮมไม่อาจมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใดได้อีก นอกจากนี้เกรแฮมยังกลายเป็นคนที่ไม่ยอมโกหกไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ วิธีเดียวที่จะทำให้เกรแฮมมีความสุขทางเพศได้ก็คือการดูเทปวิดีโอที่เขาสัมภาษณ์ผู้หญิงเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของพวกเขา การจ้องมองของเขาเป็นการจ้องมองเพื่อความพึงพอใจทางเพศเป็นหลัก กล้องถ่ายวิดีโอเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำให้ผู้หญิงที่มีชีวิตจิตใจกลายเป็นวัตถุที่เขาจะต้องค้นหาความจริงเกี่ยวกับพวกเธอให้ได้ กล้องถ่ายวิดีโอได้ทำให้ผู้หญิงเหล่านั้นกลายเป็นเพียงวัตถุชนิดหนึ่ง ผู้หญิงที่มีชีวิตจิตใจมีเลือดมีเนื้อเป็นอันตรายนเกินไปสำหรับเกรแฮม เขาจึงทำให้พวกเธอกลายเป็นเพียงเทปวิดีโอที่เขาจะพกพาไปที่ไหนก็ได้ เขาเป็นเจ้าของเทปเหล่านั้นและเขาสามารถหยิบขึ้นมาใช้งานเมื่อไรก็ได้ที่ต้องการ ยิ่งไปกว่านั้นเทปเหล่านั้นยังไม่สามารถทำร้ายเขาได้และในขณะเดียวกันเขาไม่อาจทำร้ายผู้หญิงที่อยู่ในเทปได้

ฉากที่เกรแฮมได้พบกับแอนเป็นครั้งแรกเขาจ้องมองเธอและตรวจสอบเธออย่างละเอียด จากนั้นเขาจึงตั้งคำถามมากมายให้แอนตอบ เขาอยากรู้เรื่องราวทุกอย่างเกี่ยวกับวัตถุแห่งการจ้องมองของเขาและเขาจะต้องรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับวัตถุนั้นให้ได้

เกรแฮม : คุณเคยออกโทรทัศน์บ้างหรือเปล่า

แอน : โทรทัศน์หรือคะ

เกรแฮม : ใช่ค่ะ

แอน : ไม่ ไม่เคยหรอกค่ะ ทำไมคะ

เกรแฮม : เออ....ผมแค่อยากรู้นะครับ

และ

เกรแฮม : คุณชอบการแต่งงานหรือเปล่า

แอน : เออ ค่ะ ก็ดีนี่คะ

เกรแฮม : แล้วชอบเรื่องอะไรล่ะครับ ผม ผมไม่ได้อยากจะทำเป็นวิพากษ์วิจารณ์นะครับ ผมแค่อยากรู้เท่านั้นเอง

แอน : เออ ก็ เรื่องความมั่นคงของชีวิตแต่งงาน เรื่องนั้นมันจริงทีเดียว เรามีบ้าน และฉันก็ชอบจุดนี้มาก .....

จากบทสนทนาเหล่านี้เราได้ทราบว่าเกรแฮมรู้สึกสนใจแอน และเขาพยายามสืบสาวเรื่องราวที่

เกี่ยวกับเธอ เขาต้องการทำให้เธอเป็นวัตถุแห่งการจ้องมองเพื่อความพึงพอใจทางเพศของเขา เกรแฮม ต้องการรู้เรื่องราวทุกอย่างเกี่ยวกับแอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวเกี่ยวกับการแต่งงานของเธอ ซึ่งการตั้งคำถามเกี่ยวกับการแต่งงานของเกรแฮมนั้นมีนัยยะว่าเขาต้องการรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของเธอ

ในฉากที่เกรแฮม จอห์น และแอนนั่งทานอาหารด้วยกันที่บ้านของจอห์น เห็นได้ชัดเจนว่า ความต้องการและความสนใจของเกรแฮมพุ่งไปที่แอน เขาตรวจสอบและตั้งคำถามเธอมากมาย เมื่อจอห์นพูดคุยกับเกรแฮมนั้นดูเหมือนเป็นการพูดแทรกและทำให้เกรแฮมรำคาญใจ ผู้กำกับได้จัดให้แอนและเกรแฮมนั่งหันหน้าเข้าหากันโดยที่มีจอห์นซึ่งเป็นเหมือนส่วนเกินของการสนทนานั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ

เห็นได้ว่าในแทบทุกฉากที่เกรแฮมและแอนอยู่ด้วยกันบทสนทนาของพวกเขาจะเป็นไปในรูปแบบของการถาม ตอบ โดยที่เกรแฮมทำหน้าที่ตั้งคำถาม ส่วนแอนเป็นผู้ตอบ นอกจากนี้ผู้กำกับยังจัดให้ทั้งสองนั่งตรงข้ามกันตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็ฉากที่เกรแฮมพบกับแอนเป็นครั้งแรก ฉากที่โต๊ะอาหารที่บ้านมิลเลอรี่ ฉากในร้านอาหาร หรือฉากที่แอนให้เกรแฮมสัมภาษณ์เธอ การจัดให้ทั้งสองนั่งในตำแหน่งดังกล่าวทำให้เกิดความหมายที่ซ้อนกันอยู่สองความหมาย คือ ความหมายแรกการจัดให้ตัวละครทั้งสองนั่งตรงข้ามกันจะทำให้ดูเหมือนกับว่าพวกเขากำลังส่องกระจกอยู่ พวกเขา กำลังจ้องมองดูภาพสะท้อนของตนเอง พวกเขาจ้องมอง ตรวจสอบและพูดคุยกับเงาในกระจกอย่างเปิดเผย จริใจด้วยความรู้สึกที่เงาสะท้อนของตนไม่มีวันหันมาทำร้ายตนแน่นอน การจ้องมองเงาสะท้อนของตัวเองทำให้พวกเขาได้เห็นตัวเองได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวเองมากขึ้น ส่วนความหมายที่สองคือการจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอย่างพิถีพิถะระหับวกกับการพูดคุยอย่างจริงจังทำให้ได้เรียนรู้ถึงปัญหาและความคิดของฝ่ายตรงข้ามได้ลึกซึ้งและชัดเจนมากขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่าคนเรามักจะมองข้ามปัญหาของตัวเองและหันไปจ้องมองปัญหาของคนอื่นด้วยความสนใจเสมอ ดังนั้นการมองภาพของตนเองย่อมเต็มไปด้วยการมองแบบเข้าข้างตนเอง หรือไม่เช่นนั้นก็พยายามไม่มองส่วนที่บกพร่องของตนเอง แต่เมื่อเราจ้องมองคนอื่นเราจะจ้องมองหาปัญหาของเขาเพราะคนเราทุกคนมีความอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวของคนอื่นอยู่ตลอดเวลา ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นได้ชัดเจนคือฉากที่แอนขอให้เกรแฮมถ่ายวิดีโอการสัมภาษณ์ตัวเธอ ในฉากนี้เราจะเห็นภาพ Long shot ของเกรแฮมและแอนนั่งประจันหน้ากัน ทั้งสองคนใส่เสื้อสีดำใส่กางเกงยีนส์ พวกเขา นั่งจ้องหน้ากันซึ่งทำให้ดูเหมือนกับว่าพวกเขากำลังจ้องมองเงาสะท้อนในกระจกอย่างพิถีพิถะระหับ หลังจากนั้นพวกเขาต่างแก้ปมปัญหาที่ค้างคาอยู่ในใจของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างได้ผล

เกรแฮมจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์กับวัตถุแห่งการจ้องมองของเขาเพราะมันทำให้เขารู้สึก ตื่นเต้นเร้าใจที่ได้ทำการสืบสวนผู้หญิงเหล่านั้นด้วยตัวของเขาเอง ด้วยเหตุนี้การดูภาพยนตร์หรือ หนังสือโป๊อื่น ๆ จึงไม่ได้ทำให้เขาตื่นเต้น

ซินเธีย : จอห์น เราไม่ได้กำลังพูดถึงความลับทางทหารอยู่นะ นี่มันเป็นแค่เทปที่เขาถ่ายเอาไว้
ไว้เพื่อดูเพื่อความตื่นเต้นเท่านั้น

จอห์น : เขาไม่ได้นอนกับพวกเธอหรอก พวกเขาเอาแต่คุยกันเท่านั้นเองหรือ

ซินเธีย : พวกเขานั่งคุยกัน

จอห์น : ผมว่าผมคงเกือบจะเข้าใจเขาแน่ถ้าหากว่าเขานอนกับพวกหล่อน ผมหมายความว่า ผม "เกือบ" จะเข้าใจนะ แต่ทำไมเขาถึงไม่ไปหาซื้อนิตยสารหรือหนังสือโป๊หรืออะไรสักอย่างแทนล่ะ

ซินเธีย : มันไม่ได้ผล เขาต้องรู้จักพวกเธอ และได้โต้ตอบกับพวกเธอ

จอห์น : ได้ตอบหรือ มันจะหมายความว่าอะไรก็ตามที่ แล้วเธอจำเป็นต้องช่วยตัวเองต่อหน้า
เขาด้วยหรือ

ซินเธีย : ก็ฉันรู้สึกอย่างนั้นนี่นา พระเจ้า เธอกับแอนนี่เหมือนกับ.....

จากคำพูดของซินเธียกับจอห์นทำให้เราทราบว่าเกรแฮมจำเป็นต้องได้โต้ตอบกับวัตถุแห่งการ
จ้องมองของเขาเขาต้องการทราบความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องประสบการณ์ทางเพศของผู้หญิงเหล่านั้น
และเขาได้ใช้กล้องถ่ายวิดีโอเป็นเครื่องมือในการสืบหาความจริงเกี่ยวกับผู้หญิงและประสบการณ์ทางเพศ
ของพวกเธอ รวมไปถึงสิ่งที่พวกเธอจินตนาการถึงด้วย เห็นได้ว่าการแอบมองและการจ้องดูของเกรแฮม
เป็นไปเพื่อที่จะคลี่คลายความสับสนของผู้หญิงและเพื่อความพึงพอใจทางเพศของตนเอง ทั้งนี้เป็น
เพราะว่าภาพของผู้หญิงมักจะคุกคามผู้ชายหรือก่อให้เกิดความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับเรื่องการตัด
องคชาตเสมอ ผู้ชาย มีทางออกสองทางที่จะหลบหนีจากความไม่สบายใจนี้ : หนึ่ง การเข้าไปตรวจสอบ
ผู้หญิงเพื่อคลี่คลายความสับสนของเธอ หรือสองทำให้การไม่ยอมรับเรื่องการตัดองคชาตสมบูรณ์ด้วย
การทำให้ภาพของผู้หญิงกลายเป็นสิ่งที่กระตุ้นกามตัณหาแทน ดังนั้นภาพของพวกเธอจะได้ไม่เป็น
อันตรายต่อตัวเขา ทางออกทางที่หนึ่งมักมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจ
ของตัวเอง หรือ ซาดิสม์ (sadism) ความพึงพอใจเกิดจากการสืบหาความผิด (ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
การตัดองคชาต) การได้ควบคุมผู้ที่กระทำผิดด้วยการลงโทษหรือการให้อภัย การทำร้ายหรือทรมานผู้อื่น
เพื่อความพอใจของตัวเองนั้นอาจเป็นการบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวบุคคลนั้นก็ไม่ได้

ส่วนทางออกทางที่สองนั้นจะทำให้รูปโฉมของวัตถุที่ถูกจ้องมองสวยงามขึ้นหรือทำให้มีสภาพที่น่าพึงพอใจ ความหมกมุ่นกับการจ้องมองเพื่อความสุขทางเพศนี้เป็นสัญชาตญาณทางเพศที่เน้นการแอบมองจ้องดู เพียงอย่างเดียว (Mulvey, 1975/1989)

การแอบมองและจ้องดูของเกรแฮมเป็นไปเพื่อการคลี่คลายความสับสนของผู้หญิง โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศของพวกเธอ เกรแฮมได้รับความพึงพอใจจากการที่ได้ทราบเรื่องราวที่ผิดศีลธรรมที่ผู้หญิงเหล่านั้นได้เคยกระทำ หรือคิดฝันว่าจะกระทำ เมื่อเขาได้ทราบเรื่องราวเหล่านั้น เกรแฮมจะรู้สึกมีอำนาจเหนือผู้หญิงเหล่านั้นเพราะเขาเป็นผู้ที่ล่วงรู้ความลับที่เธอไม่ยอมเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ นอกจากนี้การที่เขาจับฟังเรื่องประสบการณ์และจินตนาการทางเพศของพวกเธอทำให้เกรแฮมได้ทำหน้าที่เสมือนบาทหลวงที่รับฟังคนบาปมาสารภาพผิด บาทหลวงเป็นเหมือนหนึ่งคนที่ไร้ความสามารถทางเพศเพราะพวกท่านจะต้องรักษาพรหมจรรย์ บาทหลวงจึงเป็นพวกไร้เพศ (asexual) เหมือนกับเกรแฮมซึ่งไม่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงได้ เกรแฮมจับฟังประสบการณ์ทางเพศของผู้หญิงที่เขาสัมภาษณ์อย่างสงบและไม่ได้กล่าวโทษพวกเธอ เกรแฮมให้อภัยพวกเธอสำหรับความผิดบาปทั้งหลายที่พวกเธอได้เคยกระทำ ผู้หญิงเหล่านั้นก็รู้สึกพอใจที่ได้สารภาพความลับที่เก็บเอาไว้ในใจมานาน พวกเธอจึงเต็มใจที่จะเล่าประสบการณ์ทางเพศของเธอให้เกรแฮมฟัง หลังจากการสัมภาษณ์ เกรแฮมจะนำเอาวิดีโอเทปที่สัมภาษณ์ผู้หญิงเหล่านั้นมาเป็นตัวกระตุ้นให้เขาเกิดความตื่นเต้นทางเพศ ซึ่งตรงกับกรแก้ปัญหาทางที่สองในเรื่องที่ภาพของผู้หญิงมักจะคุกคามผู้ชายหรือก่อให้เกิดความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับเรื่องการตัดองคชาตที่ Laura Mulvey ได้กล่าวไว้ เกรแฮมได้ทำให้ภาพของผู้หญิงกลายเป็นสิ่งที่กระตุ้นกามตัณหาไปเสีย ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงจะได้ไม่สามารถคุกคามหรือ ทำร้ายเขาได้

การที่เกรแฮมบอกกับผู้หญิงเหล่านั้นว่าเขาเป็นคนไร้สมรรถภาพทางเพศเป็นการทำให้ผู้หญิงทุกคนรู้สึกว่าเขาไม่เป็นอันตรายสำหรับพวกเธอ เพราะเกรแฮมเป็นผู้ชายที่ถูกทำให้กลายเป็นผู้หญิง (feminized) การที่เขาไม่สามารถเกิดการแข็งตัว (erection) ทำให้เขาอยู่ในสถานภาพเดียวกับผู้หญิงที่ไม่มีอวัยวะเพศชาย ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงทั้งหลายจึงรู้สึกสะดวกใจที่จะเปิดเผยเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศของเธอให้เกรแฮมได้รับทราบ ยิ่งไปกว่านั้นพวกเธอยังไว้ใจเขาด้วยว่าเขาจะไม่เอาเทปที่สัมภาษณ์พวกเธอไปใช้ในทางเสียหาย เหมือนที่จีนเรียกกล่าวว่า เธอไว้ใจเกรแฮมมากกว่าที่เธอไว้ใจจอห์นเสียอีก สำหรับผู้หญิงที่เกรแฮมได้สัมภาษณ์นั้นเกรแฮมเป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งที่พวกเธอจะทำอะไรต่อหน้าเขาก็ได้ เห็นได้ว่าการที่ผู้ชายไร้ความสามารถในทางเพศจะสูญเสียอำนาจของเพศชายโดยสิ้นเชิง ผู้หญิงจึงไม่

รู้สึกว่าเขาถูกคุกคาม ทั้งนี้เพราะเขาไม่สามารถใช้อำนาจของเพศชายในการทำร้าย หรือจัดลำดับพวกเขาได้ เกรแฮมจึงได้รับความไว้วางใจจากผู้หญิงหลายคนในการถ่ายวิดีโอเทปการสัมภาษณ์ประสบการณ์ทางเพศ ของพวกเขา

1.2 วิธีการในการแอบมองห้องดู

เกรแฮมใช้วิดีโอเป็นเครื่องมือในการแอบมองห้องดู ซึ่งลักษณะของกล้องวิดีโอ นั้นเป็นกล้องที่ไม่จำเป็นต้องนำไปล้างฟิล์ม เราสามารถนำสิ่งที่เราบันทึกภาพมาดูได้ในทันที นอกจากนี้ลักษณะ กรอบของวิดีโอยังมีสัดส่วนที่เล็กกว่ากรอบของกล้องถ่ายภาพยนตร์ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าสื่อวิดีโอนั้นเป็น สื่อที่เกิดขึ้นมาคู่กับสื่อโทรทัศน์ การถ่ายภาพในลักษณะพาโนรามาแบบกล้องถ่ายภาพยนตร์จึงเป็นการ สูญเปล่าเพราะไม่สามารถนำลงฉายในจอโทรทัศน์ได้ทั้งหมด กรอบของวิดีโอจึงเป็นกรอบที่เล็กลง ยิ่งไปกว่านั้นกล้องวิดีโอนั้นยังเป็นกล้องที่มักจะใช้ในการถ่ายภาพคนมากกว่าภาพสถานที่ ด้วยเหตุนี้การ เลือกใช้กล้องวิดีโอของเกรแฮมนั้นนอกจากจะสื่อให้เห็นถึงยุคสมัยที่เป็นสมัยปัจจุบันที่ต้องการความ รวดเร็วแล้วยังสื่อให้เห็นว่าสิ่งที่เกรแฮมสนใจที่จะบันทึกภาพก็คือ มนุษย์ นั่นเอง นอกจากนี้ภาพที่ ปรากฏในวิดีโอนั้นจะเป็นภาพในลักษณะ Close up ใบหน้าของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ การ Close up นั้น แสดงให้เห็นถึงความสนใจที่เกรแฮมมีต่อตัวคนที่เขาสัมภาษณ์ เพราะการ Close up เป็นการเลือกที่จะ จ้องมองเฉพาะในส่วนที่ให้ความสนใจเป็นพิเศษและการจ้องมองนั้นเป็นไปอย่างพิถีพิถันเพราะเหตุโดย ละเอียดย

2. ผลจากการแอบมองห้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดู

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองห้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและจ้องดูผู้อื่น

การแอบมองห้องดูของเกรแฮมนั้นเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้เขาไร้สมรรถภาพทางเพศ เพราะเมื่อ เขาสามารถใช้วิดีโอที่เขาสัมภาษณ์ผู้หญิงเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของพวกเขาก็เป็นตัวละครต้นความ ต้องการทางเพศ เกรแฮมจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้ความสนใจกับผู้หญิงต่อไป อย่างไรก็ตามเกรแฮม ก็ไม่อาจหยุดยั้งความอยากรู้อยากเห็นของตนเองได้ ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องทำการถ่ายวิดีโอการ สัมภาษณ์ผู้หญิงของเขาต่อไป

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและจ้องดู

ทำให้ผู้ถูกจ้องมองสามารถก้าวผ่านปมปัญหาของตัวเองได้ เพราะกล้องวิดีโอเจาะลึกเข้าไปในจิตใจของคนทุกคน ความเป็นวัตถุของกล้องวิดีโอทำให้ทุกคนรู้สึกไว้วางใจจนยอมเปิดเผยความลับที่ซุกซ่อนอยู่ในใจออกมา

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและจ้องดู

การเป็นผู้แอบมองจ้องดูของเกรแฮมทำให้เกรแฮมรู้สึกแปลกแยกจากคนในสังคม เขากลายเป็นคนที่ไม่โกหกผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ เขาเดินทางไปเรื่อย ๆ ไม่ทำงาน ไม่มีครอบครัว ไม่มีคนรัก สมบัติที่เขามีอยู่ คือ รถ กล้องถ่ายวิดีโอ และเสื้อผ้าอีกไม่กี่ชุด เกรแฮมรู้สึกว่าเขาเหนือกว่าคนอื่น ๆ ในสังคมในด้านศีลธรรมเพราะเขาเป็นคนที่เลิกการโกหกโดยเด็ดขาด อย่างไรก็ตามเกรแฮมก็ยังไม่อาจพูดความจริงกับตัวของเขาเองได้ เกรแฮมโกหกตัวเองเสมอว่าเขาเป็นคนที่ไม่มีปัญหาในขณะที่คนอื่น ๆ เป็นพวกที่มีปัญหามากมาย เกรแฮมหมกมุ่นอยู่กับการถ่ายวิดีโอบันทึกการสัมภาษณ์ผู้หญิงเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของพวกเธอเพราะเขาเห็นว่าเป็นวิธีการเดียวที่จะทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตโดยไม่ต้องมีความสัมพันธ์ทางกายซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งการโกหกหลอกลวง การตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาเช่นนั้นทำให้เกรแฮมถูกสังคมประณามว่าเป็นคนวิปริต ซึ่งในภาพยนตร์ได้ให้แอนซึ่งเป็นตัวแทนของคนที่สังคมเป็นผู้ประณามเกรแฮม ในบทสนทนาทางโทรศัพท์ที่แอนคุยกับซินเธียหลังจากที่ซินเธีย ยอมให้เกรแฮมสัมภาษณ์เธอ แอนกล่าวว่า

แอน : เธอเป็นบ้าไปแล้วหรือ เขาอาจจะเอาเทปนั้นไปออกอากาศผ่านดาวเทียมก็ได้ ผู้ชายหื่น ๆ ในแอฟริกาได้อาจจะกำลังดูเธออยู่ก็ได้

และ

แอน : เธอไว้วางใจเขาไม่ได้หรอก เขาเป็นพวกวิปริตนะ

การจ้องมองภาพผู้หญิงที่เขาได้สัมภาษณ์มาทำให้เกรแฮมรู้สึกตื่นเต้น แต่เขาก็ต้องแลกกับการที่ไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงได้อีก การที่เขาไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงทำให้เขารู้สึกด้อยกว่าผู้ชายคนอื่นและนั่นยังเป็นแรงผลักดันให้เขาหาทางออกด้วยการแอบมองและจ้องดูเรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของผู้หญิง เขาจะไม่กล้าไปจับผู้หญิงทั่วไป หรือว่าไม่กล้าแม้แต่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงทั่วไปเหมือนกับผู้ชายอื่น ๆ เพราะว่าการถูกปฏิเสธ กลัวความ

ล้มเหลว และกลัวการถูกประนามโดยผู้หญิงอื่นๆอีก เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้การแอบมองคนอื่น หรือว่าร่างกายคนอื่น หรือว่าคนอื่นร่วมเพศเป็นการระบายออกและทดแทน เพราะเขาเชื่อว่าการแอบดูนี่มันไม่ล้มเหลวแน่ๆ สามารถทำได้และไม่ถูกค่าว่า มันใจ แม้จะเพียงเห็นก็ดี และในช่วงที่เขาแอบดูนั้น เขาจะรู้สึกว่าเขามีอำนาจเหนือกว่าคนนั้น เขาสามารถเป็นผู้ชนะ เป็นผู้กำความลับ (วิทยา นาควัชระ, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2541)

ผลที่สืบเนื่องจากการแอบมองจ้องดูของเกรแฮมนั้นเห็นได้ว่าสำหรับผู้ที่ถูกจ้องมองนั้นจะได้รับในทางบวก เหมือนกับที่ซินเธีย แอน และเกรแฮมได้รับหลังจากที่เป็นผู้ถูกจ้องมอง อย่างไรก็ตาม เห็นได้ว่ากล้องวิดีโอเป็นตัวแปรสำคัญที่ขยายอำนาจให้แก่การจ้องมองซึ่งมักจะทำให้เกิดผลทางบวกสำหรับผู้ถูกจ้องมองและเป็นทางลบสำหรับผู้แอบมองจ้องดู เหมือนกับที่บุญรักษ์ บุญญะเขตมาลา (2538) ได้กล่าวไว้ในคำวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่องนี้ว่า

"Sex, Lies and Videotape ขมวดปมด้วยการทำให้เทคโนโลยีอย่างวิดีโอเทปทำหน้าที่เป็น 'สื่อ' ที่บันทึก 'ความจริง' อันเป็นที่มาของความเปลี่ยนแปลงในชีวิตตัวละครในภาพยนตร์ ในขณะที่แอนได้หลุดพ้นจากปัญหาของตน กล่าวคือ การค้นพบ 'คำโกหก' จนกระทั่งเธอกำลังหาญเพียงพอที่จะกระทำในสิ่งที่เธอปรารถนา โดยผ่านทาง 'จิตแพทย์' อย่างวิดีโอเทป เกรแฮมก็ได้หายจากความเจ็บป่วยทางจิตใจอันเรื้อรังของตนโดยความช่วยเหลือของแอน สำหรับซินเธียที่ได้ค้นพบความตื่นเต้นทางกามารมณ์ในระดับใหม่ผ่านทางวิดีโอเทป จนกระทั่งเธอตัดสินใจตัดขาดจากจอห์น และจอห์นที่ถูกทอดทิ้งทั้งโดยแอนและซินเธียนั้นคงไม่มีใครทราบดอกว่าจะมีอนาคตอย่างไร บางทีมันอาจจะถึงคราวของคนทั้งสองที่จะพบ 'จิตแพทย์' ซึ่งอาจจะเป็นวิดีโอเทปเหมือนกันบ้างก็ได้"

และ

"วิดีโอคงจะเป็นสัญลักษณ์อุปมาอุปไมยของยุคสมัย : มันคือเครื่องมือของศิลปินในการค้นพบความจริง และ ความจริงจะให้อิสรภาพแก่คุณ ทว่าในบางเงื่อนไข มันอาจจะเป็นโซ่ตรวนที่ผูกมัดมนุษย์เอาไว้จนกระทั่งกลายเป็นทาสของมันก็ได้ เช่น กรณีของเกรแฮมในระยะก่อนหน้าที่ปัญหาของเขาจะตกไป"

การที่เกรแฮมตกเป็นทาสของการแอบมองจ้องดูทำให้เขากลายเป็นคนประเภทต่อต้านสังคมอย่างค่อนข้างจะสุดขีด เขากลายเป็นคนพุดจาตรงไปตรงมาจนเกินไป เขาปฏิเสธสังคมแบบเก่าๆที่เขาเคยอยู่ เขาใช้ชีวิตเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ อยู่ถึงเก้าปีกว่าจะกลับมาที่เมืองแห่งความหลังของเขาอีกครั้ง แต่

การเปลี่ยนแปลงของเขาเป็นสิ่งที่กระทั่งตัวเขาเองก็ไม่ได้ภาคภูมิใจ แอนเป็นผู้ชี้ให้ตัวเขาหันมามองว่าการเปลี่ยนแปลงของเขานั้นค่อนข้างจะน่าสมเพช เพราะเขากลายเป็นคนที่คอยหลอกตัวเองว่าเป็นคนไม่มีปัญหาในขณะที่คนอื่นมีปัญหามากมาย ทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขาได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาของเขาไปด้วยแม้ว่าคนพวกนั้นจะไม่ต้องมาให้เขาต้องมาเดือดร้อนด้วยก็ตาม สุดท้ายเมื่อเกรแฮมถ่ายวิดีโอการสัมภาษณ์แอนเขาก็ถูกจอห์นบุกเข้ามาทำร้ายถึงในบ้าน หลังจากนั้นจอห์นยังมาเปิดเผยความลับที่เขาเคยนอนกับเพื่อนหญิงของเกรแฮมก่อนที่จะสองจะเลิกกันไปด้วย อย่างไรก็ตามการเปิดเผยความลับนี้ของจอห์นทำให้ปมในใจของเกรแฮมที่คิดว่าเขาเป็นคนที่ทำร้ายจิตใจเพื่อนหญิงของเขาฝ่ายเดียวนั้นได้รับการคลี่คลาย เกรแฮมจึงสามารถก้าวข้ามปมปัญหาที่ค้างคาในใจของเขาได้โดยสมบูรณ์

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดูในเรื่อง Sex, Lies and Videotape นี้เป็นผลในด้านบวกเห็นได้ชัดว่าการถูกถ่ายวิดีโอเป็นผลดีต่อชีวิตของซินเธีย เพราะทำให้ซินเธียมองเห็นตัวตนของตัวเองและมองความสัมพันธ์ฉันท์คู่สาวระหว่างตัวเธอและสามีของพี่สาวได้ชัดเจนขึ้น ถึงแม้ว่าซินเธียจะเป็นฝ่ายที่ถูกจ้องมองแต่เธอก็ได้รับพลังในการมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของตัวเองได้ชัดเจนยิ่งขึ้นสำหรับผู้หญิงที่ให้เกรแฮมสัมภาษณ์นั้น พวกเขาชอบเปิดเผยความจริงที่เก็บงำเอาไว้เป็นอย่างดีให้เกรแฮมและกล้องวิดีโอทราบเนื่องจากสำหรับพวกเขาแล้ว กล้องวิดีโอและเกรแฮมมีลักษณะที่เหมือนกัน คือ เป็นเพียงวัตถุที่ไม่สามารถทำอันตรายเธอได้ สำหรับพวกเขาการจ้องมองของวิดีโอเป็นการจ้องมองที่เป็นกลางไม่มีการตัดสิน ไม่มีการลงโทษ ไม่มีการจับผิด ดังนั้นพวกเขาจึงรู้สึกปลอดภัยที่จะสารภาพเรื่องราวที่เธอเก็บกดเอาไว้ในใจมานานให้กล้องวิดีโอทราบ พวกเขารู้ตัวว่ามีคนจ้องมองอยู่ แต่เกรแฮมนั้นเป็นคนที่ไม่สามารถถ่ายภาพทางเพศ ดังนั้นเขาจึงไม่เป็นอันตรายต่อพวกเขา เกรแฮมไม่ต่างไปจากกล้องวิดีโอการที่เขาไม่สามารถเกิดการแข็งตัว (erection) ทำให้เขาอยู่ในสถานภาพเดียวกับผู้หญิงที่ไม่มีอวัยวะเพศชาย ด้วยเหตุนี้ ผู้หญิงทั้งหลายจึงรู้สึกสะดวกใจที่จะเปิดเผยเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศของเธอให้เกรแฮมได้รับทราบ ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขายังไว้วางใจเขาด้วยว่าเขาจะไม่เอาเทปที่สัมภาษณ์พวกเขาไปใช้ในทางเสียหาย

การถ่ายวิดีโอทำให้แอนพูดความจริงออกมาอย่างเต็มที่ปัญหาของเธอจึงเริ่มคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น เธอได้สารภาพความรู้สึกที่เธอเก็บกดเอาไว้ตลอดมา เธอได้แสดงถึงความคิดที่เธอมีต่อการมี

เพศสัมพันธ์ และการแต่งงานของเธอ รวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับซินเรีย การได้เปิดเผยเรื่องราวที่ซ่อนเร้นในใจของแอนทำให้เธอมองซินเรียในแง่ลบที่ตื้นเขิน เห็นได้หลังจากการบันทึกภาพวิดีโอแล้วแอนเข้าใจและยอมรับซินเรียมากขึ้น ในทางตรงข้ามซินเรียก็เลิกคิดที่จะแข่งขันกับแอนและกันมาพูดคุยกันอย่างปกติ

ในระหว่างที่เกรแฮมสัมภาษณ์แอน แอนซึ่งสงสัยในพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของเกรแฮมได้คิดว่ากล้องถ่ายวิดีโอพร้อมกับหันมาบันทึกภาพเกรแฮมและตั้งคำถามเขาแทน ในตอนแรกเกรแฮมไม่เต็มใจให้แอนบันทึกภาพของเขา อย่างไรก็ตามการกระทำของแอนได้ก่อให้เกิดผลที่น่าพึงพอใจ เพราะเมื่อเกรแฮมกลายเป็นผู้ถูกจ้องมอง ปัญหาของเขาก็เริ่มถูกเปิดเผย เกรแฮมไม่สามารถหลอกตัวเองได้อีกต่อไป เขายอมรับว่าชีวิตของเขามีแต่ปัญหาและแต่ละปัญหาเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าปัญหาของแอน สุดท้ายเมื่อเกรแฮมได้เปิดเผยถึงปมปัญหาในใจ เขาก็สามารถเอาชนะความไร้สมรรถภาพทางเพศของตัวเอง และหันมามีความสัมพันธ์แบบปกติธรรมดากับแอนได้

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

แกนหลักของเรื่อง Sex, Lies and Videotape นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแอบมองจ้องดูและการชอบอวด (exhibitionism) โดยที่ผู้แอบมองจ้องดูจะเป็นผู้ชาย คือ เกรแฮม ส่วนพวกที่ชอบอวดร่างกายของตัวเอง คือ ผู้หญิงทุกคนในเรื่องโดยเฉพาะ ซินเรีย ซึ่งการแบ่งบทบาทระหว่างผู้แอบมองจ้องดูและพวกที่ชอบอวดร่างกายของตนเองนั้นตรงกับที่ Laura Mulvey (1975/1989) ได้แบ่งเอาไว้ว่า ในโลกที่มีการจัดลำดับชั้น ความพึงพอใจในการจ้องมองจะถูกแบ่งออกเป็น ผู้กระทำ/ผู้ชาย (active/male) ผู้ถูกกระทำ/ผู้หญิง (passive/female) การจ้องมองของผู้ชายมักกำหนดว่าต้องจ้องมองรูปร่างของผู้หญิงบทบาทผู้หญิงมักเป็นพวกที่ชอบการแสดงหรือการอวดร่างกายของตัวเอง (exhibitionist) ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายถูกมองหรือไม่ก็เป็นฝ่ายถูกนำมาแสดง การปรากฏตัวของผู้หญิงถูกตีรหัสว่าเป็นภาพที่มีพลังและมีความเย้ายวนทางเพศ ดังนั้นภาพของผู้หญิงจึงเป็นภาพที่แฝงความหมายว่าเป็นภาพที่ต้องมอง ผู้หญิงอยู่ในฐานะวัตถุทางเพศ เป็นจุดเด่นของภาพทางเพศ ผู้หญิงเป็นผู้ที่มีภาพให้จ้องมองและพวกเธอกำลังเล่นกับความปรารถนาของผู้ชาย (Mulvey, 1975/1989)

สำหรับในภาพยนตร์เรื่องนี้เห็นได้ว่ากล้องถ่ายวิดีโอเป็นตัวขยายอำนาจของดวงตาที่ชอบแอบมองและจ้องดูของผู้ชาย กล้องเป็นตัวทำให้เกิดระยะห่างระหว่างผู้จ้องมองและผู้ที่ถูกจ้องมอง เกรแฮม

ซึ่งมีปมปัญหาในจิตใจไม่อาจรู้สึกตื่นเต้นทางเพศเมื่อมีผู้หญิงอยู่ด้วย ดังนั้นเขาจึงใช้วิดีโอเทปที่เขาบันทึกภาพการสัมภาษณ์ผู้หญิงเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของพวกเธอในการทำให้เขาตื่นเต้น ความรู้สึกถึงกิจกรรมกระทำของตัวเองในอดีตของเขาทำให้เขาต้องซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังกล้อง เขาสามารถมีความสุขทางเพศได้ก็เมื่อเขาใช้การแอบมองและจ้องดูภาพวิดีโอที่เขาบันทึกมาเท่านั้น ด้วยเหตุนี้การแอบมองและจ้องดูจึงเป็นวิธีที่เขาใช้ในการแบ่งแยกตัวเขาออกจากผู้หญิงทั้งหลาย

ส่วนผู้หญิงที่เป็นวัตถุแห่งการจ้องมองของเกรแฮมนั้นเป็นพวกชอบอวดร่างกายของตัวเอง พวกเธอจะให้เกรแฮมสัมภาษณ์ประสบการณ์ทางเพศของเธอด้วยความเต็มใจ บางคนถึงกับถอดเสื้อผ้าหรือสำเร็จความใคร่ต่อหน้ากล้องวิดีโอเพียงเพราะต้องการอวดร่างกายของพวกเธอ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อแอนและซินเธียทะเลาะกันเรื่องที่ซินเธียให้เกรแฮมสัมภาษณ์ลงวิดีโอเทป ซินเธียประกาศอย่างชัดเจนว่าเธอต้องการที่จะอวดร่างกายของเธอให้เกรแฮมเห็น

แอน : เขาบอกให้เธอถอดเสื้อผ้าออกหรือเปล่า

ซินเธีย : เขาบอกให้ฉันถอดเสื้อผ้าออกหรือเปล่า เปล่า เขาไม่ได้บอก

แอน : แล้วเธอถอดเสื้อผ้าออกหรือเปล่า

ซินเธีย : ถอด

แอน : ซินเธีย

ซินเธีย : อะไร

แอน : ทำไมเธอถึงทำอย่างนั้น

ซินเธีย : ก็เพราะฉันอยากรจะทำนะสิ

แอน : แล้วทำไมเธอถึงอยากทำละ

ซินเธีย : ก็ฉันอยากให้เขาเห็นฉันนะสิ

สำหรับเกรแฮม เขาปฏิเสธการสัมภาษณ์แอนเนื่องจากเขาปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ทางกายกับเธอ ดังนั้นการแบ่งแยกระยะห่างระหว่างผู้แอบมองจ้องดูและผู้ถูกจ้องมองจึงเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา อย่างไรก็ตามเมื่อแอนยืนยันที่จะให้เกรแฮมบันทึกเทปการสัมภาษณ์เธอ เกรแฮมก็ไม่อาจปฏิเสธได้ การถ่ายวิดีโอทำให้แอนพูดความจริงออกมาอย่างเต็มที่ปัญหาที่ซ่อนอยู่ในใจของเธอจึงได้รับการคลี่คลายเกรแฮมซึ่งถูกแอนตั้งคำถามและบันทึกภาพลงในวิดีโอเทปไม่เต็มใจให้แอนบันทึกภาพของเขา อย่างไรก็ตามการกระทำของแอนก่อให้เกิดผลดีกับเกรแฮม เพราะเมื่อเกรแฮมกลายเป็นผู้ถูกจ้องมอง

ปัญหาของเขาก็เริ่มถูกเปิดเผย ในที่สุดเกรแฮมก็เอาชนะความไร้สมรรถภาพทางเพศของตัวเองได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นกล้องถ่ายวิดีโอซึ่งเป็นเครื่องมือในการแอบมองห้องดูของเขาก็กลายเป็นส่วนเกิน ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเกรแฮมได้ทราบว่าเอลิซาเบธแฟนเก่าของเขามีความสัมพันธ์กับจอห์นก่อนที่จะเลิกกับเขา ปมเรื่องความรู้สึกผิดในใจของเกรแฮมก็ได้รับการแก้อย่างสมบูรณ์ กล้องถ่ายวิดีโอจึงไม่มีความจำเป็นสำหรับเขากต่อไป

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Monsieur Hire

1. ลักษณะของการแอบมองและห้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองห้องดู

ฮีคค์เป็นช่างตัดเสื้อตามคำสั่งซื้อทางไปรษณีย์ ชีวิตของเขาดำเนินไปเหมือนตารางที่เขาขีดเอาไว้อย่างตายตัว เขาจะทำทุกอย่างตามความเคยชิน รวมไปถึงการจ้องมองไปในห้องของอลิซ หญิงสาวที่อาศัยอยู่ในตึกฝั่งตรงข้ามด้วย ฮีคค์แอบมองการดำเนินชีวิตของเธอตลอดเวลา เขาเห็นเธอเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งตัว อ่านหนังสือ นอน ฮีคค์เฝ้ามองการเธอทุกวันมิได้ขาด ทุกครั้งที่เขาเริ่มจ้องมองเธอเขาจะเปิดดนตรีประกอบไปด้วยตลอดเวลา ฮีคค์ไม่เคยเปิดไฟในห้องของตัวเองเลยซึ่งนั่นทำให้อลิซคิดว่าไม่มีคนอาศัยอยู่ในตึกฝั่งตรงข้าม เธอจึงไม่คิดที่จะติดผ้าม่าน ฮีคค์ลุ่มหลงภาพของอลิซที่เขาได้เห็น ทั้งๆที่เขาไม่รู้จักเธอและไม่เคยแม้แต่จะพูดคุยกับเธอ ฮีคค์หลงรักเธอจนไม่ใส่ใจเหตุผลอื่นใดอีก เขาตกเป็นทาสของอลิซ หญิงสาวที่เขาจ้องมองอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน การได้เห็นเธอทำให้เขารู้สึกมีความสุขแม้เขาจะไม่เคยกระหันทงเอ่ยคำทักทายเธอเลยก็ตาม

ฮีคค์ได้รับความพึงพอใจทางเพศเมื่อเขาได้แอบจ้องมองชีวิตส่วนตัวของอลิซ การได้เห็นเรื่องราวที่เป็นความลับและเรื่องส่วนตัวของเธอทำให้เขารู้สึกมีอำนาจ ฮีคค์ไม่สามารถละสายตาจากหน้าต่างห้องของอลิซได้ เขาหักห้ามใจตัวเองไม่ได้ แม้จะรู้ว่าไม่ถูกต้องแต่ก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ เป็นลักษณะของการย่ำคิดและย่ำทำ (วิทยา นาควัชระ, 2541) เขาเหมือนกับคนที่ติดยาเสพติดที่รู้ว่าสิ่งที่เขาทำเป็นสิ่งที่ไม่สมควรแต่ก็ไม่สามารถหยุดการกระทำของตัวเองได้ ความสุขที่เขาได้รับจากการแอบมองและจ้องดูชีวิตของอลิซทำให้เขาเห็นว่าการมีความสัมพันธ์ทางร่างกายกับผู้หญิงอื่นเป็นเรื่องที่ไม่อาจนำมาใช้ทดแทนความปรารถนาที่เขามีต่ออลิซได้ เขาต้องการเพียงอลิซเท่านั้น แต่ฮีคค์กลับไม่กล้าพอที่

จะแสดงความรู้สึกของเขาให้เธอทราบ เขากลัวการถูกปฏิเสธเพราะเขาเห็นว่าเธอมีคนรักอยู่แล้ว แต่เมื่ออลิซเห็นว่าฮัคแอบมองเธออยู่ เธอได้ก้าวเข้าไปทำความรู้จักกับเขาเสียเอง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเธอรู้สึกกังวลว่าฮัคจะได้เห็นเหตุการณ์ในคืนที่เอมิล คู่หมั้นของเธอฆ่าหญิงสาวคนหนึ่งตายและมาปลุกเธอให้ช่วยเขากำจัดหลักฐาน

ฮัคไม่มีคนรักและไม่กล้ามีความสัมพันธ์กับผู้หญิงทั่วไปยกเว้นเพียงหญิงโสเภณี เพราะเพียงแค่มoneyเขาก็สามารถเข้าไปซื้อหาความสุขจากร่างกายของผู้หญิงเหล่านั้นได้ เขาไม่จำเป็นต้องรู้จักกับพวกเธอเป็นการส่วนตัว นอกจากนี้การไปเที่ยวหญิงโสเภณีของฮัคยังสื่อให้เห็นถึงความต้องการภายในใจของฮัคว่าต้องการมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง เพราะการที่เขาใช้เงินซื้อพวกเธอทำให้เขาอยู่ในสถานะที่เหนือกว่า เขาสามารถออกคำสั่งกับพวกเธอ และการกระทำของพวกเธอทุกอย่างล้วนเป็นไปเพื่อทำให้เขามีความสุขเป็นหลัก ทุกครั้งที่เขารู้สึกเศร้าใจกับความโดดเดี่ยวของตัวเองเขาจะไปที่สถานบริการเพื่อเรียกความมั่นใจในความเป็นชายของตัวเองกลับมา เหมือนดั่งที่เขาได้เล่าให้อลิซฟังว่า

ฮัค : บางครั้งผมก็ร้องไห้ออกมาเพียงลำพังในบ้านโดยที่ไม่สามารถที่จะหยุดร้องให้ได้ ผมไม่เคยบอกใครเลย เมื่อผมรู้สึกว่าการอย่างนั้นกำลังจะเกิดขึ้นอีก ผมจะมาที่นี่ จะมีกลิ่นต่างผสมผสานกับกลิ่นน้ำหอม ผมไม่เคยเรียกหาผู้หญิงคนใดเป็นพิเศษ บางทีนั่นอาจจะเป็นการหลีกเลี่ยงการเข้าไปมีส่วนพัวพันกับพวกหล่อน ผมจะนั่งที่เก้าอี้หนัง หลับดา และคอย พอมิผู้หญิงเข้ามาผมจะรู้ทันทีว่าเป็นใคร กลิ่นของเธอจะพวยพุ่งเข้ามาเมื่อตอนที่ประตูเปิด ผมหลับดา เธอจะเดินเข้ามาใกล้ผมและคอย ๆ ถอดเสื้อผ้าของผมออก เธอไม่ใส่อะไรเลยเว้นแต่ผ้าสีขาวที่พันรอบสะโพกเท่านั้น หน้าอกของเธอสัมผัสกับผิวของผม ผมตี้มคำกับสัมผัสนั้น ผู้หญิงพวกนี้ผิวพรรณนุ่มนวล ร่างกายของเธอสัมผัสกับผมอีกครั้ง เธอจูบผมโดยที่ผมไม่ทราบว่าจะไปริมฝีปากของเธอจะสัมผัสส่วนไหนของผม เมื่อเธอรู้สึกว่าการต้องการของผมรุนแรงขึ้นเธอจะนอนลงและปลดผ้าที่สะโพกของเธอออก และเสนอร่างกายของเธอให้กับผมด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ขาของเธอแยกจากกันเล็กน้อย แต่ แต่ตอนนี้เรื่องพวกนั้นมันจบลงไปแล้ว ผมไม่ต้องการอะไรจากผู้หญิงพวกนี้แล้ว ผมไม่ต้องการอะไรจากพวกหล่อนเลย คุณเข้าใจไหม

อลิซ : ทำไมคุณต้องบอกฉันด้วยล่ะ

ฮัค : เมื่อคุณก้าวเข้ามา ทุกสิ่งก็หมดความหมาย ตอนแรกผมสังเกตเห็นคุณเป็นครั้งแรกแต่ต่อมาผมกลับไม่อาจถอนสายตาดออกจากหน้าต่างห้องของคุณ ผมเลิกยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงพวกนี้

เพราะผมรักคุณ ผมรักคุณ อลิซ เพราะอย่างนี้ผมถึงไม่ได้บอกตำรวจและผมจะไม่มีวันบอกพวกเขาด้วย ผมอยากจะแจ้งจับเอมิลถ้าหากว่ามันจะไม่ดึงคุณเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

อลิซ : มันเป็นอุบัติเหตุ เขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าเธอ

ฮิคค์ : อย่าเอ็ดไป ผมไม่ได้แจ้งจับเขาเพราะว่าตามกฎหมายแล้วคุณมีส่วนรู้เห็นด้วย และผมไม่ต้องการที่จะสูญเสียคุณไป ความรักของผมที่มีต่อคุณมันลึกซึ้งกว่าเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมด

อลิซ : คุณต้องไม่รักฉัน อย่ามารักฉันเลย มันไม่มีทางเป็นไปได้หรอก

จากบทสนทนาทำให้เราได้ทราบว่าฮิคค์เป็นคนโดดเดี่ยว ไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตน เมื่อไรก็ตามที่เขาเกิดความรู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยว เขาจะไปที่ห้องโสเภณีเพราะสถานที่นั้นมีผู้หญิงคอยบริการเขาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ไม่มีใครปฏิเสธเขา แต่ในขณะที่เดียวกันฮิคค์ก็กลัวการมีความสัมพันธ์ที่จะผูกมัดตัวเอง ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ยอมเจาะจงเรียกตัวผู้หญิงคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ วิธีนี้เป็นวิธีการเดียวที่ฮิคค์ใช้ในการทำให้ความมั่นใจในความเป็นชายของตัวเองกลับคืนมา อย่างไรก็ตามเขาก็รู้สึกได้ว่าการมีความสัมพันธ์กับหญิงโสเภณีเหล่านั้นไม่มีความละเอียดอ่อน ไม่มีความรัก มีแต่เพียงความต้องการทางเพศและการแสดงให้เห็นถึงความเหนือกว่าของตัวเองเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้พบกับประสบการณ์ในการแอบมองและจ้องดูฮิคค์ก็เปลี่ยนไป เขาหันมายึดติดกับการแอบมองจ้องดูชีวิตส่วนตัวของอลิซ เขาผูกมัดตัวเองกับการแอบจ้องมองหญิงสาวในห้องฝั่งตรงข้าม ความรู้สึกผูกพันในฐานะผู้จ้องมองกับผู้ที่ถูกจ้องมองเพิ่มขึ้นทุกขณะ แต่เขาก็ไม่กล้าพอที่จะไปสานความสัมพันธ์กับเธอ ฮิคค์ไม่กล้าจะจับผู้หญิงทั่วไปหรือมีเช็กส์กับผู้หญิงทั่วไปเหมือนผู้ชายอื่นๆ เพราะเขากลัวความล้มเหลว หรือกลัวว่าจะถูกประณามโดยหญิงอื่นๆอีก เขาจึงใช้การแอบมองคนอื่นมีเช็กส์เป็นการระบายออกและทดแทน เพราะเขาเชื่อว่าจะไม่มีการล้มเหลวแน่ๆ แม้จะเป็นเพียงได้เห็นเท่านั้นก็ยิ่งดีและในช่วงเวลาที่เขาแอบดูนั้นเขาจะรู้สึกว่าเขามีอำนาจอยู่เหนือคนอื่น ที่เขาสามารถเป็นผู้ชนะ เป็นผู้กำความลับ โดยคนที่ถูกแอบดูถ้ารู้เข้าจะต้องอับอายเขา เขาจึงยอมเสี่ยงต่อการผิดกฎหมาย หรือเสี่ยงต่ออันตรายจากการถูกทำร้ายเพื่อจะได้รู้สึกเช่นนั้น (วิทยา นาควัชระ, สัมภาษณ์, 20 สิงหาคม 2541) ยิ่งไปกว่านั้นการที่ฮิคค์ได้ล่วงรู้ความลับระหว่างเอมิลและอลิซในเรื่องการฆาตกรรมและการปกปิดร่องรอยการฆาตกรรมเด็กสาวที่ชื่อปีเอแคท นั้นทำให้เขารู้สึกว่าเขาได้มีอำนาจเหนือคนอื่น เขาเป็นเพียงผู้เดียวที่รู้ความจริงข้อนี้ และการที่เขาไม่ยอมแจ้งความกับตำรวจนั้นเป็นการแสดงความเหนือกว่าอลิซและเอมิลในแง่ที่ว่าเขาเป็นผู้ให้อภัย เหมือนกับที่ Laura Mulvey (1975/1989) กล่าวว่าไว้ว่าการได้ควบคุมผู้ที่กระทำผิดด้วยการลงโทษหรือการให้อภัย การทำร้ายหรือทรมาณผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเองเป็นหนึ่งในวิธีการที่จะทำให้ผู้ชายรู้สึกที่ตัวเองปลอดภัยจากการคุกคามของเพศหญิง

ยิ่งไปกว่านั้นการที่ฮิคค์หลงรักอลิซอย่างลึกซึ้งและรุนแรงก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากการพยายามคลี่คลายความซับซ้อนของผู้หญิงและการพยายามลดความกดดันในการที่ภาพของผู้หญิงเป็นตัวคุกคามในเรื่องการคุกคามเรื่องการตัดออกขาด เขาจึงทำให้ภาพของผู้หญิงกลายเป็นสิ่งที่กระตุ้นกามตัณหาแทนเพื่อที่ภาพของเธอจะได้ไม่เป็นอันตรายต่อตัวเขา (Laura Mulvey, 1975/1989) ฮิคค์จึงลุ่มหลงในตัวอลิซจนไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นได้อีก ภาพของอลิซเท่านั้นที่จะมาสนองความต้องการทางเพศของเขาได้เพราะฮิคค์เป็นผู้ที่รู้ความลับของเธอ เขาเป็นผู้ที่มีอำนาจเหนืออลิซ เขาได้เห็นความลับที่เธอไม่ต้องการให้เห็น และฮิคค์ยังรู้สึกว่ามีอำนาจจากการที่เขาให้อภัยอลิซและพยายามช่วยเธอปกปิดความลับนั้นทำให้เขาอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าอลิซ เอมิล นายตำรวจและเพื่อนบ้านทุกคน เพราะเขาเป็นเพียงผู้เดียวที่เห็นเหตุการณ์ในตอนที่เอมิลปลุกอลิซให้ลุกขึ้นมาช่วยทำลายหลักฐานในการฆาตกรรม ยิ่งไปกว่านั้นเขามีหลักฐานที่จะมัดตัวเอมิลอยู่ในมือซึ่งเขาจะมอบให้ตำรวจเมื่อไรก็ได้ อำนาจจากการได้รู้ความลับของผู้อื่นและอำนาจที่มาจากกรให้อภัยผู้ที่กระทำผิดเมื่อมาประกอบกับการสร้างภาพของอลิซให้กลายเป็นตัวกระตุ้นกามตัณหาทำให้ฮิคค์รู้สึกว่ามีเพียงอลิซเท่านั้นที่เขาต้องการ

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู

ฮิคค์จ้องมองอลิซด้วยตาเปล่า การแอบมองด้วยตาเปล่าทำให้ฮิคค์รู้สึกว่ามีอำนาจที่เขามองเห็นคือความเป็นจริงที่ไม่อาจบิดเบือนได้ สิ่งที่เขาเห็นคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงไม่มีการเสแสร้งแก้งทำ ด้วยเหตุนี้เขาจึงชอบจ้องมองคนอื่นด้วยความอยากรู้อยากเห็น จากนั้นเขาจึงสร้างเรื่องราวประกอบภาพที่เขาเห็นฮิคค์จ้องมองอลิซและสร้างภาพของเธอให้เป็นหญิงสาวแสนบริสุทธิ์ที่เขาชอบความรักให้

2. ผลจากการแอบมองจ้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดู

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและจ้องดูผู้อื่น

ฮิคค์ยังถอยห่างจากสังคม เขาไม่สนใจคนอื่นในสังคมอีกต่อไป ฮิคค์ยังรู้สึกผูกพันกับวัตถุแห่งการจ้องมองของเขามากขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นความลุ่มหลง เขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อปกป้องอลิซหญิงสาวที่เขารัก เขายอมให้ชาวบ้านและตำรวจเข้าใจว่าเขาเป็นฆาตกร แต่ไม่ยอมปริปากบอกรื่องที่

เขาเห็นในห้องของอลิซ

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและจ้องดู

การแอบมองและจ้องดูทำให้เมอร์ซีย์เออร์ ฮีคค์ได้เรียนรู้ที่จะรักคนอื่น ตั้งแต่อดีตฮีคค์ไม่เคยรักผู้หญิงคนใดมาก่อน ทุกครั้งที่เขารู้สึกอ่อนแอหรือผิดหวัง เขาจะไปที่ช่องโสเภณีทันที แต่เมื่อเขาได้เฝ้ามองอลิซเขาก็หลงรักเธอจนไม่สามารถไปใช้บริการจากหญิงโสเภณีได้อีกเพราะคนที่เขาต้องการนั้นมีเพียงคนเดียว คือ อลิซ

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและจ้องดู

ฮีคค์เป็นคนท่าทางเฉยเมย ไม่ใส่ใจเรื่องราวของคนอื่นทำให้ผู้คนในละแวกนั้นเห็นว่าเป็นคนแปลกท่าทางไม่น่าไว้วางใจ ฮีคค์ไม่มีเพื่อน ไม่มีครอบครัว เขาอาศัยอยู่เพียงคนเดียว ดังนั้นเมื่อมีการฆาตกรรมหญิงสาวขึ้นในแถบนั้นชาวบ้านจึงลงความเห็นว่าฮีคค์เป็นฆาตกร ทุกคนมีความเห็นตรงกันว่าฮีคค์เป็นคนที่น่าสงสัยที่สุด เพราะเขาแปลกกว่าคนอื่น ฮีคค์ชอบอยู่กับจินตนาการของตัวเองและการจ้องมองผู้อื่น เขาสร้างเรื่องราวต่าง ๆ มากมายให้กับสิ่งที่เขาเห็น

ฮีคค์ : ผมชอบสถานีรถไฟ โดยเฉพาะสถานีนี้ มีอะไรๆให้ดูเยอะเยอะ มีเรื่องราวมากมายให้จินตนาการ ผู้ชายคนนั้นมาถึงก่อนเวลา 45 นาที และเขาไม่ชอบการรอคอย หญิงสาวคนนั้นหาซานซาลาที่ต้องการไม่เจอ ผู้หญิงคนนั้นออกมาพบคู่หมั้นคนใหม่ของเธอ หรือไม่อย่างนั้นเธอก็เพิ่งจากรักแท้ของเธอมา ใครจะไปรู้ได้ ผู้หญิงสาวๆเป็นพวกที่คาดเดาอะไรไม่ได้ ผมชอบการมองผู้คน ขอโทษคุณเองก็ทราบที่อยู่แล้ว นี่ผมทำให้คุณเบื่อหรือเปล่า

อลิซ : ไม่หรอกค่ะ ตรงกันข้ามเลย

นิสัยในการแอบมองและจ้องดูผู้อื่นของฮีคค์ทำให้เขาสร้างเรื่องราวต่าง ๆ มากมายในจินตนาการ เขาไม่ยอมพุดคุยกับเพื่อนบ้านของตัวเอง เขาชอบเล่นบทบาทของผู้สังเกตการณ์ที่คอยสังเกตความรู้สึกและความเคลื่อนไหวของผู้อื่นมากกว่าที่จะเข้าไปมีส่วนร่วม ความเป็นคนเก็บตัว ไม่สูงส่งกับใครทำให้ฮีคค์เป็นตัวประหลาดสำหรับคนในสังคม เมื่ออลิซมองเห็นว่าฮีคค์แอบมองเธออยู่จากหน้าต่างฝั่งตรงข้ามเธอได้เข้ามาหาฮีคค์ถึงในห้องและได้ลองขู่ว่าจะเอาผิดเขาเรื่องที่ฮีคค์แอบดูเธอ

ฮิคค์ : ไม่ต้องกลัวหรอกครับ ผมไม่ใช่พวกคนเลวนะครับ ผมคือเมอร์ซิเออร์ ฮิคค์

อลิซ : ฉันไม่คิดว่าจะมีคนอยู่ที่นี่

ฮิคค์ : ผมไม่เคยเปิดไฟ นั่นคือเหตุผลที่ทำให้คุณคิดว่าไม่มีคนอยู่

อลิซ : ให้ฉันดูหน่อยสิ แย่จริง จากตรงนั้นมองเห็นทุกอย่างเลย ถ้าหากว่าตอนนั้นคุณไม่เคลื่อนไหวละก็ฉันก็คงไม่ทันสังเกตเห็นคุณ และเหตุการณ์แบบนี้ก็คงดำเนินไปอีกนานทีเดียว คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะทำอย่างนั้นนะ

ฮิคค์ : แต่ผมทำแค่มองคุณเท่านั้นเอง

อลิซ : คำนั้นคุณทำให้ฉันกลัว ฉันรู้สึกถูกคุกคาม ทำไมคุณถึงทำอย่างนี้ คุณดูท่าทางสง่างาม และมีเกียรติ คุณทำอย่างนั้นมันผิดกฎหมายนะ ฉันแจ้งจับคุณได้ ฉันน่าจะทำอย่างนั้น

ฮิคค์ : ไซ้ แต่คุณก็ไม่ได้ทำนั้นนา

อลิซ : ไม่ ฉันไม่ได้ทำ

ฮิคค์ : ทำไมคุณถึงกลัวผมล่ะ คุณวาดภาพไม่ออกหรอกว่าผมต้องทนทุกข์ทรมานแค่ไหน

อลิซ : ฉันโกหกคุณนะ ฉันไม่ได้รังเกียจคุณหรอก ตรงกันข้าม ดืออกที่ถูกมอง ฉันชอบให้คุณมองฉัน แต่ต้องเป็นคุณเท่านั้นนะ คุณต่างจากคนอื่น ท่าทางคุณเป็นคนดี

ฮิคค์ : คุณพูดอย่างนั้นได้อย่างไร คุณไม่รู้จักผมด้วยซ้ำ

อลิซ : นั่งลงข้าง ๆ ฉันสิเราจะได้อยู่ด้วยกัน ไม่อยากคุยกับฉันหรือ คุณแอบมองฉันนานหรือยัง

ฮิคค์ : นานแล้ว ผมแอบมองคุณอยู่ทุกเย็น

อลิซ : แล้วคุณทำอะไรตอนที่ฉันไปนอน

ฮิคค์ : ไม่ได้ทำอะไร ผมคอยไปเรื่อย ๆ

อลิซ : คอยอะไร

ฮิคค์ : ไม่ทราบ ผมนอนไม่มากหรอก

อลิซ : ถ้าอย่างนั้นคุณก็จ้องมองฉันอยู่ตลอดเวลา คุณรู้เรื่องของฉันทุกอย่างเลยสิ

ฮิคค์ : ไม่ทุกอย่างหรอก รู้นิดหน่อยเท่านั้น ไซ้

อลิซ : คุณชอบตอนไหนที่สุดล่ะ ตอนที่ฉันถอดเสื้อผ้า หรือตอนที่ฉันอาบน้ำ

ฮิคค์ : ออกไปเดี๋ยวนี้ ออกไป

อลิซ : แต่ฉันคิดว่า

ฮิคค์ : ออกไป

จากบทสนทนาทำให้เห็นว่า ความพึงพอใจในการจ้องมองจะถูกแบ่งออกเป็น ผู้กระทำ/ผู้ชาย

(active/male) ผู้ถูกกระทำ/ผู้หญิง (passive/female) การจ้องมองของผู้ชายมักกำหนดว่าต้องจ้องมองรูปร่างของผู้หญิง บทบาทผู้หญิงมักเป็นพวกที่ชอบการแสดงหรือการอวดร่างกายของตัวเอง (exhibitionist) ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายถูกมองหรือไม่ก็เป็นฝ่ายถูกนำมาแสดง (Mulvey, 1975/1989) อลิชประกาศตนว่าชอบการถูกจ้องมองและพร้อมเสมอที่จะให้ฮีกค์มองเธอในทุก ๆ ิริยาบท ฉากที่แสดงให้เห็นได้ชัดฉากหนึ่งว่าอลิชรู้ตัวว่าฮีกค์แอบมองเธออยู่และเธอก็พยายามแสดงให้ฮีกค์เห็นภาพชีวิตของเธอ คือ ฉากที่อลิชกำลังจะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชาย ภาพเริ่มจากภาพ Point of view shot ของอลิช เห็นภาพ Long shot ของฮีกค์ในกรอบหน้าต่างห้องของตัวเองโดยมีไฟร์กราวน์เป็นขอบหน้าต่างของห้องอลิชเป็นภาพในมุมมองแสดงให้เห็นว่าผู้ที่มองออกไปคืออลิชซึ่งมองจากจุดที่เธอกำลังนอนอยู่ ตัดไปเป็นภาพของฮีกค์ที่หน้าต่างในระยะ Close up เห็นภาพของฮีกค์เป็นเงากลาง ๆ ในกระจกเห็นกรอบหน้าต่างชัดเจน

อีกฉากหนึ่งที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้แอบมองจ้องดูและผู้ถูกจ้องมองที่รู้ตัวที่กำลังถูกจ้องมองอยู่คือ ฉากอลิชนั่งอ่านหนังสือบนเตียงนอน เริ่มจากภาพ long shot ของอลิช เห็นภาพอลิชในกรอบหน้าต่างและมองเห็นตัวตึกด้านนอก กล้องแพนมาทางขวาและหยุดที่ข้างหลังฮีกค์ เห็นภาพ Over shoulder shot ของฮีกค์ ตัดภาพเป็นภาพ Point of view ของฮีกค์ เห็นภาพ Long shot ของ อลิชในห้อง ภาพตัดเข้าไปเป็นภาพ Middle shot ของอลิช กล้องตัดเป็น Close up ที่ผลไม้ที่อลิชวางที่หัวเตียงข้าง ๆ กระจก ในตอนแรกกล้องโฟกัสสิ่งของที่อยู่รอบกระจก แล้วจึงสลับมาโฟกัสที่เงาสท้อนของอลิชในกระจก ส่วนที่ไม่ได้อยู่ในโฟกัสเป็นภาพเบลอ เมื่ออลิชถอยออกมาจึงเห็นภาพของฮีกค์ในห้องฝั่งตรงข้ามที่สะท้อนอยู่ในกระจก อลิชทราบตัวว่าฮีกค์แอบมองเธออยู่จากหน้าต่างของตึกฝั่งตรงข้าม อลิชจึงแอบมองฮีกค์ที่กำลังแอบมองเธอทางกระจกที่เธอดึงเอาไว้เหนือเตียง กล้องโฟกัสที่ภาพในกระจกซึ่งเป็นภาพฮีกค์ที่หน้าต่างของตึกฝั่งตรงข้ามกำลังจ้องมองอลิชและทำให้ภาพด้านหลังเบลอเป็นการแสดงให้เห็นว่าอลิชสนใจจ้องมองภาพในกระจกมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ที่อยู่รอบตัว ในฉากนี้มีเสียงเพลงที่ฮีกค์เปิดเป็นประจำดังอยู่ด้วย จากนั้นภาพตัดกลับเป็นภาพ Over shoulder shot ของฮีกค์ในห้อง แล้วตัดมาเป็นภาพของฮีกค์ในระยะ Close up ฮีกค์ทำทางเศร้าใจ เขาเดินถอยออกมาอยู่ในมุมมืด

ทั้งสองฉากนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้แอบมองจ้องดูและผู้ถูกจ้องมองในความหมายที่ Laura Mulvey กำหนดไว้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามฮีกค์ในฐานะของผู้แอบมองจ้องดูมักถูกนำเสนอในลักษณะที่โดดเด่นเศร้าสร้อยเช่นในฉากหลังจากที่เขาไล่อลิชออกไปจากห้องจะเป็นฉาก

สั้นๆเป็นภาพ Extreme long shot ของฮิคค็อกในชุดสีดำนั่งอยู่ข้างหน้าตึกที่ก่อด้วยอิฐสีแดง สัดส่วนของฮิคค็อกต่อภาพทั้งหมดเล็กมาก ทำให้ฮิคค็อกดูต่ำต้อย โดดเดี่ยว อ้างว้าง เมื่อเทียบกับขนาดของตึกที่ใหญ่โตที่เป็นแบคราวนอยู่ข้างหลัง ประกอบกับทำนองเพลงเศร้าๆยิ่งเน้นความรู้สึกเศร้าสร้อยของฮิคค็อกมากขึ้น

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ฮิคค็อกต้องสูญเสียสำหรับการเป็นผู้แอบมองจ้องดูของเขา คือ ความรักและความไว้วางใจที่เขามีต่ออลิซ เมื่ออลิซโกหกตำรวจที่สืบคดีฆาตกรรมว่าเธอพบกระเป๋าของผู้ตายในห้องของฮิคค็อก ทั้งๆที่ตำรวจไม่เชื่อว่าฮิคค็อกจะเป็นฆาตกรแต่ฮิคค็อกกลับไม่ยอมแก้ตัว เขายอมจบชีวิตของเขาด้วยความหวังว่าเขาอาจจะช่วยอลิซจากการมีส่วนร่วมในคดีฆาตกรรมได้ อย่างไรก็ตามการเสียสละของเขาก็จะสูญเปล่าเพราะในที่สุดนายตำรวจได้พบจดหมายและเสื้อของเอมิลที่เปื้อนเลือดของเหยื่อที่ฮิคค็อกตั้งใจว่าจะมอบให้ตำรวจหลังจากที่เขาและอลิซหนีไปอยู่ที่สวิสเซอร์แลนด์ด้วยกัน

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

ผู้ถูกแอบมองจ้องดูในภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นผู้ถูกแอบมองที่ไม่รู้ตัวว่าตัวเองถูกจ้องมอง อย่างไรก็ตามต่อมอลิซก็รู้ว่าฮิคค็อกแอบมองเธออยู่ แม้จะรู้สึกตกใจในตอนแรกแต่อลิซกลับยินยอมให้ฮิคค็อกจ้องมองเธอต่อไป ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังรู้สึกพึงพอใจที่เขาจ้องมองเธอด้วย อลิซมักจะพยายามทำกิจกรรมต่างๆให้ฮิคค็อกมองเห็นเสมอ นอกจากนี้อลิซยังแอบมองว่าฮิคค็อกกำลังแอบมองเธออยู่หรือไม่โดยการแอบมองผ่านเงาสะท้อนของกระจกข้างหรือมองไปที่หน้าต่างห้องของฮิคค็อกด้วยตาเปล่าบ้าง การที่เธอรู้อะไรมีคนจ้องมองเธออยู่ทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้น และพึงพอใจอย่างมาก

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

ภาพยนตร์เรื่อง Monsieur Hire นี้เน้นที่ความรักและสิ่งที่คุณเราจะทำเมื่อมีความรักซึ่งอาจมีทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่เลว อย่างไรก็ตามความรักของฮิคค็อกนั้นเริ่มต้นจากการแอบมองและจ้องดู จนในที่สุดกลายเป็นความลุ่มหลงที่ยากจะถอนตัว ในขณะที่ฮิคค็อกมองดูอลิซจากหน้าต่างของตึกฝั่งตรงข้ามนั้นเขามักจะเปิดเพลงประกอบไปด้วยซึ่งเพลงที่เขาใช้นั้นจะเป็นเพลงเดิมทุกครั้ง ซึ่งทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึงความเป็นคนที่มีลักษณะนิสัยย่ำคิดย่ำทำของผู้แอบมองจ้องดู นอกจากนี้การที่ภาพของอลิซได้มาประกอบกับเสียงจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงของฮิคค็อกทำให้เกิดภาพสะท้อนขององค์ประกอบของภาพยนตร์คือ

ภาพและเสียง ฮีคค์จ้องมองอลิซเหมือนกับดูภาพยนตร์ เขานำภาพที่เห็นมาผสมกับจินตนาการของเขา ทำให้เขาเห็นอลิซเป็นเหมือนกับเทพธิดาผู้บริสุทธิ์ที่พยายามช่วยเหลือเอมิลปีศาจที่ชั่วร้าย ฮีคค์จึงพยายามปกป้องอลิซจนสุดความสามารถ เขายอมสละทุกอย่างเพื่ออลิซเพราะเขาไม่ต้องการให้อลิซต้องมาเดือดร้อนเพราะความร้ายกาจของเอมิล นอกจากนี้ฮีคค์ยังรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นผู้ให้อภัยอลิซจากการที่เธอมีส่วนร่วมรู้เห็นกับการปกปิดการฆาตกรรมด้วย สุดท้ายเขายอมสละชีวิตของตนเองเพื่อแสดงถึงการให้อภัยอลิซและความพยายามที่จะปกป้องเธอจากความผิดทางกฎหมาย

นอกจากเรื่องราวเกี่ยวกับความรักแล้วภาพยนตร์เรื่องนี้ยังได้พยายามนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการที่คนเราคงเป็นทาสของสิ่งที่ตนมองเห็น คนมักตัดสินสิ่งต่างๆ จากภาพภายนอกที่ตนมองเห็น เหมือนกับที่คนทั่วไปเห็นว่าฮีคค์เป็นคนเย็นชาจึงน่าจะเป็นคนที่ฆ่าเด็กสาวที่บริสุทธิ์ ไม่มีใครสงสัยเอมิลเลยแม้แต่หน่อย คนเรามักมองสิ่งต่างๆ เพียงผิวเผิน ไม่ได้มองลงไปให้ลึกซึ้ง การจ้องมองผู้อื่นจึงเป็นเสมือนการจ้องมองของคนตาบอด เพราะเราไม่ได้มองเห็นอะไรเพิ่มเติม ยิ่งไปกว่านั้น คนเรามักจะตีความเรื่องราวที่ตนเห็นตามความคิดของตนโดยที่สิ่งที่ตนมองเห็นอาจจะไม่ใช่สิ่งเป็นความจริงก็เป็นได้ เหมือนกับที่ฮีคค์ได้พูดถึงหญิงชราท่าทางใจดีที่คอยโปรยข้าวโพดให้นักพิราบกินจากสวนแห่งหนึ่งไปที่สวนอีกแห่งหนึ่ง ทุกคนเห็นว่าหญิงชราคนนี้เป็นคนใจดี รักสัตว์ มีความเมตตา ตากล้องบางคนถึงขั้นขอถ่ายรูปหญิงชราขณะให้อาหารนกเพื่อไปทำเป็นโปสการ์ด แต่เมื่อหญิงชราคนนี้เสียชีวิตความเป็นจริงจึงเปิดเผยออกมาว่าที่จริงแล้วข้าวโพดที่เธอโปรยให้นักพิราบกินนั้นมียาพิษผสมอยู่ เธอฆ่านกพิราบวันละหลายร้อยตัวด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม อ่อนโยน แต่ถึงแม้ฮีคค์จะได้รู้เรื่องเกี่ยวกับหญิงชราคนนี้เขาก็ไม่สามารถนำมาปรับใช้กับชีวิตของเขาได้ เพราะในชีวิตของเขาฮีคค์ต้องเสียชีวิตเพราะใบหน้าที่ยิ้มแย้มของอลิซนั่นเอง

การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Proof

1. ลักษณะของการแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์

1.1 แรงจูงใจของผู้แอบมองจ้องดู

ในภาพยนตร์เรื่องนี้เห็นได้ว่ามีผู้แอบมองจ้องดูหลักอยู่ถึงสองคน คนแรกคือมาร์ติน ชายตาบอดที่ต้องการพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขารู้สึกคือสิ่งที่ผู้อื่นเห็น ส่วนคนที่สองคือซีเลีย แม่บ้านของมาร์ตินที่หลงรัก

นายจ้างจนถึงขั้นลุ่มหลง ทั้งสองคนเป็นตัวแทนของการต่อสู้ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนเป็นการพยายามต่อสู้กันเพื่อทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าตัวเองคือผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า

มาร์ตินเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ใช้ประสาทสัมผัสทุกอย่างของเขาในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว และใช้ภาพถ่ายเป็นหลักฐานพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขารู้สึกตรงกับสิ่งที่ทุกคนเห็นด้วยดวงตา สำหรับมาร์ตินการมองเห็นคืออำนาจสูงสุดที่เขาปรารถนาจะครอบครอง เพราะเขาคิดว่าผู้ที่มองเห็นสามารถโกหกผู้ที่มองไม่เห็นได้ตลอดเวลา ประสาทสัมผัสทุกอย่างไม้อาจจะใช้ในการยืนยันยืนยันความเป็นจริงใด ๆ ได้เท่ากับการมองเห็น มาร์ตินรู้สึกว่าการได้ยิน การดมกลิ่น การสัมผัสเป็นเพียงส่วนย่อยที่ไม่อาจเทียบได้กับการมองเห็น มาร์ตินได้ฝึกฝนการใช้ประสาทสัมผัสของเขาอย่างเต็มที่ เขาสามารถรู้ถึงรายละเอียดของสถานที่ต่าง ๆ ได้ด้วยความสามารถที่เขาพยายามสร้างขึ้นมาทดแทนดวงตาที่มีตบอดของเขา อย่างไรก็ตามมาร์ตินก็ยังรู้สึกว่าเขาด้อยกว่าคนที่มียาตาปกติเสมอ ดังนั้นเขาจึงพยายามพิสูจน์ว่าประสาทสัมผัสของเขาทำให้เขารับรู้ได้เท่ากับคนสายตาปกติ และเขาได้ใช้ภาพถ่ายที่เขาถ่ายจากสิ่งที่เขารู้สึกมาเป็นหลักฐานในการพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขารู้สึกนั้นตรงกับภาพที่คนอื่นมองเห็น

แอนดี้ : นั่นนายทำอะไรนะ

มาร์ติน : กำลังคิดป้ายให้รูปพวกนี้อยู่

แอนดี้ : แล้วทำไมไม่ล่ะ

มาร์ติน : พิสูจน์

แอนดี้ : พิสูจน์อะไรล่ะ

มาร์ติน : พิสูจน์ว่าสิ่งที่อยู่ในรูปนั้นเป็นสิ่งที่เคยมีอยู่จริง

แอนดี้ : รูปนั้นอาจจะเป็นอะไร ที่ไหนก็ได้

มาร์ติน : เว้นเสียแต่ว่าเรื่องมันจะไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะสิ ฉันอยู่ที่นั่นนะแอนดี้ ฉันอาจจะรู้มากกว่านายก็ได้ว่ามีอะไรอยู่ในห้องรถตรวจที่ร้านสัตว์แพทย์นั่น ฉันรู้ว่ามิหลอดไฟลูออเรสเซนต์สองอันเพราะว่ามันมีเสียงครางที่เป็นเอกลักษณ์ หลอดไฟที่อยู่เหนือหัวเรามันเสียเพราะว่ามันกระพริบติด ๆ ดับ ๆ อยู่ตลอด ฉันรู้ว่าพื้นห้องปูด้วยลิโนเลียมเก่า ๆ เพราะฉันสามารถรู้สึกได้ผ่านรองเท้าของฉัน และฉันยังได้ยินเสียงฝีเท้าที่เดินบนพื้นนั่นด้วย ฉันบอกนายได้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งใส่รองเท้าส้นสูงฉีก น้ำหอมราคาแพง และฉันยังได้กลิ่นยาฆ่าเชื้อและสัตว์ที่ป่วย และนายมีกลิ่นของน้ำยาล้างจานกับกระเทียม แต่รูปถ่ายนี้มันเป็นหลักฐานที่จะใช้ยืนยันได้ว่าสิ่งที่ฉันรู้สึกก็คือสิ่งที่นายเห็นด้วยตาของนาย ความจริง

มาร์ตินมีความตั้งใจว่าการดาบอดของเขา เป็นความผิดที่แม่ของเขาไม่มีวันให้อภัย และเธอได้ใช้การโกหกเป็นวิธีการในการลงโทษเขา ความเป็นจริงจึงเป็นสิ่งที่มาร์ตินถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับคนดาบอด

มาร์ติน : เอาไว้ฉันจะให้นายดูรูปใบหนึ่ง มันเป็นรูปใบแรกที่ฉันถ่ายเอาไว้ตอนฉันอายุ 10 ขวบ มันเป็นรูปที่ไม่มีอะไรมากหรือ เป็นแค่สวนที่สามารถมองเห็นได้จากหน้าต่างบานหนึ่งในห้องพักของเรา แต่มันเป็นรูปที่มีความสำคัญมากที่สุดเท่าที่ฉันเคยถ่ายมา ทุกเช้าและทุก ๆ บ่าย แม่ของฉันจะบรรยายภาพสวนให้ฉันฟัง ฉันเห็นฤดูกาลผ่านไปและผ่านไปจากดวงตาของแม่ ฉันเคยถามแม่อย่างละเอียดเพื่อที่จะจับโกหกเธอให้ได้ แต่ฉันก็ไม่เคยทำสำเร็จ แต่ฉันรู้ว่าการถ่ายรูปจะทำให้ฉันสามารถจับโกหกแม่ได้.....สักวัน

แอนดี้ : แม่นายจะโกหกนายทำไมกัน

มาร์ติน : เพื่อลงโทษฉัน...ที่ฉันดาบอด

แอนดี้ : มันสำคัญมากนักรหรือ ถ้าแม่ของนายโกหกนายเกี่ยวกับสวนอะไรนี่นะ

มาร์ติน : สำคัญสิ มันเป็นโลกของฉัน

มาร์ตินพยายามทำทุกวิถีทางที่จะทำให้ตัวเองได้รู้ได้เห็นเท่ากับคนที่มีความปกติ เขาต้องการกล้องถ่ายรูปเพราะเชื่อว่ากล้องถ่ายรูปจะช่วยทำให้เขาสามารถมองเห็นสิ่งที่คนอื่นมองเห็นได้

มาร์ติน : แม่ให้กล้องฉันเมื่อตอนที่ฉันเป็นเด็ก

แอนดี้ : ตอนนั้นนายดาบอดหรือยัง

มาร์ติน : ดาบอดแล้ว

แอนดี้ : อ้าว แล้วแม่ของนายให้กล้องนายทำไมล่ะ ทำอย่างนั้นมันโหดร้ายไม่ใช่หรือ

มาร์ติน : ฉันอยากจะได้กล้อง

แอนดี้ : ทำไมล่ะ

มาร์ติน : ฉันคิดว่ามันจะช่วยให้ฉันมองเห็นได้

มาร์ตินรู้สึกว่าคุณตาของเขาไม่ใช่ดวงตาที่แท้จริงเพราะมันไม่สามารถมองกลับไปให้ผู้ที่ยังมองเขาได้ สำหรับเขาดวงตาของเขาคือความน่าอับอายเพราะมันเป็นเพียงเนื้อเยื่อเสีย ๆ ชื้น ๆ หนึ่ง มันไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้นกับตัวเขา เขาไม่สามารถจ้องมองวัตถุใด ๆ ได้ เขาไม่สามารถได้รับ

ความเพลิดเพลินจากการจ้องมอง การมองไม่เห็นทำให้ชีวิตของเขาต้องพึ่งพาคนอื่น ๆ เขารู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่าผู้อื่นเสมอ และเขาเห็นว่าผู้หญิงคือศัตรูตัวร้ายที่โหดเหี้ยมตลอดเวลาและคอยตำหนิเขา เมื่อครั้งที่เขาเป็นเด็กเขาเรียนรู้ทุกสิ่งด้วยการใช้มือสัมผัส แต่การใช้มือสัมผัสของเขาทำให้เขาถูกแม่ตำหนิว่าเป็นสิ่งที่หยาบคายเพราะมันไม่เหมือนกับการสัมผัสด้วยดวงตา เมื่อเขาใช้มือสัมผัสร่างกายของแม่ ความแตกต่างระหว่างร่างกายของแม่กับเขาทำให้เขาสงสัย เมื่อเขาสัมผัสหน้าอกของแม่ เขาถูกแม่ตำหนิทันที มาร์ตินจึงฝังใจว่าการสัมผัสผู้หญิงเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของเขาเป็นสิ่งต้องห้าม แต่ถ้าหากใช้ดวงตาในการค้นหาเป็นสิ่งที่ไม่มีความผิด เมื่อเขาไม่สามารถจ้องมองผู้หญิงได้เขาจึงไม่อาจสร้างความสัมพันธ์ใด ๆ กับผู้หญิงได้ เมื่อการสัมผัสผู้หญิงเป็นสิ่งต้องห้าม ทำให้เขาถูกตำหนิ เขาจึงมีความฝังใจว่าผู้หญิงเป็นสิ่งอันตรายมาร์ตินจึงไม่เคยมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใดมาก่อนผู้หญิงก็คือความแตกต่างระหว่างเพศ การที่พวกเขาไม่มองชขาดเป็นสิ่งที่เห็นได้แน่ชัด หลักฐานดังกล่าวเป็นรากฐานของ Castration Complex ภาพของผู้หญิงมักจะคุกคามผู้ชายหรือก่อให้เกิดความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับเรื่องการตัดอวัยวะเพศ (Mulvey, 1975/1989) ทางออกทางหนึ่งที่จะหลบหนีจากความไม่สบายใจนี้ได้คือ การเข้าไปตรวจสอบผู้หญิงเพื่อคลี่คลายความสับสนของเธอ ซึ่งมักมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ ทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเอง หรือ ซาดิสม์ (sadism) ความพึงพอใจเกิดจากการสืบหาความผิด (ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดอวัยวะเพศ) การได้ควบคุมผู้ที่กระทำผิดด้วยการลงโทษหรือการให้อภัย การทำร้ายหรือทรมานผู้อื่นเพื่อความพอใจของตัวเองนั้นอาจเป็นการบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวบุคคลนั้น (Mulvey,1975/1989)

นอกจากนี้การที่มาร์ตินตาบอดทำให้เขาไม่สามารถสร้างตัวตนให้ผู้อื่นได้ เพราะการจ้องมองได้สร้างตัวตนของผู้ที่ถูกจ้องมอง ด้วยโครงสร้างที่ก่อให้เกิดพลังแก่ผู้จ้องมองที่ว่า ดวงตาของฉันทได้สร้างเขา/เธอขึ้น ความพึงพอใจในการจ้องมองมีจุดเริ่มต้นมาจากความจริงข้อนี้เอง (Satre, 1943/1956) การที่มาร์ตินตาบอดจึงเท่ากับว่ามาร์ตินไม่มีอำนาจในการสร้างผู้อื่น เขารู้สึกว่าดวงตาของเขาเป็นเพียงเนื้อเยื่อเสี้ยวๆที่ไร้ค่าเท่านั้น

ส่วนซีเลียนั้นเธอเป็นผู้แอบมองจ้องดูที่ใช้การจ้องมองเพื่อความพึงพอใจทางเพศเป็นหลัก เธอจ้องมองมาร์ตินตลอดเวลาเพราะความรัก แต่เมื่อมาร์ตินตอบแทนเธอด้วยการดูถูกเหยียดหยาม ซีเลียนจึงแกล้งมาร์ตินโดยใช้จุดอ่อนของเธอเป็นเครื่องมือ เมื่อเธอไม่พอใจมาร์ตินซีเลียนจะเปลี่ยนที่วางของภายในห้องพักของมาร์ตินเพื่อให้เขาหาของที่ต้องการไม่เจอ และให้เขาสะดุดของที่เปลี่ยนที่เปลี่ยนทางไป การแกล้งมาร์ตินที่เธอพอใจที่สุดคือการจับตัวบิล สุนัขของมาร์ตินเอาไว้ในตอนที่เขาไป

เที่ยวที่สวนสาธารณะแล้วต้องการจะเรียกตัวบิลกลับมา เพราะเธอรู้ดีว่าการที่จะทำให้มาร์ตินเจ็บปวด และรู้สึกอึดอัดได้มากที่สุดก็คือการทำให้เขารู้สึกด้อยที่มองไม่เห็น การที่ไม่ได้เห็นเรื่องราวต่างๆเกิดขึ้นได้อย่างไรทำให้มาร์ตินหงุดหงิด

ซีเลียแอบดูมาร์ตินและถ่ายรูปเขาเอาไว้มากมายโดยที่เขาไม่รู้ตัว เธออยากรู้เรื่องราวทุกอย่างของมาร์ติน และเธอต้องการให้เขาไว้ใจเธอ ซีเลียแอบดูรูปของมาร์ตินเสมอโดยที่มาร์ตินไม่รู้ เพราะมาร์ตินไม่ต้องการให้ผู้อื่นมาเห็นภาพที่เขาถ่ายเอาไว้ แต่ซีเลียก็ไม่อาจขังใจจากการแอบดูภาพที่มาร์ตินถ่ายเอาไว้ได้

มาร์ตินในรูปถ่ายเป็นมาร์ตินที่ซีเลียต้องการ เพราะมาร์ตินที่อยู่ในรูปไม่เคยทำร้ายจิตใจของเธอด้วยคำพูดร้ายๆ และท่าทางเย็นชา รูปถ่ายของมาร์ตินอยู่กับเธอเสมอเมื่อเธอต้องการ ภาพถ่ายของมาร์ตินที่ซีเลียถ่ายเอาไว้ได้เป็นภาพของมาร์ตินที่ดูอ่อนหวาน เป็นมิตรและดูเจียมสงบ ไม่เหมือนกับมาร์ตินในโลกแห่งความเป็นจริงที่โหดร้าย เย็นชา ไม่เป็นมิตร และไม่ไว้ใจคนอื่น ซีเลียได้สร้างภาพจำลองของมาร์ตินเอาไว้มากมายและเธอได้สร้างความเป็นจริงของตัวเองขึ้นมาเมื่อเธอมองภาพเหล่านั้น ภาพของมาร์ตินที่เธอถ่ายเอาไว้แสดงให้เห็นถึงมาร์ตินที่เธอเป็นผู้สร้างขึ้น ซีเลียจึงเชื่อมั่นว่าเธอได้ครอบครองอำนาจในการจ้องมองที่เหนือกว่ามาร์ตินเอาไว้ เธอมั่นใจว่าเธอสามารถทำอะไรกับมาร์ตินก็ได้ตามที่เธอต้องการ แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นเธอได้พบว่าสิ่งที่เธอเชื่อมาตลอดไม่ได้เป็นไปตามนั้น มาร์ตินในโลกแห่งความเป็นจริงต่อสู้กับเธอเพื่อชิงอำนาจในการเป็นผู้ควบคุม เขาไม่ยอมเป็นไปตามที่เธอต้องการ เขาพยายามขัดขืนเธอเสมอเพื่อทำให้เธอเจ็บปวด

ซีเลีย : คุณชอบดูถูกฉันอยู่เรื่อย ฉันไม่อยู่ที่นี้ตลอดไปหรอกนะ ฉันจะไปเมื่อไรก็ได้เมื่อฉันพอใจ ฉันจะทำร้ายคุณเมื่อไรก็ได้ที่ฉันต้องการ

มาร์ติน : อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย เอาละถ้าไม่รังเกียจละก็ตอนนี้ผมอยากอยู่คนเดียว

และ

แอนดี้ : ถ้าหากนายเกลียดซีเลียแล้วนายยังให้เธอทำงานกับนายทำไมล่ะ

มาร์ติน : เธอต้องการฉัน ถ้าหากฉันยังคงปฏิเสธสิ่งที่เธอต้องการล่ะก็ เธอจะไม่มีทางที่จะมาสังสารฉันได้ ตรงกันข้ามฉันต่างหากที่จะเป็นฝ่ายสังสารเธอ

การกระทำของมาร์ตินนั้นเป็นการแก้แค้นผู้หญิงโดยรวมมากกว่าจะเป็นการแก้แค้นซีเลีย เขาต้องการทำให้ตัวเองมั่นใจว่าตัวเขามีอำนาจเหนือผู้หญิงซึ่งเป็นพวกเดียวกับแม่ของเขา เขาต้องการเอาชนะการมองเห็นของผู้หญิง และทำให้พวกเธอได้รู้สึกว่าเขามีความเป็นชายเท่าเทียมกับคนอื่นถึงแม้ว่าเขาจะตาบอดก็ตาม

1.2 วิธีการในการแอบมองจ้องดู

มาร์ตินใช้กล้องถ่ายภาพนิ่งและกล้องโพลารอยด์ ส่วนซีเลียใช้กล้องถ่ายภาพนิ่งในการแอบมองและจ้องดูผู้อื่น กล้องถ่ายภาพนิ่งที่มาร์ตินใช้นั้นเป็นกล้องอโต้โฟกัสซึ่งเหมาะสำหรับมือสมัครเล่น เพราะไม่จำเป็นที่จะต้องมานั่งเล็งจุดโฟกัสเอง มาร์ตินต้องการใช้กล้องแทนสายตารูปที่เขาถ่ายจึงมีมากมาย แต่ละรูปเป็นรูปถ่ายที่ไม่ชัดเจนนัก เพราะมาร์ตินจะถ่ายรูปได้ชัดก็ต่อเมื่อมีคนคอยบอกเขาว่าสิ่งที่เขาต้องการอยู่ที่ใด ส่วนกล้องถ่ายรูปแบบโพลารอยด์นั้นมาร์ตินใช้เพื่อที่เขาจะได้รู้ในทันทีว่าภาพที่เขาถ่ายนั้นเป็นภาพอะไร สำหรับซีเลียนั้นเธอใช้กล้องถ่ายภาพนิ่งในการถ่ายภาพมาร์ตินเพียงคนเดียว ซีเลียใช้เทคนิคในการถ่ายภาพทำให้ภาพของมาร์ตินดูนุ่มนวลอ่อนโยนมากขึ้น เห็นได้ว่าภาพของมาร์ตินที่ซีเลียถ่ายเอาไว้มันได้แทรกความรู้สึกของซีเลียที่มีต่อมาร์ตินเอาไว้อย่างเต็มเปี่ยม

2. ผลจากการแอบมองจ้องดู

2.1 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดู

- ผลที่เกิดขึ้นกับผู้แอบมองจ้องดูหลังจากที่ได้แอบมองและจ้องดูผู้อื่น

มาร์ตินเชื่อสิ่งที่เขาคิดเพราะเขามองไม่เห็น ภาพทุกภาพที่เขาถ่ายออกมาต้องอาศัยคนอื่นในการอธิบาย สำหรับมาร์ตินความเป็นจริงต้องผ่านเลนส์ของกล้องและผ่านสายตาของผู้อื่นอีกที มาร์ตินต้องทนทรมานอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นว่าสิ่งที่เขาสัมผัสได้นั้นตรงกับสิ่งที่คนอื่นมองเห็นหรือไม่ เขาต้องการพิสูจน์ให้คนอื่นได้รู้ว่าประสาทสัมผัสของเขาไม่ด้อยไปกว่าความสามารถในการมองเห็นของคนอื่น มาร์ตินไม่เคยสนใจเรื่องอะไรเท่ากับการพิสูจน์เรื่องนี้ เขาต้องการเพียงความเป็นจริง มาร์ตินไม่อาจทำใจให้ยอมรับการโกหกได้ เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าในบางกรณีคนเราก็จำเป็นต้องโกหก เขาคิดแต่เพียงว่าการโกหกเป็นสิ่งเลวร้ายที่สุด และเขาจะไม่ให้อภัยคนที่โกหก มาร์ตินหมกมุ่นอยู่กับการพิสูจน์ความจริง เขาถ่ายรูปทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสนใจ

ซีเลียลุ่มหลงภาพของมาร์ตินและต้องการให้เขาไว้ใจและรักเธอ ซีเลียไม่ยอมจากมาร์ตินไปทั้งที่เธอไม่มีความจำเป็นที่จะมาทำงานบ้านให้มาร์ติน เธอค้นหุรงทำงานบ้านให้เขาเพราะเธอรู้สึกว่าเขาได้ใกล้ชิดกับเขาและทำหน้าที่เหมือนเป็นภรรยาของเขา

- ผลในแง่บวกของการแอบมองและจ้องดู

สุดท้ายมาร์ตินก็ได้เรียนรู้ว่าความจริงอาจจะไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็เป็นได้ เขาเริ่มเปิดใจให้กับคนอื่น เขาเรียนรู้ที่จะเชื่อใจคนอื่นมากกว่าเชื่อสิ่งที่ตัวเองคิด และเขาเลิกการทำร้ายซีเลียโดยการให้เธอออกจากงาน ส่วนซีเลียก็ได้เห็นว่าเธอไม่อาจทำให้มาร์ตินรักเธอได้

- ผลในแง่ลบของการแอบมองและจ้องดู

มาร์ตินมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการพิสูจน์ความจริงของตัวเองกับความจริงของผู้อื่นว่าตรงกันหรือไม่โดยที่ให้ความสำคัญกับความจริงที่เขาเชื่อมากกว่าความจริงของคนอื่น ส่วนซีเลียนั้นก็เอาแต่สร้างภาพฝันและให้ความหวังตัวเองว่าสักวันเธอคงได้รับความรักความไว้วางใจจากมาร์ตินทำให้เธอต้องอยู่กับมาร์ตินถึงสามปีเต็มและถูกมาร์ตินกลั่นแกล้งเสมอ

มาร์ตินในฐานะของ *auditive voyeur* นั้นได้รับรู้เรื่องราวต่างๆมากกว่าผู้อื่นหลายเท่าแต่เนื่องจากเขายึดติดอยู่กับความพึงใจที่เขามีต่อความเป็นจริงที่เขาสร้างขึ้นมาจากที่ตนที่ตามองเห็นจะโกหกคนที่ตามองไม่เห็นเพราะพวกเขาสามารถทำได้ ทำให้เขาเป็นคนที่ไม่มีความสุขในชีวิต มาร์ตินใช้ประสาทสัมผัสของเขาเพื่อตอบสนองต่อความอยากรู้อยากเห็นของตนเองส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งก็เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าแม้เขาจะไม่มีดวงตาในการจ้องมองให้เห็นแจ้งว่าสิ่งต่างๆเกิดขึ้นได้อย่างไรแต่เขาก็สามารถรับรู้ได้เท่าเทียมกับคนที่มีความตาครบถ้วน เป็นการพิสูจน์เพื่อบอกว่าดวงตาไม่มีความจำเป็นสำหรับเขา แต่มาร์ตินไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าการพิสูจน์ดังกล่าวยังเป็นการเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการมีดวงตาเพื่อจ้องมองสิ่งต่างๆของผู้อื่น มาร์ตินได้เผยความต้องการที่จะมีดวงตาเฉกเช่นผู้อื่นด้วยการใช้กล้องถ่ายรูปบันทึกภาพที่ผู้อื่นมองเห็น การใช้กล้องถ่ายรูปทำให้มาร์ตินรู้สึกเหนือกว่าผู้ที่มีดวงตาปกติเพราะการบันทึกภาพสามารถใช้เป็นหลักฐานว่าสิ่งต่างๆที่เคยอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง มีอยู่จริง ในขณะที่ดวงตาธรรมดาไม่สามารถทำได้ กล้องถ่ายรูปจึงเป็นดวงตาแห่งอำนาจที่มาร์ตินครอบครองเพื่อหวังที่จะทำให้ตัวเองสามารถมองเห็นได้ดังเช่นคนอื่น

ความต้องการที่จะมีอำนาจในการจ้องมองให้เห็นหรือเท่ากับผู้อื่นของมาร์ตินทำให้เขาหมกมุ่นอยู่กับการถ่ายภาพ เขาแทบจะไม่เคยออกจากห้องพักโดยปราศจากกล้อง เมื่อเขาต้องการที่จะค้นหาความเป็นจริงเขาจะถ่ายรูปทันที และหลังจากนั้นจึงให้คนที่เขาเลือกบรรยายภาพให้เขาฟัง สังเกตได้ว่าคนที่เขาเลือกให้บรรยายภาพให้ฟังจะเป็นผู้ชายทั้งสิ้น เช่น แอนดี้ และสัตว์แพทย์ ทั้งนี้เป็นเพราะเขาไม่ไว้วางใจผู้หญิง เขาคิดว่าผู้หญิงคือจอมโกหกที่เป็นอันตรายต่อตัวเขาเป็นอย่างยิ่ง มาร์ตินรู้สึกว่าคุณตัวเองคือผู้บริสุทธิ์ที่มักถูกผู้อื่น โดยเฉพาะผู้หญิงเอาเปรียบและหลอกลวง ดังนั้นเขาจึงพยายามปกป้องตัวเองด้วยการไม่คบหาสมาคมกับคนอื่นโดยเฉพาะผู้หญิง ไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่นนอกจากความรู้สึกของตนเอง พยายามไม่พึ่งพาคนอื่นแต่ถ้าหากเขาไม่ได้รับความเท่าเทียมกับผู้อื่นเขาก็จะใช้ความตบอดของเขาในการทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เช่น ในฉากที่เขาเข้าไปในร้านอาหารอิตาเลียนที่แอนดี้ทำงานอยู่ บริกรหญิงไม่สนใจที่จะมารับคำสั่งอาหารจากเขา มาร์ตินจึงเทไวน์ลงไปบนโต๊ะอย่างจงใจเพื่อเรียกความสนใจต่างๆที่เขาสามารถเทไวน์ลงในแก้วได้โดยไม่หกแม้แต่หยดเดียว เมื่อบริกรหญิงวิ่งมาเช็ดโต๊ะ เขาจึงฉวยโอกาสสั่งอาหารด้วย

มาร์ตินเอาแต่สงสารตัวเองจนทำให้ตัวเขาเองใช้ชีวิตอย่างไม่มีความสุข เขาไม่เคยมีเพื่อน ไม่มีครอบครัว ไม่มีคนรัก และไม่ไว้วางใจใคร ความพึงพอใจของเขาอยู่ที่ความสามารถพิสูจน์ได้ว่าสิ่งที่เขารับรู้จากประสาทสัมผัสที่เหลืออยู่ของเขาไม่ได้ดีด้อยกว่าผู้อื่น อย่างไรก็ตามการรับรู้ การได้ยินได้ฟังของเขาก็เป็นเพียงการรับรู้อย่างผิวเผินโดยปราศจากการทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เขารับรู้ทุกสิ่งบนพื้นฐานของความอคติ มาร์ตินโกรธแค้นทุกคนที่มองเห็นทั้งนี้เพราะเขารับรู้ด้วยความอคติและไม่เข้าใจว่าสิ่งต่าง ๆ ดำเนินไปได้อย่างไร และด้วยเหตุผลอะไร เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดแม่ของเขาจึงเคียดแค้นให้เขาหนีใช้ประสาทสัมผัสอื่น ๆ แทนดวงตา เขาไม่เข้าใจว่าแม่ของเขาป่วยหนักจนออกไปข้างนอกไม่ได้ เขาคิดแต่เพียงว่าแม่ของเขา รู้สึกอับอายที่มีลูกตบอดจึงไม่พาเขาออกไปข้างนอก เขาไม่เข้าใจว่าการสัมผัสด้วยมือนั้นในบางสถานการณ์ก็ถือว่าเป็นความหยาบคายเช่นเดียวกับการจ้องมองซึ่งในบางสถานการณ์การจ้องมองก็ถือเป็นการกระทำที่หยาบคาย

ส่วนซีเลียนั้นตกเป็นทาสวัตถุแห่งการจ้องมองของตัวเองจนไม่อาจถอนตัวได้ เธอยอมทำงานบ้านให้มาร์ตินและให้เขาดูถูกต่าง ๆ นานาทั้งนี้เป็นเพราะเธอเชื่อว่าเธอมีอำนาจพอที่จะเปลี่ยนแปลงวัตถุแห่งการจ้องมองของตัวเองได้ แต่การที่เธอเป็นผู้หญิงทำให้เธอปราศจากอำนาจในการจ้องมอง เธอไม่สามารถควบคุมมาร์ตินได้ถึงแม้เขาจะเป็นคนตาบอดทั้งนี้เพราะเขาเป็นผู้ชาย และนอกจากนี้เขายังมีทักษะในการใช้ประสาทสัมผัสที่เหลืออยู่ของเขาในการแอบมองจ้องดูผู้อื่นโดยที่คนเหล่านั้นไม่รู้ตัว เห็น

ได้ว่าในการต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจจากการแอบมองจ้องดู ผู้หญิงไม่สามารถเอาชนะผู้ชายที่ตาบอดได้ ดังนั้นจึงเป็นการกล่าวทางอ้อมว่าผู้หญิงยอมไม่มีทางเอาชนะผู้ชายที่มีดวงตาได้อย่างแน่นอน

2.2 ผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกแอบมองจ้องดู

มาร์ตินรู้สึกตัวว่าเขาถูกจ้องมองตลอดเวลาเพราะเขาเป็นคนตาบอด ดังนั้นเขาจึงมีท่าทางระแวดระวังความปลอดภัยของตัวเองอยู่เสมอ มาร์ตินไม่เคยแสดงความรู้สึกใด ๆ ออกมาอย่างโจ่งแจ้งยกเว้นความรู้สึกโกรธและเคืองแค้นต่อคนที่มีความผิดปกติทุกคน ส่วนซีเลียสนั้นก็ถูกมาร์ตินแอบมองจ้องดูอยู่เสมอโดยที่เธอไม่รู้ตัวเพราะเธอไม่เคยคิดว่าคนตาบอดอย่างมาร์ตินจะเป็นผู้แอบมองจ้องดูได้ ด้วยเหตุนี้เธอก็จึงกระทำการต่าง ๆ อย่างไม่ค่อยระมัดระวังเท่าไรเพราะเธอไม่คิดว่ามาร์ตินจะรู้ตัวว่าเธอเองแอบมองและจ้องดูเขาอยู่ตลอดเวลา

3. การวิเคราะห์ภาพยนตร์ทั้งเรื่องโดยรวม

ภาพยนตร์เรื่อง Proof เป็นภาพยนตร์ที่สะท้อนภาพการชมภาพยนตร์โดยให้มาร์ตินเป็นตัวแทนของเสียง ส่วนซีเลียสเป็นตัวแทนของภาพ ในขณะที่แอนดร้าเป็นการผสมผสานระหว่างภาพกับเสียงเพราะเขาต้องเป็นผู้ที่ให้คำบรรยายสำหรับภาพถ่ายต่าง ๆ ของมาร์ติน เห็นได้ว่าเสียงต่าง ๆ ในภาพยนตร์ไม่ว่าจะเป็นเสียงรินไวน์ เสียงลมพัด เสียงฝีเท้า เสียงสร้อยข้อมือ เสียงหลอดไฟในห้อง หรือเสียงเตาผิงล้วนเป็นเสียงที่ได้ยินอย่างชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากว่าผู้กำกับต้องการให้ผู้ชมได้ร่วมประสบการณ์เดียวกับมาร์ตินซึ่งใช้การฟังเสียง การดมกลิ่นและการสัมผัสแทนการมองด้วยดวงตา ในช่วงเวลาเหล่านั้นผู้ชมภาพยนตร์ได้เรียนรู้และได้เข้าใจถึงการเป็น auditive voyeur ซึ่งให้ความสำคัญกับประสาทสัมผัสทุกอย่างโดยเฉพาะเสียงและการสัมผัส

ฉากที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการสะท้อนภาพของภาพยนตร์ที่น่าสนใจจากหนึ่งคือฉากที่ซีเลียสพยายามเอาภาพส่วนต่างๆของร่างกายแอนดร้ามาประกอบให้เป็นรูปคนคนหนึ่ง สำหรับซีเลียสเธอร์ู้สึกว่าแอนดร้าเป็นศัตรูความรักของเธอ เพราะเธอต้องการให้มาร์ตินรักและไว้ใจเธอ แต่สิ่งที่เธอเรียกร้องจากเขานั้นกลับถูกแอนดร้าแย้งไปจนหมด ซีเลียสแอบดูภาพที่มาร์ตินถ่ายเอาไว้แล้วนำภาพซึ่งมีดวงตา แขน ขา ลำตัวของแอนดร้าปรากฏอยู่นามาเรียงต่อกันเหมือนกับเป็นภาพตัวต่อ เธอพยายามปะติดปะต่อภาพจนในที่สุดเธอก็ได้เห็นรูปร่าง หน้าตาของแอนดร้าอย่างคร่าวๆ การเรียงภาพของแอนดร้าเป็นเหมือนการ

ตัดต่อภาพยนตร์โดยการนำเอาภาพหลายๆภาพมารวมกันอย่างต่อเนื่องและมีความสัมพันธ์กันจนในที่สุดเมื่อภาพทั้งหลายถูกนำมาปะติดปะต่อกันเป็นอย่างดีแล้วจึงเกิดภาพที่สมบูรณ์ขึ้นมาหนึ่งชิ้น หรือเรื่องราวที่สมบูรณ์ขึ้นมาหนึ่งเรื่องนั่นเอง

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงกลวิธีในการใช้การแอบมองและจ้องดูเพื่อสื่อความหมายในภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่องที่นำมาศึกษา เพื่อเป็นการหาคำตอบว่า ในภาพยนตร์แต่ละเรื่องที่นำมาศึกษา การแอบมองและจ้องดูสามารถมีบทบาทในการสื่อความหมายได้อย่างไร จากการวิเคราะห์พบว่า ภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่อง ล้วนใช้การแอบมองและจ้องดูในการบ่งบอกถึงลักษณะนิสัย อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ความซับซ้อนทางด้านจิตใจ โลกทัศน์ ภูมิหลังทางครอบครัว หรือสถานภาพทางสังคมของตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูเป็นหลัก ซึ่งการสื่อความหมายนี้โดยมากมักใช้การสื่อโดยผ่านการแอบมองและจ้องดูของตัวละครทั้งที่เป็นการแอบมองจ้องดูด้วยตาเปล่าและการแอบมองจ้องดูผ่านเครื่องมือต่างๆ เช่น กล้องส่องทางไกล กล้องถ่ายภาพยนตร์ กล้องถ่ายภาพนิ่ง และกล้องถ่ายภาพนิ่งแบบโพลารอยด์ นอกจากนี้ผู้กำกับยังเลือกใช้เทคนิคในการถ่ายทำภาพยนตร์บางประการเพื่อสื่อความหมายบางอย่างกับผู้ชมเช่น ทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมกับตัวละครทั้งในฐานะที่เป็นตัวละครที่เป็นผู้แอบมองจ้องดูเอง และในฐานะของผู้แอบมองจ้องดูที่อยู่ในสถานที่และเวลาเดียวกับตัวละคร โดยทำหน้าที่คอยสังเกตเหตุการณ์ต่างๆที่กำลังเกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้นกับตัวละคร

ในบทที่จะกล่าวต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาลงถึงองค์ประกอบของภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่อง เพื่อที่จะพิจารณาว่า นอกจากการสื่อความหมายโดยเน้นการสื่อถึงลักษณะของตัวละคร และการใช้เทคนิคทางด้านภาพยนตร์เพื่อการสื่อความหมายและสร้างความรู้สึกร่วมให้แก่ผู้ชมที่ภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่องมีอยู่ร่วมกันแล้ว ในภาพยนตร์ทั้งหมดที่นำมาศึกษามีองค์ประกอบทางด้านรูปแบบและเนื้อหาที่เป็นลักษณะเฉพาะร่วมกันซึ่งจะทำให้สามารถจัดอยู่ในกลุ่มภาพยนตร์แนวเดียวกันได้หรือไม่